

MARTA FOUČKOVÁ

JÁ JSEM

Praha

Marta Foučková

JÁ JSEM

Nakladatelství Praha
1997

Lektoroval Ing. Daniel Dederá

© PhDr. Marta Foučková, 1997

ISBN 80-902177-1-0

ÚVOD

Na zemi jsme pobývali již v mnoha životech. Přijímali jsme jen jiné role, procházeli různými zeměmi, městy a místy, zažívali rozdílné události... přitom jsme však nejednali vždy tak, abychom si mohli říci, že se ke svému bližnímu chováme jako sami k sobě. Proto stále znovu vstupujeme do kola pozemských životů, abychom se naučili lásce, porozumění a dospěli *Poznání*. Dostáváme tak možnost opět nalézt v láskyplné tvůrčí síle *Vesmíru* ztracený »ráj«.

Přetavíme-li své malé »já« v duchovní »Já jsem«, můžeme žít trvale v této stálé přítomnosti božského *Bytí*, kterou jsme kdysi opustili. Obrátíme-li se, nezatížení hmotou, na cestu hledání *Lásky* a *Milosti*, můžeme prožít svobodu ducha, která sama nejlépe ukazuje, kudy se ubírat.

Na cestě života se nám mělo dostat poznání, že bída, nemoce a utrpení nejsou trestem, ale jen odrazem našich vlastních činů, které se nám pouze vracejí zpět působením zákona příčiny a následku, zákona karmy. Měli bychom proto přestat hledat viníka a spíše si uvědomit, jak cenné je naše pozemské putování, neboť slouží k očištění duše, překonání chyb a k pro duchovní, srdce nezištnou láskou.

Pochopení smyslu života a smrti v nás vytváří vnitřní klid a harmonii, protože každý poznává odkud přichází a kam směřuje. V těžkých chvílích si může vždy říci „Já jsem“, byl jsem a budu a povznést se nad všechny obtíže života.

Na této zemi jsme sice jen pouhými stíny, ale všechno stvořené dospívá ke svému Stvořiteli a my sami jsme spoluúčastní Jeho tvorby.

Na cestě návratu nejsme sami. Jsme obklopeni láskou vesmíru a vyspělých duší a záleží jen na naší svobodné vůli, zdali se s touto mocnou láskou sjednotíme a tak zbavíme svých těžkostí.

V lásce nejsme rozdělení. Stále se vracíme ke všem, které jsme milovali. Poslední setkání se však uskutečňuje v jednotě Boží lásky, ve splynutí lidských duší v jedné »rodině«, kde není sobectví, ale jen láska, svět přátelství, dobra a harmonie.

Sami jsme božského původu, jednotní s celým vesmírem. Odtud pocházíme a tam také směřujeme. Třebaže jen nepatrným článkem, jsme důležitou součástí této celistvosti, působíme vnitřním světlem,

pocítujeme sílu a krásu. Přes nás se uskutečňuje působnost božské síly a duchovní obnovy planety Země, aby mohl zavládnout mír a náboženství lásky. Ke všemu a ke všem.-

A mým skromným přáním je, aby tato kniha, kterou držíte v ruce, byla nápomocna lepšímu světu.

VĚDOMÍ

Poutníkem životy

Život nekončí smrtí, nezačíná početím ani narozením, je nezničitelnou, stále existující podstatou, která na sebe bere jen určitou formu v určitém čase.

Tak jako se točí kolo osudu, bytost vstupuje nepřetržitě v kolo zrození. Co nedokončí jeden život, další má možnost změnit. Napravit chyby a omyly, zdokonalit se a postoupit výše.

Ubíráme se jedním životem za druhým a za sebou zanecháváme vše, na čem jsme kdy lpěli. Jediné nepomíjející, co si s sebou odnášíme, je duchovní poznání.

Jako pavučina utkaná z jemných vláken jsme propojeni jeden s druhým a podáváme si ruce, abychom rozvázali karmická pouta a pomohli si vzájemnou láskou a odpuštěním postoupit do dokonalejších existencí.

Nic není náhodné, ani naše narození. Splácíme dluhy a každý život je jen novou zkušeností, která nás posouvá o něco dál a o stupeň výš.

Je jedno, v které zemi se narodíme, jaké jsme národnosti, ke které rase patříme nebo jaké vyznáváme náboženství. Je to lhostejné, protože na zemi i ve vesmíru jsme jedna rodina. V koloběhu životů přijímáme jen různé role a výukové lekce, abychom dosáhli poznání.

Záznam ze sezení hlubinné terapie.

„Žiji v Jeruzalémě v židovské rodině. Ortodoxně dodržujeme všechny svátky a ustanovení.“

Posunut do následujícího života objevuje: „Patřím k vyšší kastě... Je to Indie.“

„ V jaké rodině ses narodil nyní? ”

„...Je to zvláštní a jsem z toho zmatený. Rodiče byli rigidní katolíci. Musel jsem chodit do kostela a každý den se modlit...“

Mohu vám něco říct? Měl jsem asi pochopit smysl tolerance. Všechna náboženství mě měla naučit lásce... Kdyby lidé na tohle přišli, snad by byl ve světě už konečně klid!“

Každým novým životem se opětovně ponořujeme do hmoty těla, prostředí, zvyků... Jsou nutné, cenné a potřebné, jsou to kulisy života a také náš pomocník - pokud nám pomáhá a neovládá nás. Nesmíme

ale nikdy zapomenout, že to, co je z hmoty, tíhne ke hmotě a jen to, co je ze světla, jde ke světlu.

Chceme-li konečně přerušit koloběh životů a dosáhnout stavu vyšší dokonalosti, musíme poznat své pravé místo ve vesmíru a smysl své existence.

Věčné návraty

Pocházíme z jednoho celku a do něj se opět vracíme. Všichni a všechno. Lidé, zvířata, rostliny, země a celý vesmír. Člověk je jen zrnkem, atomem, naprosto nepatrnou částicí, ale přesto důležitou, protože tvořící *Absolutno*. Jen si to nepřipouští, protože je příliš zabrán sám do sebe, do zkoumání své mizivé existence. Neuvědomuje si, že jeho podstata je nezničitelná a věčná, jako samo absolutno. Jako duchovní bytost sestoupil do hmoty, kde je poután její fyzickou formou, ale zároveň pracuje na svém osvobození.

Denně dostáváme nabídky vedoucí k sebezdokonalení, abychom se během svých pozemských životů procesem učení dokázali vymanit z působnosti hmoty a uměli žít trvale přítomností vyššího vědomí. Poznáváme, že vše je jedné podstaty a i my sami patříme do tohoto celku, za který jsme zároveň i zodpovědní jako jeho součást a současně i tvůrci.

Ano, jsme spolutvůrci a tvoříme svět kolem nás. Je to důležitá práce, kterou vykonáváme o to pečlivěji a svědomitěji, čím více jsme ztotožnění s absolutnem.

V každém z nás je obsažen nesmírný potenciál, jímž je možné opět oživit Božské v nás. Tuto možnost jen v sobě musíme umět objevit.

U většiny z těch, s nimiž dělám hlubinnou terapii, shodně nalézám touhu po dokonalosti, vědění, poznání sebe sama, hledání cesty *Světla*, hlubšího pochopení smyslu života a chápání životních i vesmírných zákonitostí. Je to vždy nepřetržitá série otázek, které sezení doprovázejí.

Největší význam terapie spočívá právě ve změně myšlení a jednání v dalším životě lidí, kteří touto zkušeností prošli.

Toužíme po jednotě

S třináctiletým chlapcem se vracíme do prenatalního období, abychom našli příčinu fyzické bolesti. Dozvídám se ale ještě něco navíc.

„...Jsem v matčině těle. Je to hrozně nepříjemné. Musím se narodit a nebudu zase nic vědět. Všechno se budu muset zase pracně učit. Před narozením všechno vím, ale po narození to ztrácím...“

Obtížně hledal slova, aby vyjádřil, co právě prožíval.

„Představte si to asi tak: Člověk tvoří jeden celek, který obsahuje všechno vědomí a vědění. Ten celek existuje po narození ještě nějakou dobu společně, ale postupně, jak člověk začíná myslet, mluvit a rozvíjet intelekt, se začíná rozdělovat, odtrhávat a uvolňovat, až se rozdělí na dvě části. Zůstávají ale stále ve spojení. Některý člověk má jen toto spojení hlubší, jiný méně. Když umírá, rozdělené části se zase spojují...“

Po chvílce dodal: „A ještě něco je mi jasné. Ta část, která je mimo tělo, se nějak »vidí« s těmi částmi ostatních lidí. Ty, co jsou stejně velké, se mají rády, ale ty menší na ně útočí, protože jim jejich velikost závidí. Ty velké ale k sobě přitahují ty o něco málo menší...“

Během života se také mění. Někdo je má na konci života skoro stejně velké jako při narození, u jiného se změní víc... Zvětšuje je dobrý život a poctivá práce.“

S tímto názorem jsem se setkala ještě několikrát u mimořádně senzitivních lidí. Každý pouze používal jiná vyjádření.

„...Je to jakýsi energetický projev. Vyjádřil bych to jako zvláštní uskupení, není to ale aura, ta vyzařuje z celého těla.“ (Ing. elektro, 42 let)

„...Je to zabydlený prostor nade mnou, ale i ve mně. Někdy si to uvědomuji.“ (Jaderný fyzik, 35 let)

Tento »prostor« je naše nadvědomí. Nadvědomí je spojením naší duše, našeho malého »já« s velkým »Já jsem« a představuje vypracovaný stupeň člověka. Nadvědomí je věčné, nepodléhá zániku, je nezávislé na čase a prostoru, ale je to stále jen nepatrná část celku »Já jsem«, jehož jsme součástí. Díky nadvědomí si uchováváme svou vypracovanou duchovní výšku a vědění.

Vstup do každého života je pouze krátký časový úsek naší existence, kdy nemáme přístup k veškerému získanému vědění. To se

však neztrácí, neboť je stálou součástí našeho nadvědomí. V jednotlivých životech máme jen jiné úkoly a povinnosti, proto je nám určitá část těchto zkušeností uzavřena. Zůstává však s námi spojena, jen s ní nemáme přímý kontakt tak, abychom nad ní měli kontrolu a mohli ji vědomě využívat.

Během sezení také občas slyším: „Já jsem se nenarodil celý," nebo „něco mi tam zůstalo a nemám k tomu přístup," nebo „vraťte mě zpátky, abych se podíval, co mi tam zůstalo..." Základem veškerého stvoření, hmotného i duchovního, je celistvost a podvědomou touhou člověka je osvobození a dosažení této *Jednoty*.

Smyslem a cílem všech zrodů je rozpustit naše malé »já« - naši duši a nechat ji postupně rozplynout ve velkém »Já jsem«. To znamená přetavení »já« a splynutí s »Já jsem«, božským bytím, absolutnem. Věčným bytím bez tvaru a bez omezení, jehož tvůrčí silou je myšlenka a vůle.

Myšlenka je prvotní tvůrčí síla, pomocí níž neustále tvoříme i kvalitu svého života, aniž si to uvědomujeme.

Do těla vstupujeme proto, abychom rozšířili své poznání, vyvinuli nové schopnosti, zdokonalili se a hlavně odstranili karmické zátěže a tak se osvobodili. Pokud bychom měli dokonalý vhled a přístup k veškerému vědění, jistě bychom odmítali přijmout problematické a obtížné situace a vztahy, které máme za úkol překonat a zpracovat.

V některých životech se může stát, že klesáme dolů, uděláme chybu, která nás přiměje k narození v méně uspokojivém prostředí, s méně uspokojivými psychickými i fyzickými podmínkami, ale jakmile jsme jí prošli a třeba těžkým životem napravili, pokračujeme v cestě dál. Těžkosti si také někdy bereme za úkol projít i dobrovolně, protože si přejeme uspíšit svůj vývoj.

Božské »Já jsem« je dokonalost. V tomto zdroji je obsaženo vše a lze v něm rozpustit deprese, smutky i zoufalství. Jestliže se »já« rozplyne v »Já jsem«, přestává být od tohoto celku oddělené a stává se pozorovatelem, který v klidu, míru, tichosti a volnosti nahlíží svět bez utrpení, protože se na vše dívá z jiného pohledu a hlubšího pochopení.

Čím více je člověk ve spojení s »Já jsem«, tím více si uvědomuje svou lidskou omezenost a o to víc se snaží hledat cestu.

Spojením s nadvědomím se nestáváme pouze pozornými pozorovateli své duše, ale zároveň přestáváme být i vězni těla. Získáváme větší přehled nad svými problémy a jsme schopni pomáhat tam, kde je toho třeba. Uvědomujeme si činnost podvědomí, chápeme příčiny a následky svých činů a máme tak i lepší vhled do současného života.

Chrám, v němž »Já« přebývá

Tělo je pouze materiální, viditelná složka našeho »já«. Je vytvořeno z prvků země, ale ve svých buňkách má vtisknuty informace, jimiž je ožívováno. Není pochyb o tom, že neoživeno silou života je jen mrtvou hmotou.

Po skončení své služby se rozpadá a opět vrací do koloběhu přírody. Je pomíjející částí našeho »já«, ale i jako takové má hluboký význam. Je »chrámem«, v němž sídlí božské »Já« a slouží našemu malému »já« - duši, k jejímu vývoji. Tělo je tak nástrojem poznání a cesty vpřed. Proto je třeba o něj správně pečovat, aby nám sloužilo co nejlépe. Je vzácným darem, a proto k němu musíme mít úctu. To ovšem naprosto neznamená, že se s ním budeme ztotožňovat nebo mu věnovat nadměrnou pozornost. Hledání správné cesty by to příliš neprospělo.

Smysly nás klamou

Okolní svět poznáváme a chápeme převážně prostřednictvím svých smyslů. Jsou to však jen zprostředkované informace. Skutečná pravda a povaha toho, co pozorujeme, může unikat našemu poznání. Smysly nás také klamou, můžeme nepřesně vidět, špatně slyšet, také chuť i čich nám nemusí nejlépe sloužit... Vidíme pouze malou část světelného spektra, jsou tóny, které neslyšíme. Každý člověk má navíc smysly jinak otevřené. Pro nedostatečnost smyslového poznání tak nejsme schopni postřehnout pravou podstatu přeměn a koloběhu života.

Také mozek je jen výkonným orgánem těla. Je spojen s duší, ale není jejím sídlem. Musí být dokonale funkční, neboť zpracovává veškeré dění. Je však vázán na fyzickou hmotu, zatímco duše je svobodná.

V určitém stadiu tak začínáme chápat, že všechno je pouze živým snem, který se nepřetržitě realizuje. Vedle materiálního světa je svět, který nejsme smysly schopni přímo vnímat. Je to svět vyšších dimenzí, kam je však možné vstoupit jiným způsobem než za pomoci hmoty.

Sídlo citu najdeme v duši

Naše duše - malé »já« - je cítící, ale i myslící princip člověka. Proto bývá označována také jako mysl. Je to tvůrčí princip, který uspořádává zkušenosti a stává se stálým průvodcem individuálního vývoje.

Trvale se vyvíjí a obsahuje všechny naše myšlenky a činy, vše, co vytváříme, s čím se setkáváme a co jsme jednotlivými životy nastrádali. Je oživujícím principem hmotného těla a provází nás od počátku až do konečného splnutí s »Já« - duchovní podstatou vesmíru.

Nepodléhá času ani prostoru. Intuicí má přístup k budoucnosti a je v ní obsažena minulost. Za určitých okolností může navštívit kterékoli místo na zemi nebo osobu vzdálenou tisíce kilometrů.

Záznamy tvořící naši duši by se daly přirovnat k několika stopám. Jednou ze stop je vědomí, kterým se vědomě zmocňujeme okolního světa, soudíme, usuzujeme, přemýšlíme, rozhodujeme... Další stopa je dostupné podvědomí, kam se ukládá vše, co už není třeba udržovat v bdělé paměti. Třetí stopa je nedostupné hluboké podvědomí, ze kterého sice stále čerpáme, ale nemáme k němu vědomě přístup. A konečně čtvrtá, nej důležitější, avšak nejméně známá, je stopa nadvědomí. Pokud se podaří vědomému vědomí tuto čtvrtou stopu vypracovat, máme díky intuici kontakt i s ostatními stopami - tedy i s hlubokým podvědomím.

Součástí naší duše je tak vědomí i podvědomí, kde jsou nesmazatelně zaznamenány všechny myšlenky a činy, jež si neseme do následujících zrození jako životní zkušenost, podílející se na dalším vývoji. Hluboké podvědomí, stejně jako nadvědomí, obsahuje všechny informace našich minulých životů, které se v hlubinné terapii stávají dostupnými.

Je také nutné připomenout, že vědomí, a tedy i nadvědomí, je stav, který odpovídá určité kvalitě. Není-li naše »já« napojeno na vyšší duchovní sílu, pak může podléhat myšlenkovým silovým polím stejně laděných lidí a být pod jejich vlivem. Čím menší má kontakt s nadvědomím, s »Já«, tím silněji je pod vlivem jak těchto sil, tak i negativních záznamů podvědomí.

Pokud ale člověk udržuje se svým nadvědomím stálý kontakt, dostává se mu pomoci, aby mohl překonávat negativní vlivy. Síla naší duše spočívá právě v tom, že dokáže navazovat kontakt s nadvědomím. Je to její neustálá tvůrčí práce na sobě. Spojí-li se s »Já«, Duchem, pak se vědomí vymaňuje z pout hmoty.

Ten, kdo usilovně pracuje, aby zdokonalil a rozšířil své vědomí, vytváří vyšší kvalitu, vyšší vědomí, kterým je spojen s Kosmickou inteligencí - Bohem.

Každý člověk tvoří tuto kvalitu vědomí svými myšlenkami. Vědomí je prvotní, druhé místo teprve zaujímá hmota. K tomuto přesvědčení je ale nutné jít do hlubší úrovně nazírání hmotného světa

a nenahlížet život pouze z kratičkého úseku, který si právě teď odbýváme.

V duchovním srdci

Duch - »Já jsem« - je Kosmickou inteligencí a návratem ke *Zdroji*, ze kterého jsme vyšli. Je to princip lásky, světla, moudrosti a poznání. Až duše pozná, kde je její místo, a nastoupí cestu zpět, uvědomí si, že ji stále provází ve všech obtížných obdobích života a pokud ho prosí o pomoc, vždy ji také dostává.

Provází nás všemi inkarnacemi, protože sídlí v našem duchovním srdci. Každý v sobě máme jiskru boží, avšak mnoho lidí se ji snaží spíše potlačit, než aby ji nechali rozhořet. A mnozí ani neví, že ji mají a že se mohou obrátit právě sem se všemi svými starostmi a těžkostmi.

Tělo, duše a duch jsou v jednotě, nerozlučně propojeny ve vzájemném vztahu. Tam, kde převažuje tělesný princip, se nachází ještě nevyvinutá duše a utlumený duch. Naopak v těle, kde je duše na výši, je otevřen i duch a vyvinutá duše dává volný průchod jeho tvůrčí síle.

Člověk je svou podstatou duchovní bytostí a jako takový je neustále spojen s duchovním světem. Svou rozděleností vstoupil do hmoty a nyní se pouze pracně vrací.

Odraz okolního světa

Vědomí zprostředkovává člověku uvědomění si sebe sama jako individuality, která se musí vyvíjet na základě vlastního přičinění. Vede člověka malými krůčky k poznání, že jeho podstata nepochází ani z této země, ani z hmoty.

Vědomí, které se vědomě účastní života, se podílí na vnímání a pozorování okolního světa. Výsledky této činnosti zpracovává rozumová složka, jejíž hybnou silou je myšlení. Rozum potřebujeme používat i pro zhodnocování života, kterým procházíme, abychom byli schopni přijímat vyšší stupně poznání a rozšiřovat tak své psychické schopnosti, které nás vedou k dokonalejšímu chápání světa.

Vědomá činnost je však ještě zatížena nedostatky hmotného těla - jako již dříve zmiňovanou nedokonalostí našich smyslů.

Genialita paměti

Výkonnou složkou vědomí je paměť. Informace ukládá dokonale a přesně v takovém sledu, v jakém byly přijaty. Pouze jejich vybavování je obtížné. Ukládá je jak do vědomí, tak do podvědomí.

Člověk má svobodnou vůli a tak vychyluje činnost svého jednání i směrem negativním. Porušení každého zákona vesmíru se nesmazatelně zaznamenává do vědomí a tím i do jeho duše. S tím úzce souvisí svědomí člověka, které se snaží vše zase uvést do rovnováhy. Proto bytost při svých zrodech volí takové životy, ve kterých může splatit svůj karmický dluh. Svobodná vůle svobodného ducha se může rozhodnout pro jakoukoli činnost.

Genialita paměti však spočívá i v tom, že uzavírá vědomí jednotlivých životů, aby informace, které si jedinec přináší z minulosti, na něj nepůsobily rušivě a nebrzdily jeho vývoj nebo jej nezaváděly jiným směrem.

Vědomí nezaniká, třebaže nemá vždy přístup k informacím, které jsou uloženy v hlubokém podvědomí a nadvědomí.

Chyby se hlásí o odčinění a podle zákona karmy musí jedinec projít stejným údělem, jaký připravil jiným, nebo »náhradním programem^ což mohou být nemoce, úrazy, přírodní katastrofy apod. Příčinám těchto těžkostí pouze nerozumí. Svou lekcí však opakuje tak dlouho, dokud nezmoudří a neobráti se správným směrem.

Prožitky duše

Většina toho, co dnes prožíváme, nese pečeť minulých životů. Každé dění v současném životě má kořeny v minulosti. Sklony, přání, motivace, zájmy, různý stupeň inteligence, moudrosti i poznání, morální postoje, mravní hodnoty... tedy všechno, co jsme kdy vytvořili. Jsou to informace osobní, ojedinělé a specifické, neboť jsou v prožitku pouze nás samotných.

Duše zaznamenává traumata, emoce... veškeré city a tento materiál slouží k přeměně psychiky a hlavně charakteru člověka. Bytost pak projevuje soucit v podobných situacích, které sama prožila, a byly pro ni traumatizujícím stimulem.

Trpělivě neseme vlastní chyby, kterými jsme mnohé zavinili a jež nás tak posouvají vpřed. Neznalost neomlouvá a tak se postupně učíme poznávat a zpracovávat vše, co nás brzdí ve vývoji. V čem jsme nepoučitelní, to je odstraňováno naším vlastním utrpením.

Dispozice a schopnosti, které nemáme v plánu tohoto života rozvinout, jsou jakoby v zapomnění, ale neuvědoměle z nich stejně stále čerpáme. V minulosti rozvinutý talent pomáhá často utvářet schopnosti v životě následujícím. Příkladem může být muž, který teprve v penzi vzal do ruky nástroje a začal vyřezávat umělecká díla, sochy, svícny, krásné rámy... Nikdo nevěřil, že neprošel žádnou školou. Svůj talent si však přinesl ze života v Indii.

Člověka, který byl v minulém životě válečníkem, zajímají třeba způsoby boje, duchovně založeného informace duchovní... Od jednoho se dozvídám: „Nemohu spát, náš oddíl prohrál zápas, je to strašné!“ Jiný řekne: „Sport mě vůbec nezajímá, mám úplně jiné starosti...“ Při střetu se zážitkem minulé zkušenosti nás vždy oslovuje to, co v sobě neseme.

Všechno se odehrává pouze v naší mysli, našem nitru, v nás samotných. Proto také určité životní trauma jednoho člověka zničí, jiného nechá úplně klidným a dalšího třeba nasměruje na správnou cestu.

Pokud nás nezbrzdila síla karmy, pak pokračujeme v nedokončeném díle sebezdokonalování v následujícím životě. Zkušenosti, vědomosti, dovednosti a návyky ukládáme v dostupném podvědomí, aby nám sloužily v životě a zůstaly zaznamenány i jako informace pro životy další.

Duše nespí

Lidská duše neustále zaznamenává a vstřebává všechny vjemy a dojmy, se kterými se setkává. V bdělém stavu registruje, třídí, zpracovává a logicky hodnotí. Ve spánku zaznamenává do hlubokého podvědomí.

V hlubokém podvědomí se nachází paměťový zápis, k němuž nemá vědomí běžně přístup. Je to stav duše, kdy vědomá účast vědomí chybí. Záznam se neztratil, je jen přesunut na jinou kolej, do jiné roviny. Dochází k tomu proto, že v určitých situacích vědomí »vypíná« a události přecházejí do hlubokého podvědomí. Patří sem všechny stavy bezvědomí, stres nebo jiné krize, situace při úrazech, anesteziologických zákrocích na operačním stole či křeslech stomatologů...

I spánek je podobný stavu bezvědomí. Tělo odpočívá tak, že předává řízení všech funkcí nadvědomí. To však stále registruje a zaznamenává veškeré události, které se dějí v okolí. Proto se nemá hovořit v místnosti, kde někdo spí - zejména dítě.

Pro zdravý psychický vývoj dítěte je nutné, aby spalo v klidné, tiché místnosti.

Tomuto chlapci se najednou zhoršily známky ve škole a jedničky byly vystřídány čtyřkami a pětkami. Protože takovou náhlou změnu nedokázali rodiče pochopit a nevěděli si s tím rady, přivedli ho, abych mu pomohla.

V sezení se neustále objevovalo: „...Utíkej, utíkej.... Rána, je mrtvý... Zastřelili ho... Utíkej... Dohání ho...”

Bylo to záhadné. Co to jen v sobě může mít? Byly to jen útržky něčeho, co nedávalo smysl... Až mě napadlo zeptat se rodičů, co bylo den předtím v televizi a kdy šel spát.

„Spát šel brzy a my jsme se dívali ještě dlouho do noci na detektivku... Ale to už spal. ”

Později jsem se ještě dověděla, že chlapce před nedávnem přestěhovali z jeho pokoje do místnosti s televizí. Tato změna se časově shodovala s jeho zhoršeným prospěchem ve škole.

Syndrom narušené paměti jsem objevila u více dětí, ale i u dospělých, kteří se nechávají televizí ukolébat ke spánku. Také jim doporučuji vypnout televizi už ve chvíli, kdy jsou unavení.

Převážná část naší osobnosti je přítomna v hlubokém podvědomí. Jsou to slova, situace, pocity, bolesti... Znovuoživené shodné události jsou pak automaticky zařazeny do našeho vědomého jednání a vyvolávají v nás shodné prožitkové stavy. Najednou pocítíme bezdůvodný strach, úzkost, někdy je nám až fyzicky nevolno, trpíme depresí a nevíme, odkud změna naší nálady pramení.

Banka pro život

Podvědomí je databází pro další život. Nic logicky nerovná, neřídí, nezpracovává. Záznam v něm zůstává neměnný. Ani vědomí už nemá možnost tento uložený materiál změnit. Může si ho pouze uvědomovat, čerpat z něj zkušenosti a dávat dobrý pozor i na to, co nám vnucuje do života.

Prolínání podvědomí do vědomí a neschopnost naší mysli tento nesoulad postřehnout a zkoordinovat je příčinou mnohých duševních poruch.

Duchovní růst znamená toto všechno si uvědomit, znát úskalí

sebe sama, být bdělým, dávat pozor na vlastní chování a jednání a nedovolit prosazování patologických tendencí. Mohli bychom jimi škodit sobě i druhým, jak se i v mnoha případech často bohužel stává.

Za svůj psychický stav jsme zodpovědni sami. Svým chováním a myšlením jej tvoříme po celé věky. A ruku na srdce - chováme se od probuzení do usnutí tak, abychom byli stále dokonalí a všem přáli jen dobré? Uzdravení závisí zase jen a jen na nás samotných. Spojení »já« s božským »Já jsem« nám nejlépe pomůže překonat naše chyby. Je jen třeba si tuto možnost co nejrychleji uvědomit.

Vyšší vědomí

Intuicí čerpáme informace přímo ze zdroje Kosmické inteligence, protože naše vědomí je otevřeno natolik, že těmto informacím rozumí a umí je správně zařadit. Také vědecká a umělecká činnost často vyžaduje intuici.

Intuice se projevuje například i v umění. Umělecké dílo, které stojí na duchovních principech, obohacuje lidstvo o hlubší rozměr, zušlechťuje a pobízí člověka k uskutečnění etických a morálních hodnot. Tím má zároveň trvalou hodnotu.

S intuicí úzce souvisí i náš intelekt. Čím je intuice rozvinutější, tím kvalitnější je i intelekt. Proto je rozdíl mezi vzděláním a inteligencí. Vzdělaný člověk nemusí být inteligentní a naopak. Individualita osobnosti se vyznačuje právě vyšším vědomím - spojením s »Já jsem«.

Pokud máme vypracovanou intuici, zjišťujeme, že i sny nám odpovídají na naše problémy. Často nacházíme po probuzení odpovědi na večer položené otázky.

Energetická pole

Působnost lidí se prolíná do celého energetického pole vesmíru. Všichni jsme vzájemně spojeni a propojeni silou myšlenek. Pokud se setká a myšlenkově ztotožní více jedinců, vytvářejí silné energetické pole. Jeho kvalita však závisí na povaze myšlenek, které ho utvářejí. Pokud je to strach, vytváří sílu strachu. Pole nadšení vynáší lidi do euforie a spojená síla radosti nás obohacuje láskou a štěstím. Nacházíme-li se v prostředí, kterému si nepřejeme podléhat, třeba při tzv.

davové psychóze, pak je nutné, abychom se sami obklopili energií světla a lásky, která nás ochrání jako štít.

Lidé touží po vyšším stupni lásky a porozumění. Pouze někteří však vědí, že tuto lásku mohou nalézt v náručí Boha, ostatní hledají pomoc u druhých lidí. Pak ale velmi záleží na duchovní vyspělosti, poznání a lásce konkrétního člověka, s nímž se setkají. Vypělý duch obohacuje už jen svou přítomností. Cítí-li člověk, že k němu proudí porozumění a láska, mnohé závažné obtíže se tím řeší již samy. Důvěryhodní a láskyplní lékaři kdysi léčili už jen vlastní přítomností a citovým přístupem.

Člověk je často nemocen jen proto, že nemá otevřeno vědomí vyšší síle a neumí se spojit s »Já«. Zastřené vědomí je příčinou především duševních chorob, které se ale často přenášejí i na fyzické tělo a způsobují jeho onemocnění. Tam, kde však zvítězil duch a člověk si plně uvědomil své »Já jsem«, dochází k vyléčení. Dojde-li k uvědomění si božství v sobě, dostaví se poznání a zmizí veškerá negace. Duše člověka je volná, svobodná a nespoutaná, jako je nespoutaný, nekonečný a zdravý sám duch. Pouze duše trpí. Avšak duše, která se otevřela této *Pravdě*, je zdráva. Světlo vždy prosvítí tmu.

Proto je tak nutné pro každého z nás začít u sebe a změnit myšlení. Bude-li jedinců s otevřeným vyšším vědomím více, změní nejen sebe, ale i život na celé zemi.

Terapie všechno neřeší

Nelze očekávat, že pomocí terapie projdeme všechny zátěže uložené v hlubokém podvědomí a přestanou nás v životě obtěžovat. Jsou tu proto, aby nás nutily ke změně myšlení a tím i chování. Nejsou náhodné, protože nás směřují k usilovné práci na sobě. Zním mnoho lidí, kteří trpělivě a s láskou procházejí své, někdy velice úporné problémy a trápení. Pochopili, že zdoláváním překážek překonávají především sami sebe. Na své cestě k cíli tak dostávají pomoc přinášející sílu, protože jsou jí otevřeni.

Nej důležitější je poznání, že patologickým stavům a tím i nepřízní osudu můžeme předcházet. Víme, že negativní zkušenosti, které zaznamenává ona nevědomá stopa, ať už v prenatálním vývoji, v raném dětství nebo v bezvědomí, oscilují s negativními záznamy hlubokého podvědomí minulých životů a znovuožívují paměť dávno uložených

programů. Čím je obsah hlubokého podvědomí čistší, tím je život harmoničtější a klidnější. Proto je tak důležitá prevence.

Kdyby hluboké podvědomí zůstalo otevřené tak, že by člověk znal všechny své omyly a chyby, nemohl by snad ani normálně žít a radovat se ze života, protože by stále očekával karmický úder. Všechny tyto uložené informace by na něj působily rušivě. Teprve až bude naše mysl natolik očištěna a uvedena do klidu a harmonie, pak teprve bude možné, aby měl opět přístup ke všemu vědění. Zatím je však lépe respektovat moudrou přírodu a do podvědomí vstupovat jen ve výjimečných a potřebných případech a pod vedením zkušeného odborníka.

Nebezpečné otevření

Při terapeutických postupech pracujících s lidskou psychikou je nutné podvědomí vždy uzavírat. Otevřené hluboké podvědomí způsobuje těžká traumata, protože člověk zůstává napojen na vše, co má uloženo v suterénu duše. Nezřídka se také přihodí, že zůstává napojen na vliv a myšlenkovou činnost terapeuta. Myšlenka je energie a okamžitě se zaznamenává do podvědomí, aniž si je toho vědomo. Člověk všechny tyto rušivé myšlenky registruje a někdy má dokonce i obraz terapeuta jakoby stále před očima.

Představte si někoho, komu terapeut zapomene uzavřít podvědomí, či to neumí. Pacient pak za ním často běhá jako za svým pánem v očekávání, že mu přeci jen pomůže. Opak je však pravdou.

Skrytého působení na hluboké podvědomí využívají i některé reklamy a sekty. Do podvědomí vkládají určité informace a své »ovečky« pak drží tím, že je činí závislými a snadno ovladatelnými.

Manipuluje-li někdo s naší psychikou, musíme být vždy velmi opatrní. Nejednou jsem uzavírala otevřené podvědomí lidem, kteří doplatili na svou důvěřivost a svěřili se do nevhodné péče. Je vždy třeba, aby osoba, kterou žádáme o pomoc, byla řádně kvalifikována a neměla s námi postranní úmysly.

Zena (36 let) přichází v těžkém psychickém stavu po zákroku terapeuta, který ji před nějakou dobou »zanechal« v problematické situaci.

„...Jsem stále v jednom obraze, jedné situaci. Jsem z toho zoufalá, nevím, kdo jsem... Jsem mužná koni? Nebo ten, co ho táhne po zemi?

K oběma mám vztah. Nevím kam patřím, zda tam, nebo sem. Nevím, jestli jsem to zavinila já, nebo ti druzí— A ještě ke všemu mě od té doby bolí půlka těla. " Sedí celá zhroucená a chvěje se.

Vracíme se do okamžiku, v němž byla před několika měsíci zanechána.

„ Vidím člověka na koni. Za sebou vláčí spoutaného muže. Před nimi jede na koních několik lidí... K tomu muži na koni mám nějaký vztah... Ten na zemi je celý potlučený. Je to strašný pohled i pocit... Toho také znám a mám k němu také nějaký vztah. Nevím ale, kdo jsem já... Je to k zbláznění, mít to pořád před očima... "

Vracíme se o hodinu zpátky.

„ Vidím muže, kterého táhli. Stojí na kraji lesa a natahuje kuši. K lesu se blíží několik jezdců na koních. Dva seskakují a spoutávají ho... Přivazují jej za koně a vláčejí po zemi... K oběma mužům mám nějaký silný vztah, ale nevím jaký... Pořád nevím, jestli jsem ten, který je smýkán, nebo ten, co ho zabíjejí... "

Vracíme se ještě o nějaký čas zpátky.

„Pozoruji nádvoří... Koně, lidé... Ten první muž skáče do sedla a vyjíždí ze zámku k lesu. Vidím i druhého muže, stojí na kraji lesa, drží v ruce kuši a míří... Už jsou na dostřel... Muži z doprovodu seskakují s koní a svazují ho řemeny... "

Tyto krátké časové úseky nám jenom doplňují událost, ale stále nic nevysvětlují. Vracíme se proto o několik let zpátky.

„...Dům v lese. Ziju v hájovně... Ten muž s kuší je můj manžel. Je hajný. "

„Kdo je muž na koni? "

„...Už je vidím oba... Všichni tři sedíme u jednoho stolu... Tomu na koni patří zámek, můj muž má na starosti jeho lesy. "

Následuje podrobný popis zámku, nádvoří, obory a okolí.

„...Jsem se svým mužem na návštěvě na zámku... Majitel zámku mě bere za ruku a vede do vedlejší místnosti. Je malá, po stěnách a na zemi jsou kožešiny. Sedím na nich, vlastně ležím... Vůbec se mu nebráním... "

Vracíme se zpět. Sedám si vedle svého muže. Ten se mračí, nemluví... Někaký sluha přináší tři číše, manžel mě ale bere za ruku a rychle odcházíme. "

„Posuň se o týden kupředu. "

„...Jdu znovu do zámku. Sama. Musím tam, je to jako magnet. "

„Jdi o půl roku kupředu. "

„...Jsem v dlouhých tmavých šatech, přes hlavu látku... Já jsem jeptiška! "

„ Vrať se o kousek zpět. "

„ Už vím, jak to bylo. Pán se mě nabažil, muž mě zpátky nepřijal a já odcházím do kláštera. "

„ Jdi ke konci svého života. "

„...Velký smutek... Ležím na posteli, spíš kavalci, mám horečku... Zima (drkotá zuby), horko... Asi jsem umřela, dívám se na sebe, jak tam ležím... A už to vidím.

Můj manžel jde lesem, zkouší kuši, míří, ale nestřílí. Přichází na kraj lesa a čeká. Zároveň vidím pána ze zámku, jak naskakuje na koně a jede se svou družinou k lesu. Tam zastavují. Dva z družiny přepadají mého muže, svazují ho řemeny a přivazují za koně... Já jsem v astrálu, proto všechno vidím jako na dlani... Můj muž mu to neodpustil...

Teď už vím, kdo jsem a kdo jsou oni... Mám je dokonce dnes zase vedle sebe... A také vím, jaké k nim mám v současném životě závazky... "

Terapeutem nemůže být každý

Varuji před všemi praktikami a zásahy do lidské psychiky. Ve změněném stavu vědomí můžeme být velmi snadno poškozeni činností toho, kdo s námi pracuje, přičemž si to nemusíme vůbec ani uvědomovat. Pokud tento člověk není na dostatečně vysokém stupni duchovního poznání, nedosáhl seberealizace a ještě nedokáže dobře ovládat sám sebe, hrozí opravdové nebezpečí, že nám může, třeba i nevědomě, předat svá přání, představy... nebo vědomě zneužívat naší psychiky. A dokonce nás i na dálku ovládat a čerpat naši energii, jako v následujícím případě.

„Mám bolesti v hrudníku a jeden člověk mě proto hypnotizuje... Po probuzení z hypnotického stavu dostávám sugesci, že jsem zdravá. Já se ale cítím snad ještě hůř a jakoby pořád svázaná. "

Vracíme se do stavu hypnózy a nestačím se divit...

„...Jsi má žena, víš, že se mi líbíš, jen já tě mám rád. Opustíš svého muže, rozvedeš se a budeme spolu. Tvůj muž už tě nemiluje... "

Tato žena trpěla nesmírně úzkostnými stavy, pro které mě také vyhledala. Toužila jet za svým mužem, který pracovně pobýval v zahraničí, ale nebyla toho schopná. Nacházela se v neuvěřitelném citovém zmatku. Měla utkvělou představu, že se musí rozvést, ale nenacházela racionální vysvětlení proč, neboť mezi ní a manželem bylo všechno v pořádku a denně si telefonovali.

Teprve teď pochopila i důvod počínání hypnotizéra. Neměl byt a potřeboval se usadit tam, kde cítil, ze bude snadno a úspěšně podnikat, k čemuž mu měla dopomoci...

Ještě téhož dne se rozjela za svým mužem.

Hypnózu považují za nevhodnou a nedoporučují ji, protože nepracuje s vědomým vědomím člověka. Naopak slouží k jeho potlačení a také ruší svobodnou vůli a kontrolu.

Veškerý obsah sděleného se během hypnózy zaznamenává do hlubokého podvědomí a člověk ho vlastními silami nedokáže zrušit. Určitými životními situacemi se pak může znovuoživit a působit destruktivně.

Negativním vlivem se uplatňuje především podprahové ovlivnění člověka, který je vystaven příjmu myšlenkových informací hypnotizéra, nevhodným vlivům z okolí nebo v některých případech i nesprávně zvoleným posthypnotickým sugescím.

Hypnotické regrese lze doporučit jen v případech, kdy jsme si jisti, že člověk, jemuž se chceme svěřit, má čisté myšlenky a ochrání nás před nevhodným působením okolí.

Hypnózu také nemůže provádět každý. A určitě ne ten, kdo nebyl pro tento úkol řádně připraven a neví, s čím pracuje. Dejme si pozor na různé nabídky, které by nás mohly připravit o duševní i duchovní rovnováhu. Třeba až v příštím životě.

„...Vybavuje se mi, že se mnou někdo dělá hypnózu a sugeruje mi: nesmíš na nic zapomenout. Stále se mi to v životě vrací a musím si všechno pořád zapisovat, protože se bojím, že bych to zapomněl... Cítím, že mám stále otevřené vědomí do minulosti... ”

„Jdi k příčině tohoto problému. ”

„Přítel, jenž mě v minulém životě hypnotizoval, nečekaně zemřel a nechal mě v tomhle stavu. Mám velmi nepříjemné pocity, protože se nemůžu na nic pořádně soustředit. ”

„Najdi, proč ti byla tato informace dána do podvědomí.”

„...Hypnotizuje mě, abychom se dostali k vědomostem v mém podvědomí, které nás oba velice zajímají. Všechno musím okamžitě hned zapsat, abychom o tom mohli později přemýšlet... ”

„Jaké vědomosti?”

„ Vědomosti, které dnes již lidé nemají, protože zmizely spolu s těmi, kteří je kdysi znali a používali... ”

Velmi nebezpečné mohou být také pokusy s autohypnózou. Mnoho lidí se touto cestou poškodilo a dokonce už i zemřelo.

Po skončení jedné přednášky se na mě obrátila o pomoc dvacetiletá dívka. Nemusela nic vysvětlovat, stačil jeden pohled na nepřítomné oči a chvějící se tělo.

„...Je mi strašně špatně, stále mám zimnici a takhle je mi už asi dva měsíce. Zkusila jsem na sobě návod k hypnóze, který jsem si přečetla v jedné knize.“

„Kam jste se dostala?“

„Do třináctého století. Můj nynější muž byl ženou a já mužem a něco se tam, stalo... Cítíte, jak mi nepravdělně tlučte srdce?“

Přestože bylo už deset hodin večer a my jsme měli před sebou ještě dlouhou cestu, našli jsme klidné místo a v terapii jsem vrátila Ženu zpět do třináctého století. Nacházela se v chýši pod horami...

Incident spočíval v tom, že žena, asi velmi zlá, mlátila svého muže klackem a nadávkami ho hnala daleko od chatrče do zasněžených kopců. Zakopával, potácel se, nemohl už běžet, ani pořádně dýchat, protože byl nemocný. Nakonec vysílením padl.

Mladá žena teď sedí proti mně a chvěje se na celém těle. Zimnici jí cvakají zuby a po tváři tečou slzy. Ví, že mám málo času a snažím se tedy sezení urychlit, ale nedaří se. Zimničný záchvat trvá půl hodiny. Po této době se její tvář vyjasňuje, dostává klidný výraz a já vím, že se dostala přes svou smrt.

„Kde se nacházíš?“

„Jdu za světlem. Jsem u brány nebe.“

A zase ubíhá pozemský čas, zatímco v dimenzi mimo srny šlového prožitku se zastavil a nelze spěchat...

Trvá to velmi dlouho, ale nakonec se vracíme zpět do současnosti, kde se oba partneři, pouze ve vyměněných rolích, opět setkávají. Vyvádím ji ze zimničného děsu, deprese a uzavírám hluboké podvědomí. Zimnice mizí, výraz tváře se mění a žena se cítí opět přirozeně.

Posuzuji-li tento případ podle jiných, s nimiž jsem se setkala, jsem přesvědčena, že by se vlastní silou z této zkušenosti své cesty za poznáním nedostala.

NA DRUHÉM BŘEHU

Život v hmotné úrovni znamená omezení ve hmotě, ale i přesto má velkou cenu. Můžeme se učit, pracovat, poznávat, rozdávat lásku, rozvíjet své schopnosti a vyvíjet se do vyšších duchovních sfér. Rozvíjíme se jen jiným způsobem a pomocí jiných prostředků než ve stavu, do něhož se dostáváme po odchodu z těla.

Podobnými otázkami se však běžně vůbec nezabýváme, a proto si tuto skutečnost a možnost uvědomujeme mnohdy až v poslední fázi svého života.

Odstraňujeme fobii strachu ze smrti, která se u tohoto třicetiletého muže objevila během dlouholeté těžké nemoci.

Dostáváme se do minulého života.

„...Jsem těžce nemocný, vím, že už čekám jenom na smrt. Vedle postele sedí moje žena... pláče. Mám nepopsatelný strach, že se kamsi propadnu, že zmizím. Hrůzou se dostávám do křeče... Už nikdy nic neuvidím... Dívám se na ni... ji už také nikdy neuvidím...

Jsem nad její hlavou, hladím ji... Nevnímá mě... Ted'mi ale odchází. Já jsem... Nic mě nebolí... Jsem celý... Konec neexistuje... Jsem živý! Já žiji! Já žiji dál!

Jasně světlo, světelná postava. Cítím krásný pocit, že mi někdo dává sílu... Ted'všemu rozumím... všechno si pamatuji... Víím, že se ke své ženě znovu vrátím. Musím se vrátit, ještě neskončily naše úkoly, zase se k sobě narodíme..."

Po skončení sezení otevřel oči a říká: „ Vidíte a zase tu strašíme spolu. V tomhle životě je znovu mojí ženou. Je mi to jasné. Vracíme se k sobě, protože se musíme ještě hodně učit... Hlavně jak si odpouštět... "

Přechod do jiné reality je vždy závislý na tom, jak jsme žili. Odejít se nám nechce většinou tehdy, jestliže jsme v životě dávali přednost materiálním hodnotám a přehlíželi hodnoty duchovní. Smrt bývá naopak pocíťována jako vysvobození, je-li přirozená, a život, který opouštíme, byl pociťový a dobrý.

V hlubinné terapii procházíme stálou a nepřetržitou existencí našeho vědomí. Odcházíme ze života, pobýváme na »druhém břehu« a opět se vracíme. Všechny informace si však neseme stále v sobě.

Smrt je sestrou spánku. Ale kterého?

Inventura života

Smrt je jen přechodem do jiného světa, jiné reality, jiné dimenze, stavu bezčasovosti a bezprostorovosti. Fyzická úroveň a hmota přestávají existovat a energie vědomí se přemísťuje do jiného stavu uvědomění. Objevujeme se pod rentgenovými paprsky světla a každá skutečnost o nás vychází najevo. Žádný skutek neskryjeme. Jsme to my, naše vědomí, které hodnotí sama sebe.

Jsme postaveni před osobní individuální soud, v němž jsme soudci sami sobě. Na »druhé straně« nás čeká všechno, co jsme během života vytvořili.

„...Uvažuji, z jakých vnitřních popudů jsem jednal. Tady se všechny věci hodnotí jinak než na zemi.

V životě do lidských skutků často nemáme vhléd. Domníváme se třeba, že je to od druhého láskyplný čin nebo dobrá vůle, když nám pomohl, a nevidíme, chci říci, necítíme, že je to třeba jen jeho egoistická vypočítavost. Zde se ale znají všechny motivy jednání. Nic se nedá utajit nebo skrýt...”

Veškeré nepravosti a omyly spatřujeme v pravém světle a stávají se svědomím, které lituje a trpí. Často bychom rádi změnili, co jsme svým špatným a sobeckým jednáním zavinili, ale nemáme už tělo ani jiné možnosti, jak naše chyby napravit a věci dát opět do pořádku. Je to stav podobný křesťanskému očištění.

V sezení s tímto mužem (42 let) procházíme komplikovanými rodinnými vztahy. Dostáváme se k jeho zážitku ve stavu mezi spánkem a bdělostí, který prožil krátce po úmrtí své babičky.

„...Vidím babičku... Vypadá trochu jinak. Je ještě seschlejší a šedivější... Je to divné, ona se mnou mluví, aniž hybe rty... aha, já čtu její myšlenky. Prosí mě, abych požádal za odpuštění moji maminku, že jí moc ublížila nějakými intrikami... Ze lhala, chtěla rozvod. Tedy rozvod matky s mým otcem... Prosíme, abych jí odpustil i já...”

Dovídám se tak, že jsem otce ztratil kvůli ní... Prosí, abych se za ni hodně modlil, že se teď už nemůže narodit, že pro ni není na zemi odpovídající prostředí a že bude strašně dlouho trpět... Jsem z toho zmatený.”

Vědomí, které se vědomě ztotožnilo se zlem, se po opuštění tělesné schránky nachází v situaci, kdy je vystaveno stejným účinkům, jež kdysi vytvářelo druhým. V následujícím životě jsme pak provázeni svědomím, které se tímto poznáním prohloubilo a v jednotlivých životních zkouškách jsme konfrontováni se situacemi, v nichž je naše svědomí zkoušeno.

Hledáme příčiny těžkých depresí (žena, 39 let).

„Jde mi mnoho obrazů, jeden za druhým. Je to rychlé, jako zrychlený film, ale jasné, nerozmazané... Hraji si... Pejska mi přejelo kolo... Škola, spolužačka... žije v bídě. Já jsem bohatá... miluji peníze, dům... plýtvám... Její děti chodí v záplatách, jsou hladové... Uhýbám před ní pohledem... Nemají kde bydlet. U nás v domě je místo... Ne! Mám ráda pohodlí...“

Prosíme, abychom se už raději vrátili, ale já cítím, že si potřebuje projít celý zážitek až do konce.

„...Je to o mnoho let později. Ležím v horečce, moje bývalá spolužačka se o mě stará, sedí u postele... Jídlo, lékař, léky... Je laskavá, dělá to z lásky, ne z vypočítavosti.

Chci jí odkázat svůj majetek... nemám žádné dědice... Potřebuji zavolat notáře, ale už je pozdě, nemám sílu... Ne, nechci odejít, musím to zařídit. Chci zpátky, nechci umřít... Bráním se... Vidím Světlo, které se mě ptá... na lásku. Stydím se, trápím se. Proč jsem to jen neudělala dříve?

Vy ani nevíte, jak mě to teď trápí, ale nemohu už nic změnit. Výčitky svědomí bolí. Peníze i dům vzaly za své... a ona žije dál v bídě... “

„Najdi, jestli se s ní opět setkáváš v současném životě.“

„...Dnes ji mám opět vedle sebe, je to moje sestřenice. Zase toho moc nemá...“

Víte, co mě napadá? Já jsem musela trpět, dostat se k vám a tohle všechno si uvědomit. Budu se jí to teď snažit vynahradit... “

Opuštění těla zaviněné drastickou, krutou nebo tragickou smrtí bývá provázeno lítostí, zlostí, pocitem bezmocnosti a dalšími nepříznivými vjemy. Navíc zanechává negativní dispozice a zdravotní potíže do příštích životů.

Iracionální strach z fyzického utrpení provázel tohoto muže už od dětství.

„...Běžím za nimi, utíkáme lesem... Ted'mě něco srazilo... Svazujímě a táhnou po zemi... Ocitám se u nějakých chýší... Přivazují mě ke stromu... Přijel jsem se Spaněly jako vědec, chtěl jsem ty domorodce zkoumat, ale jak jim to mám vysvětlit? Neznám jejich řeč a asi by mi stejně ani nevěřili.

Běhají kolem mě... Já vám nechtěl nic udělat... Je mi hrozně... Žízeň, hlad... Slyším nesnesitelný jekot a okolo vidím míhat se hrůzostrašně vypadající postavy... Bubny... Proto já nesnáším bubny! Je to příšerné. Nejvíce mě trápí, že si za to můžu sám svojí hloupostí...

Ted' cítím, jak mnou proniká nějaký ostrý kůl, něco na způsob oštěpu či co to je, má to pera na konci... Dívám se na sebe, jak jsem tam přivázaný, hlava mi visí dolů a krev stéká po šatech...

Mám dopal sám na sebe, že jsem byl tak zvědavý a neopatrný... Takhle zbytečně přijít o život!"

Poznání hodnot

Lidé, kteří byli za života obklopeni slávou a uznáním, jež se jim stalo životní hodnotou, se obtížně vyrovnávají s přechodem do stavu, kde tyto výsady najednou ztrácejí.

S tímto studentem (17 let) jsem prožila dvě nepříjemné hodiny. Zážitek pro něj byl natolik silný, že zpočátku odmítal na mé pokyny reagovat. Věděla jsem, že se dostal do stavu po smrti, ale jeho netečnost mě udivila. Nezbyvalo nic jiného, než trpělivě čekat...

„Rozhlédni se, co vidíš?"

„...Jsem nespokojený, nemám kolem sebe svoje lidi, vadí mi, že mě nikdo neoslovuje mým titulem, ani kolem mě neběhá. Nikoho nezajímá, kdo jsem... Je to strašný pocit."

Přála jsem si vědět, co se děje dál, ale on pokračoval ve svých fdozofických úvahách.

„...Já jsem nikdy netušil, že je na druhé straně také život. Sice jiný, ale je tu život. Tady vůbec nezáleží na tom, kdo jste - tedy na společenském postavení. To světlo drží každého z nás v určité oblasti! Vidím i ty nižší. Jsou temné, odpudivé... Tam naštěstí nepatřím. Brrr! Chci být výš, ale tam nemám přístup...

Kdyby se tak mohl podívat do téhle divočiny brácha, on totiž kšeftuje s drogama, ten by se zhrozil- Skoda, že mi nebude věřit, až mu řeknu, co jsem viděl... Nemohla byste s ním udělat terapii, aby to také pochopil? Je mi ho líto..."

Po každém odchodu z těla se většinou zabýváme tím, že pozorujeme okolí a vnímáme myšlenky lidí kolem sebe. Protože jsme volní, bez hmotných omezení, můžeme navštívit i místa nebo lidi vzdálené daleko od nás.

„...Jdeme po visutém mostě, je spletený z provazů a nesnesitelně se houpe... To už není normální... Provazy se trhají, snažím se zachytit. Všude kolem padají kameny. Řítím se dolů z velké výšky. Zemětřesení, napadá mě...

Dívám se na sebe, jak ležím na dně kaňonu... Vedle leží kamarád a těla nosičů. Jsou pod tím kamením částečně pohřbeni... Kdybych to mohl říci alespoň své ženě...

Je to zvláštní, ale jakmile jsem si ji představil, jsem u ní v našem domě... Spí a já neznám způsob, jak ji vzbudit. Teprve nyní mi dochází, že vlastně nemám tělo.

Ted' jsem ale vtahován nějakým vírem jakoby do kornoutu. Na druhém konci vidím světlo... "

Po smrti zůstává vědomí ještě nějakou dobu v blízkosti fyzického těla, s nímž se více či méně ztotožňuje a intenzivně vnímá a prožívá následné události.

„...Dívám se na ně. Oni mě ale nevidí... Myslí si, že když jsem zemřel, tak už o ničem nevím...

Hádají se o to, kdo si co vezme z mých věcí... Je to legrační. Netušil jsem, že jim na těch věcech tolik záleží. Pro mě jsou to jen bezcenné krámy.

Ted' se perou o mé svršky... Nechcete si vzít každý jednu botu a jednu nohavici?" (Muž, 19 let)

V následujícím případě bytost intenzivně prožívá svůj vlastní pohřeb.

„ Vidím se ležet v rakvi. Kolem stojí několik vysokých svícňů s tlustými svíčkami, po zemi jsou rozloženy květiny... Otec se věnuje své nové ženě... Měl ji raději než mě. Cítím, že není hodná, hledá jen zábavu.

Ted'přichází můj chlapec a hladí mi ruku. V očích má slzy. Otec ho však odhání od rakve, protože mu nespravedlivě dává za vinu mou smrt... Přichází sloužící a rozkazuje mu opustit dům. Jak jim mám říct, že za nic nemůže, že ho tu chci mít... Jdu za ním. Na nádvoří na něj

posílají psy. Na to se už nechci dívat... Vracím se zpátky k svému tělu. Při pohřbu pozorují lidi kolem. Vnímám je, ale jinak než jindy. Cítím jejich myšlenky a vím, co si myslí. Otec je z mé smrti nešťastný, ale ne kvůli mně. Spíš proto, že ztratil objekt pro rozšíření svého majetku. Cítím, že mě chtěl donutit k sňatku. Ta žena je ráda, protože ji už neohrožují... Je to neuvěřitelné pokrytectví! Mám na ně vztek...

Rychlostí myšlenky jsem u svého milého. Ten jediný upřímně pláče, přestože nesmí ani na pohřeb."

Člověk si po smrti také často sám rekapituluje okolnosti minulého života a srovnává nejasnosti.

„...Hádáme se, jsem strašně rozčilená, protože zase přišel pozdě v noci... Bolí mě hlava. Manžel mi dává prášek proti bolesti a odchází s dcerkou ven. Cítím se malátná a jdu si proto lehnout...

Vidím se odpočívat na gauči... Vracejí se a manžel telefonuje... Do místnosti přicházejí nějací lidé a lékař. Odnášejí mě do sanitky. Mluví o sebevraždě, ale já to nechápu. Jen všechno pozoruji, jakoby od stropu..."

Znovu procházíme událost minulého života a jdeme do hlubších vrstev hlubokého podvědomí.

„...Ano, jdu si lehnout..., spím... Manžel se vrací a otevírá kóhoutky plynu, je sám... Zabouchl za sebou dveře..." (Zena, 21 let)

Náš čas je vyměřen

Opuštění fyzického života je většinou předurčeno naší předchozí osudovostí. Svůj smysl však mají i krátké životy. Třeba i mladé tělo odkládáme proto, abychom mohli projít určitými úkoly a zkušenostmi.

Svým odchodem poskytujeme někdy i možnost rychlejšího duchovního růstu blízkým lidem.

„...Mám podepřenou hlavu polštářem, na sobě peřinu. U postele stojí maminka a sestra, tatínek sedí na židli... Vznáším se nad nimi... Neplačte, mě nic nebolí, je mi krásně a lehce... Jsem ve světle."

„ Vrat se do současnosti."

„...Já jsem musela odejít. Narodila jsem se mladší sestře. Je nyní mojí matkou... Je to krásný pocit, že se k sobě můžeme vrátit pro větší lásku."

Každý odchod má svou cenu, protože nás zbavuje připoutanosti k materiálnímu světu. Člověk si uvědomuje, že si do dalšího života nepřenáší nic hmotného. Pouze vědění a lásku. A sám na sobě a na svých omylech zjišťuje, že se měl učit jediné nesobeckosti a sebedokonalování.

Naše vědomí nezaniká a jednotlivé životy jsou pouze krátké úseky jedné nekončící existence. Každý bol nás osvobozuje a každá ztráta učí nelpět na hmotě. Kdo se však již dobral vyššího poznání, nezajímá se už o to, co v pozemských životech prožíval, protože to pro něj pozbývá na významu.

Odchod není vždy definitivní

Pokud člověk ještě nedokončil na zemi svůj úkol, který je mu v životě dán, musí se vrátit zpět do těla.

Prožitky klinické smrti se zachovaly u mnoha lidí ve vědomé paměti. První příběh jsem slyšela ještě jako malé dítě od své maminky.

V blízkém sousedství zemřela velmi bohatá selka. Rakev postavili do velké místnosti ve statku a dokola rozestavěli vysoké svícny. V noci, když už všichni spali, se vkradl dovnitř jeden z čeledínů, zvedl jí ruku, nasahal prsten a rázným pohybem ho stáhl. Ozvala se dutá rána, jak prudkým trhnutím povalil jeden ze svícňů. Sehnul se, aby ho postavil, ale už se nezvedl. Omdlel. Když totiž zvedl hlavu, selka seděla v rakvi a dívala se na něj při svitu svíci.

Ještě větší šok ale zažil ráno, protože si ho nechala zavolat a darovala mu všechny své šperky - za záchranu života. To omdlel podruhé. Další překvapení však ještě následovala. Tato zlá, chamtivá a sobecká žena se zážitkem klinické smrti dokonale změnila. Na lidi začala být vlídná, dbala, aby se všichni dosyta najedli, chudým a nemocným ve vsi nechala donášet jídlo a protože byla bezdětnou vdovou, adoptovala dva sirotky, kterým odkázala všechn svuj majetek.

Mojí mamince říkala: „Tam bylo tak krásně, to nejde slovy vylíčit, nikdo by mi nevěřil a nikdo by to nepochopil. Ty se mi nebudeš smát, vid? Tam nemají šperky žádný význam a majetek žádnou cenu. Jestli dokážu být hodná, tak se tam vrátím. Kdybys viděla, že dělám něco špatně, hned mi to řekni.“

Je to jen krátký časový úsek mimo tělo, ale u těch, kdo klinickou smrtí prošli, přináší dalekosáhlé změny do jejich dalšího života.

„...Mám krásný pocit. Zbavil jsem se strachu a přestal mít obavy ze smrti. Já jsem... jsem to stále já. Cítím se nesmírně svobodný. Už nemám strach o děti, o své blízké... Vždyť se zase sejdeme a je jedno, jestli tady nebo tam... Je to jeden tok života.

Také je krásné vědět, že se všichni stále setkáváme. Cítím zvláštní pocit sounáležitosti se všemi. Všichni k sobě nějak patříme... Co jsem se vrátil, vím úplně jistě, že mám každého rád. Rozumím teď víc i sám sobě a mám vyrovnanější pocit v životě. Nikdy nemohu zemřít... Tedy ne v tom lidském slova smyslu.

Mrzí mě jen to, že vlastně pořádně nevím, jestli patřím tam nebo sem. Kde je vlastně můj pravý domov? Tam, nebo tady na zemi? Můj domov je ale asi všude." (Muž, 52 let)

V terapii máme možnost projít znovu každou zkušenost klinické smrti a najít paměťový záznam události v hlubokém podvědomí, třebaže nezůstaly v záznamu běžně přístupné vědomé paměti.

Jakmile se tato zkušenost stává součástí vědomého prožívání života, mění se i postoj člověka k životu samotnému.

Tento zážitek pochází od starší paní. Během sezení objevila návrat z klinické smrti před asi dvěma sty lety. K příhodě došlo po pádu z vozu a těžkém úrazu. Bylo jí tehdy dvacet let.

„...Je to nádherné. Lidská slova tu krásu nemohou vyjádřit. Tam se hodnotí jen láska a to, co jsme udělali pro druhé... Nechce se mi, ale musím se vrátit do těla...

Po úrazu zůstávám ochrnutá a odkázaná na pomoc druhých. Přesto si ale vážím každého prožitého dne a snažím se pomáhat... Hlidám alespoň sestře chlapečka...

Jsem teď přesvědčená, že i moje dnešní povolání souvisí s tímto zážitkem. Stala jsem se lékařkou, abych mohla pomáhat lidem. "

Ať už jsme našli záznam klinické smrti v tomto nebo minulých životech, pokaždé došlo k velkému posunu v duchovním chápání, k uvědomění si pomíjivosti života, jeho krátkého trvání a k poznání, že v nehmotné oblasti je uznáván jiný hodnotový systém.

Vhled do věčného principu života otevírá úplně nový pohled na smysl existence člověka na zemi.

Procházíme zážitkem bezvědomí po záchraně z pokusu o sebevraždu.

„...Beru si prášky a jdu si lehnout... Já vlastně nechci zemřít, jen je chci vytrestat. Nedochozí mi, že by to také mohl být můj konec. "

„Koho tím chceš potrestat?“

„Rodiče chtějí, abych nosila samé jedničky, ale ať se snažím jak chci, nejde to... Ráda bych je viděla na mém místě... Chci, aby mě už přestali týrat.“

Dívka prožila klinickou smrt, objevil se fenomén tunelu, světla a bytostí, které jí přišly naproti a poslaly zpět do života. Po oživení si nic nepamatovala a teprve terapie odhalila netušenou zkušenost.

„Je mi divné, že jsem o tomhle zážitku nevěděla. Lidé říkají, že si ho pamatují... Ted' už bych si ale nikdy na život nesáhla. Má větší cenu než zlato.“

Návrat z klinické smrti ale nedopadne vždy šťastně, někdy objevujeme opravdu překvapivé souvislosti.

Tento třicetiletý inženýr trpěl už několik letfobií, že musí zemřít. Spíše žil ve stálém pocitu, že nežije a je již po smrti. Psychický stres ho brzdil ve studiu i jakékoli práci.

„...Vystupuji za světlem... Potkávám samé světlé bytosti, ale ty se ke mě otáčejí zády. Dávají mi najevo, že se mám vrátit...“

Sahám kolem sebe, je to příjemně měkké... Ale kde to vlastně jsem? Jsem uzavřený v malém prostoru... Proboha! Vždyť já jsem pohřbený! Pohřbený zažívá!

Pokouším se rukama vyrazit víko, ale nemám sílu. Strašná bolest v dolní části těla mi nedovoluje se pořádně pohnout... (obličej je zkroucený bolestí a námahou, škube celým tělem). Ted' se mi to podařilo. Víko spadlo... lezu ven. Jsem obklopený tmou... Přemáhám bolest a uvolněným víkem se snažím dosáhnout na strop hrobky. Nejde mi to, nemám sílu... Tluču jím tedy alespoň do stěn. Snad mě někdo uslyší a přijde na pomoc... Mám hlad, žízeň a stále cítím tu nesnesitelnou bolest.

Už nemám sílu ani bouchat... Dívám se na sebe, jak tam sedím... Je to divné, je tma, ale já se vidím ve světle... Světlo mě vede ven. Jsem obklopený bytostmi, jsou šedé, vítají mě mezi sebe. Některé z nich dokonce znám...“

Vracíme se zpátky a hledáme příčinu smrti.

„... Procházím se po břehu moře a zatoužil jsem navštívit svého přítele, vlastně jeho ženu. Jdu do jejich velkého domu... Má na sobě velmi slušivý oblek... Odcházíme spolu do lázně, která je uprostřed domu... Ted' spolu ležíme na divanu nad lázní a milujeme se... (obličej se najednou mění v bolestivou křeč).

Cítím strašnou bolest dole v pasu, nevím, co se stalo. Pro bolest ani nevnímám, co se se mnou děje. Někam mě asi nesou..."

Vedu tedy jeho mysl hlouběji do podvědomí, aby se dobral toho, co se stalo.

„...Stojí nade mnou muž a něčím mě probodl... Ležím v prázdné místnosti, jsem stále u svého těla, chvílemi do něho vstupuji, ale bolest je tak nesnesitelná, že ho znovu opouštím... Nesou mě do mého domu. Je asi noc... Nachází mě sluha a nechává zavolat lékaře... Ten poslouchá srdce, kroutí hlavou a říká, že je konec."

Pokoušíme se tedy zjistit, co tuto dávnou vzpomínku znovuoživilo v současném životě.

„...Dědečka dáváme do hrobky. Jako fascinovaný se dívám na rakev a nějaká vnitřní síla mě táhne dolů.

Cekám, až všichni odejdou a pak slézám po železném žebříku dovnitř. Osahávám rakev, stěny hrobky... Zdálekly slyším hlas své ženy, jak volá, abych už šel, co že tam tak dlouho dělám. Nemohu se ale od rakve odtrhnout. Drží mě tu nějaká neznámá, neviditelná síla... Pomalu a jako ve snu se sunu po žebříku nahoru. Naposled se ještě ohlížím zpátky do tmavého prostoru pod sebou a... najednou vidím sedět u stěny hrobky vedle rakve sám sebe. Jsem to já, s hlavou položenou na kolena...

Strašnou rychlostí lezu nahoru, ale prokluzují mi nohy, rukama nemohou najít příčky...

Už jsem nahoře... Vidím jen udivený a nechápavý obličej manželky, která se přišla podívat, proč tak dlouho nejdu."

Hluboké podvědomí vyneslo na povrch souvislost zdánlivě nepochopitelného chování s dávnou událostí a od té doby se už potíže neobjevily.

Pochopení souvislostí vrací člověku duševní rovnováhu a obhacuje jeho životní zkušenost o další rozměr.

Kam patříme

Poté, co opustíme tělo a projdeme světelným tunelem na druhou stranu, jsme vyneseni do světla a nejvyšší sféry. Pak ale klesáme do vibrační úrovně odpovídající stupni našeho vývoje, jenž jsme si vypracovali a zasloužili a který tak odpovídá naší dosažené duchovní výšce. Vibrace lásky a dobra nás vynáší do vysokých sfér a drží ve

světla. Vibrací sobectví a nelásky klesáme do nižších rovin - duchovního temna.

Láska a světlo v srdci člověka a dobro pro druhé, které byl schopen vyvinout a vypracovat během života, je onou »propustkou« do vyšších sfér. Naopak velkou lítost prožívá nad nepochopením vlastního života s následným sestupem do nižších, temných astrálních úrovní tehdy, kdy si uvědomí své chyby a promarněné možnosti - a tím i příčinu svého utrpení.

Někteří lidé se opakovaně nacházejí ve stejné sféře, protože jejich vývoj postupuje pomalu. Berou si na zemi malé úkoly, nebo je nedokážou splnit. Čím dokonaleji ale člověk žije, tím více se dostává do prožitku světla a setrvává v něm. Čím je život těžší, plný odříkání a zvládnutého utrpení, tím dosahujeme vyšší sféry a štěstí.

Život ve sférách

Při přechodu do nové existence se setkáváme se světlem. Uplynulý život je zhodnocen a naše vědomí projde celou životní zkušeností právě prožitého života od narození až po smrt. Uvědomíme si všechny chyby a omyly, kterých jsme se dopustili. Je to účet za prožitý život.

»Inventura« života však nemusí být vždy úspěšná. Další zrození proto plánujeme tak, abychom se mohli změnit.

„...Měl jsem se v životě víc namáhat, víc pracovat a nebýt tak sobecký... Už jim to nemohu vrátit... Ano, trpěli mou vinou. Nestaral jsem se o ně a navíc je ještě okradl o všechny peníze... Měl jsem dát dětem víc lásky... Já je ale místo toho večer zamykal a chodil se bavit... Měl jsem se víc starat...

Zena byla hodná, ale já na ni byl hrubý. To já jsem zavinil rozvod. Moc mě to teď mrzí. ..Musím se k ní znovu narodit, abych to odčinil...“ lituje svého chování v minulém životě muž (57 let).

Po delší odmlce dodal: „Je dobře, že to teď všechno vím. Dám si pozor, abych neudělal znovu stejnou chybu... “

Po smrti se zařazujeme do sféry, která odpovídá duchovní vyspělosti, charakteru a stupni poznání.

Bytost je stále vystavena svým touhám, vlastnostem a často se snaží o uskutečnění činnosti, kterou nedokončila. Ponechává si charakterové rysy, jež měla zde na zemi. Zájmy, sklony, vlastnosti i způsob

myšlení zůstávají. Pohybuje se ve světech, které si sama vytvořila a nachází to, co stvořila myšlenkou.

S tímto mužem (35 let) se v terapii dostáváme do zkušenosti v období mezi životy, před jeho současným narozením, kterou prožil po smrti v minulém životě.

„...Přichází pro mne moje sestra... Ale vždyť té jsem byl nedávno na pohřbu?! Bere mě za ruku a vede do světla... Jdeme spolu do města... Pořád tomu nerozumím a jsem v rozpacích, ale znám to tu. Naproti mi přichází i moje matka... Vcházíme do domu, i ten znám... ”

Dostáváme se do takového prostředí a podmínek, jaké jsme si svým životem na zemi vytvořili. Je to stav vědomí, které nemůže zaniknout a člověk si je jen přenáší s sebou. Naše vědomí se nemění a jsme si stále vědomi toho, kdo jsme.

„...Jsem v zástupu žen a dětí, ženou nás do sprch a nařizují svléknout se... Už jsme všichni ve spodním prádle. Teď se konečně umyjeme a odpočineme si po té strašné cestě... Z kohoutů nad hlavou ale neteče voda... Dusím se. Vidím, že někteří už leží na zemi. Já ještě stojím... držím se za krk...

Procházím tunelem, ano, je to jako tunel, protože na druhé straně je světlo... Jsem v krásné prosluněné krajině, je tu plno květů a krásných stromů... Tady si odpočinu...” (Žena, 36 let)

Kdo dosáhl vyššího duchovního poznání, ví, že nepatří hmotě a přijímá smrt jako osvobození. Dokázal se odpoutat od těla a má hlubší vhled.

Procházíme minulým životem. (Žena, 55 let)

„...Manžel mi hladí ruce, vím, že mě má rád, ale cítím také, že si uvědomuje naše stáří a nutnost mého odchodu. Netrápím se proto, že tu ještě krátce zůstane...

Přístupují ke mně tři světelné bytosti a doprovázejí mě jakousi úzkou ohraničenou cestou ke světlu. Je mi lehce, mám pocit, že se tím světlem vznáším do něčeho velmi krásného... Radost, štěstí, láska, harmonie..., květy, jasné barvy, vůně... krajina... Takovou odnikud neznám... Nedokážu to vyjádřit, popsat, ani jinak vystihnout.”

Zajímá mě, zda ví, že se opět narodí.

„Ano, vím, že se vrátíme zpátky, já i můj muž Máme před sebou ještě nezpracované úkoly.”

Naopak ten, kdo ještě nedosáhl vyššího stupně duchovního vývoje a ztotožňuje se stále jen s hmotou, setrvává u stejných životních potřeb a postojů, které realizoval během života na zemi.

Dostáváme se opět do období mezi životy.

„...Mám hlad a žízeň... Cítím se hrozně opuštěný, strašná samota a tma. Ne, šero... trochu se rozsvětlo... Vidím jakousi bytost. Je bílá, světlá, jde ke mně, mám radost, že mi přichází pomoci.“

Překvapivé sdělení muže (52 let) objasnilo předcházející život, kdy zemřel ve vězení, kam byl odsouzen pro vraždu. Stále pocítoval potřeby svého těla, třebaže byl již delší dobu po smrti.

Nebe je stav vědomí

Jsme vzájemně propojeni neviditelnými vlákny. Všechny bytosti, věci, planety i vesmíry jsou spolu spojeny. Je jen třeba si tuto skutečnost uvědomit a vědět, že jsme ve stálém kontaktu jak sami se sebou a se svými minulými životy, tak i s jinými bytostmi a věcmi - ať jsou přítomny v hmotném světě nebo se nacházejí mimo něj.

Dosažení vyšší sféry je štěstím a svobodou, je to ono nebe, zmiňované v různých náboženstvích. Není to však žádné konkrétní místo, oblast ani prostor. Je to stav vědomí, proto popsat a vylíčit život »na druhém břehu« je vlastně nemožné.

Čím jemnější jsou naše vibrace, tím blíže jsme *Tvůrčí* síle, která dává všemu život a prostupuje nás. Čím více se snažíme tento dar přijímat, tím kvalitnější je i naše vibrace a jsme této podstatě blíže. Duchovní »temnota« naproti tomu představuje vibrace nejnižší a mysl zatížená hmotou proto patří do nižších sfér.

Duchovní vibrace je neměřitelná, nezaujímá prostor, prostě existuje. Je tvořena svou kvalitou jako světlo, které je všude a nikde. A jako hudba prostupuje celý prostor. Čím vyšší duchovní výška, světlo a láska, tím vyšší je i tato vibrace a tím i zařazení do vyšší odpovídající sféry, do odpovídající kvality vědomí. Stejná dimenze přitahuje stejné vibrace. Člověk se proto nachází v těch úrovních, které odpovídají povaze jeho »vibračního pole«.

Zařazení do určité sféry je třeba vnímat jako výsledek činnosti naší duše, na jejímž zdokonalování máme stále možnost a také povinnost pracovat - v hmotném těle, stejně jako mimo něj.

PŘIPOUTANOST

Bloudící duše

V dnešní době jsou lidé spokojeni s materiálním světem, v němž momentálně žijí a nacházejí uspokojení. Jsoucnost duše nebo posmrtného života proto často zařazují do světa pohádek. Nepřipouštějí jejich existenci, natož aby se podle toho chovali a pracovali na svém zdokonalení.

Čím méně si člověk uvědomujeme své Božství, tím vyšší stupeň zahmotnění ho ovládá. Po smrti trpí, nachází se ve stavu mezi existencí a neexistencí, mezi životem a smrtí. Chce žít stejně jako ve fyzickém těle, ale nemá k tomu možnosti. Je stále ztotožněn s hmotným životem země a mnohdy si ani neuvědomuje, že zemřel.

Průvodním jevem takového chápání je velký počet bloudících duší, které po smrti vůbec nevzaly na vědomí, že nejsou v těle.

Podobnou událost prožil v návratu tento muž (38 let).

„...Vtrhli do mého domu, jsou ozbrojeni... Nečekám nic dobrého, vím, že se s nikým nemazlí... Svazují mi ruce za zády, surově do mě strkají a odvádějí pryč.

Jsem ve vězení... Na jejich praktiky nikdy nepřistoupím. Jsem lékař a ne vrah! Odvážejí nás pryč.“

Posílám ho k dalšímu významnému zážitku.

„...Vím určitě, že je duben roku 1923. Jednomu člověku se podařilo promluvit s dozorcem a já spočítal, že jsem tu právě rok... Je to strašné. Nesnesitelné podmínky přírodní i lidské... Ti hlídači, to nejsou lidé, nevím, do které kategorie je vůbec zařadit. Ani zvíře by se tak nechovalo! Jsme plně v moci jejich zlovůle... Ze Sibíře se prý už nedostaneme... Čekám ale stále na příležitost...

Utíkám... Asi jsem si zvrtnul nohu, cítím bolest... Schovávám se zahrabaný ve sněhu...

Nemám sílu. To málo, co jsem s sebou měl, jsem už snědl... Cítím hlad, žízeň, zimu... (v místnosti je horko, ale on se chvěje chladem). Je mi nepředstavitelná zima... Už se nemůžu hýbat... Jsem v jakémsi polospánku...“

Posouvám ho o několik dní kupředu.

„...Je to stejné, ležím tu v bezvědomí. Jsem zavátý sněhem. “

„Za měsíc?“

„Je to pořád stejné... “

A tak se posouváme měsíc po měsíci, až uplyne téměř rok. Pak teprve slyším: „ Odcházím za světlem. Celou tu dobu jsem nevěděl, že jsem mrtvý... ”

Některé duše si nejsou dostatečně vědomy své nové existence a nerozumějí stavu, v němž se po odchodu z hmotného světa ocitly.

Náhlou smrt v minulém životě způsobila autonehoda. Světlo se vzdálilo, zůstal sám, nikdo ho nevítal. Jen v dálce pozoroval šedé postavy, jakoby vzdálené stíny.

„...Kde to jsem? Já asi zabloudil. Kudy vede cesta domů, kde jsou žena a děti? Musím najít cestu zpátky... ”

Teprve nad rozbitým tělem se zorientoval v situaci a uvědomil si, že je vlastně po smrti.

Čím větší je připoutanost duše k pozemskému životu, majetku, lidem..., tím obtížnější je většinou i přechod a orientace v nové existenci.

Mnozí si své smrti nejsou vědomi a jsou překvapeni, že je jejich blízcí neslyší a nereagují na ně. Zůstávají v prostředí, kde zemřeli, a touží se realizovat stejně jako dříve. Často hledají a ztotožňují se s těly žijících lidí a podle síly, morálky i charakteru se v nich prosazují.

Jejich rušivý vliv se většinou projevuje i na zdravý přátel či příbuzných, protože se mnohdy snaží, stejně jako za života v těle, vnutit okolí svou vůli.

Jednou mě poprosila o radu paní, které nedlouho předtím zemřel manžel. Byl to člověk velmi racionálně založený, který nepřipouštěl existenci čehokoliv jiného, než co odpovídalo jeho materialistickému chápání světa.

Nadešel Štědrý den a žena prostřela na stůl dva talíře jako každé jiné Vánoce, aby uctila jeho památku. Nalila polévku a popřála dobré chuti, když vtom najednou slyší: „Dobrou chuť!“ Přičetla to své nepřipravenosti, únavě, rozrušení a dál tomu nevěnovala pozornost. Za půl hodiny se ale vyděsila znovu, protože se zničeho nic samo od sebe zapnulo rádio. Šla mi hned telefonovat a ptala se, co má dělat.

Trochu jsem ji uklidnila, ale druhý den následoval další telefon: „ Kýchla jsem a zase slyším: „Na zdraví!“ Co s tím mám proboha dělat? ”

Ženě se dostalo rady, aby svému muži vysvětlením pomohla pochopit jeho současný stav, aby mohl opustit zemskou sféru.

Ti, co nás předešli

Je jen málo lidí, kteří mohou říci, že nikoho neztratili. Je přirozené, že na »druhý břeh« nás někdo předejde. Umět se s tím vyrovnat je otázkou duchovní osvěty. Všechno se děje jen v naší duši a záleží jen na její vyspělosti a schopnosti vypořádat se se svým žalem, aby mohla vstoupit do klidu.

Po ztrátě blízkého člověka většina z nás citově strádá nebo přímo trpí depresemi. Prohlíží pozůstalé věci, vybavuje si minulé události... Často se snaží přivolat nejen vzpomínky, ale i bytost oplakávaného. Takový člověk pak někdy přijímá jakoukoliv nabídku ke kontaktu se zemřelým, jako jsou spiritistické kroužky nebo jiné techniky, slibující uskutečnění tohoto přání. Neuvědomuje si, že po opuštění tělesné schránky má každá bytost právo odpočívat a často je to pouze naše sobectví, které nařiká nad její ztrátou a volá ji zpět.

Bytost po odchodu z těla potřebuje naopak dokonalý klid, aby se mohla zadaptovat na nové podmínky. Proto není žádoucí ji jakkoli rušit. Duše, která se ubírá do své sféry, potřebuje na další cestu klid, světlo a lásku. Musíme jí tedy popřát osvobození a nevolat ji zpět. Víme, že se setkáme, je to pouze otázka lidského času a naší trpělivosti. Každé volání je zásahem do jejího vývoje, a právě proto, že ji milujeme, musíme jí dopřát potřebné volnosti. Bude-li chtít, ona se přihlásí sama - třeba ve snu.

Nej dokonalejšího kontaktu s blízkými lidmi, kteří nás na »druhý břeh« předešli, docílujeme v klidu a tichu svého nitra. Bytost tak můžeme cítit a vnímat. Tímto způsobem se nám přiblíží nejlépe. Tuto možnost však musíme přijmout pouze jako dar, v žádném případě ji nesmíme volat násilím.

Často se stává, že duše zemřelého setrvává v místech, kde člověk žil, a zmateně bloudí mezi lidmi. Někdy se ale brání odchodu do jiné sféry také kvůli pocitu, že ještě nesplnila svůj úkol a chce v něm pokračovat, aby ho dokončila.

„...Pociťuji nepopsatelnou harmonii, je to láska sama... Přicházím s několika bytostmi. Některé stoupají, já se ale vracím...

Proč se vracím? Musím pomoci ještě mým blízkým... Je tu můj bratr a otec, kteří mou pomoc potřebují. ”

Může to být ale i celá řada dalších pohnutek, jako je třeba touha po pomstě - s tím se často setkávám při onemocnění schizofrenií.

„...Je to jako by vám pořád někdo mluvil do hlavy. Zbavte mě toho, prosím vás. Nemám chvílku pokoje. Ty hlasy mě pořád nutí k agresivní činnosti a k nesmyslným akcím...“

Tento muž (38 let) ke mně přišel s diagnózou schizofrenie. V sezení jsme se vrátili do události, kterou prožil před pár týdny.

„...Slyším hlasy. Nutíme, abych utíkal na hřbitov... Běžím. Stojím nad hrobem. Ted' mě nutí, abych začal hrabat... Musím je poslechnout...“

Už jsem se dostal až k rakvi... Ted' chtějí, abych si na ni lehl a posypal se vykopanou hlinou. “

„ Udělal jsi to ? “

„Ano.“

„Proč?“

„...Nevím, sedím nad vykopaným hrobem a vůbec tomu nerozumím. Ted' už žádné hlasy neslyším a nedostávám žádný další příkaz.. .. Jdu domů.“

V dalším průběhu sezení jsme pak našli zločin, který v minulém životě spáchal na svém příteli.

Ten, kdo se těžce zatíží, musí často projít mnoho výukových lekcí, než pochopí, že nejednal správně. Většinou si to však uvědomí teprve tehdy, až sám prožije stejné utrpení a stejná bolest se dotkne i jeho nebo těch, které má rád a na nichž mu záleží.

Destruktivní pomsta za nesplněná přání, nenávisť k lidem, někdy také velká připoutanost k majetku nebo svému tělu... To vše způsobuje uvíznutí v zemské úrovni.

Hledáme příčinu nepochopitelného řádění v domě starší ženy, které již delší dobu ohrožuje celou rodinu.

„...Všechno je rozbité, otlučené. Místnostmi létají kameny, žádný předmět nezůstává na svém místě a téměř denně, vždycky když to znovu začne, musíme utéct, aby bylo modřin co nejméně... Nikomu jsme nikdy nic neudělali,“ říká zoufalá žena.

Postupně se dobíráme možného vysvětlení. Soužití této ženy s její matkou bylo celý život poznamenáno napjatými vztahy, neláskou a nashvály. Matka před rokem zemřela a pochovali ji do hrobky vedle jejího tchána, kterého nenáviděla. Její velké přání bylo, aby v žádném případě neležela po smrti vedle něho v rodinné hrobce. Chtěla být pohřbena do země. Přání se jí však nesplnilo, protože zemřela v zimě a zem byla natolik promrzlá, že nebylo možné vykopat hrob.

Když si dcera uvědomila tuto možnou souvislost s řáděním v domě,

poprosila matku o odpuštění a zařídila i exhumaci a přemístění do země.

Podařilo se a po roce nesnázi se do domu vrátil opět klid a mír.

Třebaže se občas stává, že se bytost po smrti projevuje destruktivně, mnozí z těch, které úmrtí odloučilo od milované rodiny nebo blízkého člověka, měli potřebu u nich setrvávat a pomáhat jim. Snažili se s nimi spojit a byli většinou zklamáni, protože si museli připustit, že je jejich blízcí neslyší a nevěnují jim žádnou pozornost. Pak teprve opustili zemskou úroveň.

Spojení s jiným světem

Nejen bytosti po odchodu z těla, ale i lidé, kteří jsou stále ještě spojeni s hmotou, se snaží navazovat vzájemný kontakt. Za tímto účelem se uchylují k praktikám, jejichž kvalita a charakter bývají různé a často je s nimi spojena i řada rizik.

Nad hmotným světem se nacházejí další sféry. Nejnižší je rovina astrální, nad ní sféra duchovní. Do astrálu jako jiné dimenze nevidíme, a proto je lépe se nevydávat na podobné, mnohdy nejisté cesty. Tento svět nemusí být vždy bezpečný.

Jako je vymezen náš pobyt na zemi určitými pravidly, tak má také nehmotný svět své zákony, které musí člověk respektovat.

Často se stává, že se lidé snaží s tímto světem navázat kontakt z pouhé zvědavosti, nebo k těmto jevům přistupují bez dostatečných znalostí. Neuvědomují si, že informace mohou pocházet i z podvědomí, jako utajená přání, telepatický přenos myšlenek, nebo také z nižší astrální sféry a netuší, co se může stát, pokud se napojí na bytosti nízkého charakteru. Převážná většina je napálena a ani to neví. Věří, že mluvili se svým blízkým, převezmou vzkazy a doporučení a nezdědka splní i přání zemřelého, aniž tuší, že byli jen zneužití. Někdy však už i podle obsahu sděleného poznáme, že jde o výsměch nebo zbožné přání, v němž se zračí naprostá neznalost.

Některá bytost může zneužít i jména známé osobnosti, za niž se vydává, a baví se pak na účet důvěřivých lidí. Míra zneužití závisí také na vyspělosti člověka, který se o podobný kontakt pokouší. Ze zkušenosti vím, jak se mohou spiritistická média mýlit, pokud sama nejsou na vysokém duchovním stupni.

Nízké bytosti astrálního světa mají přístup k nízkým bytostem

lidského světa stejně jako vysoké k vysokým. Ve sférách jsou duchovní bytosti stejného rozlišení jako zde na zemi. Čím hlubší však máme spojení s »Já jsem«, tím vyšší bytosti se s námi dostávají do kontaktu.

Poznala jsem také lidi, kteří se domnívali, že jsou napojeni na Boha a zatím se otevřeli pouze astrálu, to znamená převážně nižším sférám. Napojili se na bytosti ve vývojové fázi přírody nebo na nižší bytosti astrální úrovně.

Na vyšší úrovně se dokáže napojit jen nepatrné procento lidí. Jsou to ti, kteří se již nacházejí na vyšším stupni poznání a vyšším stadiu svých duchovních kvalit.

Kontakt s jiným světem může také někdy přinést poznání. Vždy jen záleží na tom, kterým silám se otevřeme. Člověk, který jde duchovní cestou, ví, že praxe spiritistického poznání je nižšího druhu. Svým spojením s »Já« odkládá všechny okultní praktiky a slepé cesty. Dostává se tak přes nižší sféry astrálu, protože je napojen již přímo na zdroj Kosmické inteligence, absolutní Božství.

MEZI ŽIVOTY

Před návratem na zem

Smrt bývá často pociťována jako vysvobození a přináší pocit lehkosti. Je to logické. V hmotné existenci jsme vězni těla a omezeni svými smysly. O tělo musíme stále pečovat a je s ním spojeno mnoho práce, zatímco před zrozením nás podobné starosti netrápí.

Doba mezi životy je individuální. Někteří »odpočívají« delší čas, jiní »spěchají«. Dalším už není dovoleno se narodit, protože svým narozením se musí zařadit do doby, která odpovídá jejich stupni vývoje. Čas pro znovuzrození musí odpovídat určitým »vibračním«, hmotným a sociálním podmínkám.

Někteří lidé si při sezení hlubinné terapie našli dlouhá období mezi zrozeními, jiní velmi krátká. Kratších je však daleko více.

„... Vzala jsem si tyhle rodiče, jinak už bych se teď nemohla narodit a musela čekat mnoho pozemských let...“

Před příchodem na zem hodnotíme a rozebíráme svou minulost. Je dána do souvislosti s požadavky dalšího života tak, abychom úkoly zvládli zodpovědněji a posunuli se blíže dokonalosti. K tomu nám

často pomáhají vyspělejší duchovní bytosti, které bychom mohli přirovnat k učitelům nebo rádcům. Někdo je nazývá *Mistry*.

„Mistr mě před narozením vede, abych si prošla události svého minulého života a uvědomila si, co jsem tenkrát udělala špatně a proč jsem musela zakusit to, co se stalo.“

V době Francouzské revoluce přepadla lůza zámek, žena byla uvězněna a posléze popravena. Návrat jsme uskutečnily pro obtížnou komunikaci s lidmi, pocity osamění a neuskutečněnou touhu po dítěti.

„...Mám to všechno před očima. Jsme spokojeni sami se sebou, hýříme. Žijeme si v blahobytu, hojnosti a nadbytku, ale vedle jsou lidé, kteří nemají co jíst... Stoly plné jídla a tamti mají hlad. Jsme neuvěřitelně sobečtí...“

Zábava musí být pojata jinak. Lze prožít krásný den, ale ne strávit každý večer s jiným mužem... Nemám žádnou zodpovědnost... Nemohu mít přeci dítě jen chvíli, jako hračku, kterou pak odložím...

Ted' už také vím, proč jsem musela poznat i malý prostor vězení. Naučila jsem se oddat do vůle boží... a byl to také protiklad těch obrovských sálů a přejídání... Děkuji za vysvětlení. Chápu. Ano, musím to nyní zvládnout.

Budu opět krásná, ale žádný muž se u mě nazastaví. Budu se muset smířit s tím, že budu bezmezně toužit po dítěti, ale nepřijde, abych si uvědomila, jak je vzácné...

Vybírám si rodiče... Táta je můj žalárník a maminka stála tenkrát v tom davu... Ona snad jediná nekřičela, zabte ji.“

Učíme se z otisku minulých životů, promýšlíme příští život, rozhodujeme o budoucím osudu a odčinění karmy. Uvědomujeme si, co jsme ještě nesplnili nebo nezvládli, proč se musíme vrátit zpátky na zem, co napravit a odpracovat... Je to příprava na další život. Plánujeme napravit vše, co jsme v uplynulých životech nepochopili a nedokázali.

Když se pak znovu narodíme, máme pocit, že jsme všechno zapomněli, ale není tomu tak. Vše, čemu jsme se kdy naučili, co jsme pochopili a znali, si přenášíme do dalšího života.

Během sezení jsme prošli mnoha zkušenostmi tohoto charakteru.

Máme také možnost nahlédnout do svého budoucího života a třebaže je tento vhled jen bleskový, zanechává silný vjem.

„...Je to hrozné, zase se vrátit na zem. Pociťuji lítost, když vidím, co mě všechno čeká... Musím na mnoho let opustit ráj... Život, to bude“

jen spousta nepochopení, malicherností a tak málo lásky! Budu omezená tělem a rozumem. Zase nebudu nic vědět..."

Svobodná vůle

Máme svobodnou vůli? Rodíme se dobrovolně? Těšíme se znovu na zem? Nebo je tomu naopak? Pravdou je, že zpět na zem přicházíme většinou bez donucení, někdy na doporučení svých duchovních rádců. Mnohým z nás se však zpět nechce a snaží se bránit. Přichází ale ke slovu Kosmický zákon, který určí příští existenci.

Ač se to může zdát divné, většina bytostí se těsně před vstupem do života snaží tomuto úkolu vyhnout. Nemají vůbec chuť se narodit. Uvědomují si, že každé zrození je utrpením. Z úrovně duchovního světa máme vhléd do událostí, kterými budeme muset projít, a většina z nás netouží po »štěstí« hmotného světa. Mistři mají proto mnoho práce, aby náš vzdor překonali.

V tomto případě jsou rádci tři ženy. Jejich vzhled vzdáleně přírodnává k jeptiškám. Pře se s nimi, že se nechce narodit.

Ukazují jí malý domek s ještě menším dvorkem.

„...Jsem už na dvorku. Ani trochu se mi tu nelíbí, chci se vrátit, ale něco mě přitahuje k oknu. Dívám se dovnitř... Je tam muž a žena... Neuvědomuji si, že vidím, co dělají..."

Jsem jako přilepená, lapená... Je to nepříjemné, nechci být spoutaná. Cítím se jako sešněrovaná, ale nemohu se z toho už vyprostit. "

Zajímavé bylo i její narození. Tato bytost se rozhodla ještě po narození opustit své malé tělíčko. Po porodu byla delší dobu v bezvědomí a nemohli ji vzkřísit.

„...Jen se namáhejte, já tu nezůstanu," komentuje při terapii oživovací práci lékaře a sestry.

V některých případech se nám zdá úkol příliš těžký, ale jsme přemluveni, protože je to zkouška, kterou musíme splnit.

„...Nepřemlouvejte mě, nechci se narodit, vím, jak je to těžké... Jsou tři, milí a vážení muži, mám k nim důvěru..."

Dobře tedy... Jdu k místu, kam mě poslali. Je to kůlna, dříví, seno. Nějaký muž svléká ženě vestu. Ta se brání, pláče... Až si mě

vezmeš, mám s tebou už tři děti a nejsme svoji. Ten muž křičí: Jsem svobodný a takový zemřu!

Už jsem zase zpátky. Ne, tohle ne, tam nepůjdu... Opět mi domlouvají, že to bude špatné jen zpočátku, pak se život upraví... Vracím se k té dvojici. Zena pláče, brání se - ne, aspoň tady ne, ale ten muž je neoblomný... Slyším, jak žena nařiká, že má hlad, i děti hladoví... Znovu utíkám pryč, ale oni mě laskavě a jakoby silou myšlenky posílají zpět k těm dvěma lidem. Leží na seně... a už jsem tam. Cítím se chycená. "

Začátek života je opravdu těžký. Poznává zkušenost odloženého dítěte v dětském domově, na nějaký čas se jí ujímá rómská rodina. Teprve později ji adoptují laskaví rodiče a život se stává radostnější.

Duchovním rádcům je naše osudovost známa, proto vynakládají mnoho trpělivosti, aby nás přiměli nastoupit očistnou cestu.

Někdy volíme prostředí, které pro nás může být i velmi těžké a nemusí odpovídat našemu stupni vývoje a schopnostem. Je to tehdy, když spěcháme a zrody bereme dobrovolně jako zkoušku. Máme v úmyslu překonat mnoho obtíží, abychom se jedním životem co nejvíce očistili a vyspěli.

„...Stojím u bílého čtvercového stolu, kolem něj sedí čtyři muži. Jsou oblečení v bílých řízách.

Vysvětlují mi, že se musím znovu narodit... Já se tomu ale bráním, nechci už znovu na svět! Mám strach. Jenom z pomýšlení na další život jsem už unavená. Nechci znovu na svět, trpět a nemít jistotu! Nechci! Jsem smutná a rezignovaná, protože je mi jasné, že musím.

Nenutí mě, ale důrazně vysvětlují, že je to pro mé dobro. Ptám se proč. Bleskově odpovídají, že se mi tím dostane poznání, s nímž však musím dobře naložit, pokud chci už poznat klid a mír... Přijímám tedy. Bez nadšení, spíš jako brímě, ale přijímám." (Zena, 42 let)

Většinou pochopíme, že dalším prožitým životem postoupíme opět o krůček dál. Pak dobrovolně přijímáme nabídku k novému životu a odcházíme se narodit.

„...Jakási krásná paní mě připravuje do nového života. Budeš zase mnoho trpět, ale ty to překonáš. Sděluje mi, že se narodím černošské matce. No, co se dá dělat, jdu do toho...

Sleduji znásilnění. Je černá, muž je běloch. Pláče, křičí, brání

se... Jsem jeho chováním roztrpčená. Buším do něj a křičím, aby se choval slušně, aby ji zvedl... Uvědomuji si, že mě nevnímá, ale jako by něco slyšel, zvedá ji hlavu, utírá slzy a omlouvá se... No, aspoň to, ty lumpo!" (Zena, 32 let)

Na zemi se smrti bojíme a »tam« nám může být zase tak dobře, že se nechceme narodit a musíme být nemilosrdně vytlačeni ze své sféry. Svůj úkol musíme splnit, třebaže se nám vůbec nechce.

„...Je tu světlo, nádherně, bezpečno... Nechte mě, nechci se narodit, na zemi se mi nelíbí...

Bráním se, ale ohromná síla mě tlačí dolů... Je to jako tlak pístu. Nechci... Najednou jsem v teple a zjišťuji, že plavu v plodové vodě..." (Zena, 45 let)

V případě těžkého karmického zatížení je o návratu na zem a odčinění skutků rozhodnuto za nás.

V sezení s jedním mužem se objevila tato »vzpomínka«.

„...Jsem neomezeným pánem země, mohu všechno a také toho zneužívám... Každou ženu, která se mi líbí, všechno co chci, si беру... Já je ale nechávám i popravovat a nechávám zabíjet i jejich, vlastně moje děti."

„Jdi ke své smrti. " (Následuje dlouhé ticho.)

„...Po odchodu ze života jsem souzen nějakou trojicí mužů. Je to jakási rada starších. Prosim je, aby se mnou měli soucit... (krčí se na židli). Vim, že mě čeká odysea utrpení, kterou jsem si sám zavinil."

V následujících životech se nachází i v těžkých existencích zvířat. Jejich nevědomost jej zdržela ve vývoji a připravila nezáviděníhodné Životní osudy.

„Je to jako zákon. Člověk patří do takového prostředí, kam svým proviněním klesl. Je to síla, která tě drží a nemůžeš nikam utéct. Taková jakoby kolektivní síla... Člověk se může rozhodovat, ano, to je ta svobodná vůle, má rozum. V tomto případě je to však naprosté podřízení se něčemu, čemu nerozumíš, a je to silnější než ty. "...

Z vyšších sfér

Ti, kteří opět vstoupili do rozměru země a nastoupili cestu karmy a znovuzrození, jsou po návratu provázeni bytostmi z vyšších dimenzí. Ty už splnily svůj úkol a rozhodly se pro pomoc lidem. Působí z jiných úrovní a mohou pomáhat všem, kteří si jejich pomoc uvědomují a stojí o ni.

Duchovní hierarchie nás obdarovávají myšlenkami, cítíme jejich lásku a přijímáme jejich ochranu. První krok, abychom tuto sílu mohli vnímat, však musíme učinit my sami.

Je dobré si uvědomovat tuto existenci vyšších duchovních hierarchií mimo nás. Jakmile »cítí«, že i my se chceme dostat výš, spěchají ku pomoci. Jsou to často ty okamžiky, které považujeme za zázraky. Pomáhají nám zmírňovat i naši karmu. Poznáváme, jak je vše účelně uspořádáno a vše úzce souvisí s naším vývojem.

Kamarád, který je profesorem na vysoké škole, prožil kdysi zvláštní setkání s tajemným.

Seděl u počítače a pracoval. Byl už hodně unavený, když se na obrazovce najednou objevily znaky, jež počítač neměl v programu. Překvapilo ho to, ale za chvíli se ztratily. Domníval se, že je příliš unavený, a proto tomu nepřikládal velkou důležitost. Druhý den se však tytéž znaky objevily znovu. Zpozorněl. Když se opět ztratily, řekl si, že je asi celkově přepracovaný a začal se zabývat myšlenkami na dovolenou. V tu chvíli se však stalo něco, co radikálně změnilo jeho myšlení a stalo se začátkem úplně jiného pohledu na život a vesmír. Počítač psal sám. Nebyly to už znaky, ale celá slova. Neztratila se a mohl si je vytisknout. Obsahem sdělení bylo něco, co přesahovalo jeho chápání.

Představila se mu bytost a vysvětlila, že je jeho »druhá polovina«. Vylíčila řadu společných inkarnací a také tu, v níž se zachoval nesprávně. Opustil ji, protože se zamiloval do někoho jiného. Těžce onemocněla, zemřela a děti skončily v neuvěřitelné chudobě. Dostalo se mu poučení, že ho tento chybný krok stál mnoho životů, utrpení a strádání, vylíčila jeho putování až k dnešnímu dni. Vysvětlila mu i příčiny nezdaru současného manželství, kde si nebyl vědom žádného provinění.

Sděnila mu, že ho provází již několik životů - nevtělená. Stále se ale snaží vnuknutím dobrých myšlenek ovlivňovat jeho rozhodnutí, aby byla správná. Vysvětlila, že to není proto, aby ho ovládala, ale aby urychlila jeho vývoj a odchod do vyspělejšího stupně.

Stala se mu v jeho životě nepostradatelnou rádkyní. A nejen to.

Také učitelkou, jejíž zásluhou došel hlubšího poznání. Začal se těšit na odchod a změnil se i jeho postoj k lidem.

Vesmír není prázdný prostor. Jenje neuchopitelný našimi smysly, protože nevnímáme jeho celkovou velikost. V jiných dimenzích existují i jiné světy, třebaže nemusejí být vázány na náš čas ani prostor.

Fyzický i duchovní svět se prolíná. Právě tak, jako existuje viditelná sféra materiálního světa, tak se nachází v jiných úrovních i svět nehmotný. Jednotlivé úrovně se vzájemně prostupují, působí na sebe a ovlivňují se. Jsou prostoupeny bytostmi, které nevnímáme a nevidíme.

Tyto světy se ale odlišují stejně, jako se mezi sebou odlišují i jednotliví lidé. Neviditelný svět na nás denně působí, aniž si to uvědomujeme, a jeho vliv je mnohem větší, než bychom si byli ochotni připustit.

„...Jsem v lese, v hlubokém lese. Je to nějaká stará doba. Ten les je ale živý, plný různých bytostí a forem života... Každý strom má svého ducha. Nesmí se mu ublížit, protože ta bytost ho chrání. Je to nepopsatelné, bojím se toho... Kdyby lidi dnes tohle chápali, nemohli by připustit takovou devastaci Země.

Ty bytosti se ale také umějí bránit. Budeme se divit, co se bude dít. Vždyť my nic nečtíme, děláme jen to, co vyhovuje nám... A to není beztrestné... ” (Muž, 29 let)

Do neviditelných »úrovní« naší země patří různé bytosti, které sice nevidíme, ale někteří citliví lidé je mohou mimosmyslově vnímat nebo i vidět.

Paralelní světy

Mimo sféru naší země existují paralelní světy, jiné dimenze a časovosti, stejně reálné jako je svět náš. Jsou jen vzdálené našemu chápání, protože si neumíme představit velikost tvůrčí síly Kosmické inteligence - Boha, a naše smysly jsou příliš omezené na to, abychom dokázali vnímat jiné formy existence. Proto je náš třírozměrný svět většinou hranicí našeho poznání a chápání.

„...Vy mi určitě nebudete věřit, co vám teď vyličím... Jdu cestou mezi poli, slunce je pod mraky... a najednou... Jdu po ulici, neznám ji, je pustá, ale jdu dál. Po obou stranách mívám staré domy, staré

vývěsní tabule. Nechci se zastavit, jsem zvědavá, kam dojdu... A najednou jsem zase na té pěšině mezi těmi poli a nechápu, co to bylo, co se to se mnou stalo. Nic jsem nepila, ani jsem nebyla unavená."

Při terapii jsme se pokoušeli zjistit příčinu zážitku, ale žádná podobná událost nebo město se neobjevily. Sezení jsme tak byly nuceny uzavřít bez vysvětlení.

I to se občas stává.

Doteky neviditelného světa

V kontaktu s jinými světy jsme stále, jen si tuto skutečnost neuvědomujeme. Geniální myšlenky, vynálezy, umění... to jsou také dary duchovního světa. Ne nadarmo říkáme: dostal jsem nápad. Aniž si to uvědomujeme, děje se tak nejčastěji během spánku, kdy se nacházíme mimo čas a prostor. Vedle prolnutí se do minulosti či budoucnosti tak můžeme být ve spojení i s jinými světy.

Velmi záleží na našich myšlenkách a činech, které sféry rozezvučíme. Pokud jdeme cestou a hledáme pravdu, vnímáme jejich pomoc, protože vše je spolu vzájemně provázáno. Tuto pomoc si často uvědomujeme teprve po silném prožitku, v němž se nám samotným dostane důkazu jejich existence.

V dimenzích, které přesahují náš třírozměrný svět, se nacházejí duchovní bytosti různých hierarchií a jsou ve spojení s lidmi. Podle způsobu myšlení, které může být čisté, láskyplné... či zlé, nepřející, závistivé, přitahuje každý člověk bytosti shodných vibrací.

Duším, nacházejícím se v nižších sférách, se dostává pomoci od vyspělých bytostí z vyšších sfér.

Každý z nás má svého duchovního rádce. Jsou s námi spojeni láskou. Vzali si za úkol nás vést a nabádat k lepšímu způsobu života. Jen někteří lidé ale tuto pomoc pocítují a vnímají. Čím více má člověk pozemských starostí, čím více je zaměřen na hmotu země, tím méně je otevřen jejich vlivu. Jistě jsou smutní, když je nevnímáme. Asi tak jako rodiče, jejichž dítě neposlouchá dobře míněné rady. Je ale krásné vědět, že nejsme sami ani ve vesmíru, ani se svým utrpením. A pokud člověk pomoc opravdu potřebuje, dostane ji i v lidské podobě.

Podle stavu naší mysli jsme obklopeni tím, co sami vytváříme. Myslí-li někdo na pomstu, přitahuje stejně laděné bytosti, které mu pomáhají uskutečnit jeho temný záměr. Čekají na možnost, aby se realizovaly. Myslíme-li naopak láskyplně, obklopují nás bytosti laděné pozitivně.

Svět je most

Bytí je věčné. Jen přechází z jednoho břehu na druhý a zase zpět. Duše se vyvíjí od zkoušky ke zkoušce, přechází z jednoho těla do jiného a z jedné sféry do druhé, až se konečně odpoutá od nižších úrovní a přejde k vyšším a nakonec nej vyšším.

Život je ve svých nespočetných proměnách věčný. Smrt je začátkem nového života a nový život je přípravou na smrt. Až pochopíme tuto skutečnost, budeme i jinak myslet.

Když se narodí dítě, můžeme ho spíše litovat, že muselo vstoupit do této úrovně. Je to začátek jeho těžké práce a úkolů. A až bude člověk odcházet, měli bychom se naopak radovat z jeho znovu nabyté svobody a splněného poslání.

„Svět je most. Přejdi ho a nestav na něm dům," říká Ježíš. Ve hmotě na zemi jsme jenom hosty, proto není moudré se v ní »zabydlovat«. Za krátkou chvíli ji stejně musíme opustit a na »druhý břeh« si neseme jen pečeť svých skutků otisknutých v nesmrtelné duši.

Pokud se nám podaří zpracovat své »já« a spojit s »Já jsem«, božským Bytím, pak si ušetříme mnoho utrpení.

Každý pozemský život je vykoupením a je to pomoc i naší planetě. Také ona musí dospět svého cíle.

Stejně jako se vyvíjí sama Země, tak se vyvíjí i vesmír a každý pokrok Země znamená i další stupeň vývoje celého vesmíru. Planeta Země však musí ještě vynaložit hodně úsilí, aby i ona dosahovala vyšších duchovních kvalit.

PUTOVÁNÍ ČASEM

Vězni těla

Během práce s hlubinnou terapií mám někdy pocit, že čas se zastavil, třebaže vývoj běží dál. Je to ona vzácná bezčasovost v nás, která nabízí stále své zkušenosti uložené na koleji času.

V návratech do minulosti se lidé nacházejí v různých prožitcích, formách existence a vidí se jako bytosti nepodobné dnešnímu člověku. Lidé se tak upamatovávají, posunuti proti směru času, na různé stavy vývoje, kterým procházeli.

„...Mám naprosto jedinečný pocit... Ztotožňuji se se vším, se všemi planetami i s celou zemí. Mám pocit, že jsem celým vesmírem a moje možnosti jsou neomezené... Nikam, nikomu ani ničemu nepatřím. Jsem sám sebou, dokonale svobodný, nezatížený, nevázaný... Neuvěřitelně šťastný! Ani to neumím vyjádřit a popsat. "

Snažím se o jeho pocitech zjistit něco víc. Překvapují mě dokonale formulované myšlenky. Odkud asi přicházejí?

„Naše pravá podstata je jiná a do hmoty vstupujeme pouze jako do vězení. Na počátku tvorby našeho vesmíru se nacházíme v duchovní podobě, jsme duchovní bytosti, které ke své existenci nepotřebují těla ani hmotu. Jsme ve stavu bez duality, kdy jsou oba protipóly v jednotě. Muž a žena jsou jedno, mužský a ženský princip splývají. Jsme postaveni na roven energii, která nás stvořila - Bohu."

Trvalo miliony let, než původní mlhovina vychladla a vytvořila hmotu naší Země. I hmotu je ale živým organismem, stejně jako je živý celý vesmír, zvířata nebo člověk. I ona žije neustálými proměnami a změnou.

Pokračujeme v terapii. „...Působením duchovní síly a jejím postupováním hmotou vznikají všechny formy života, včetně lidské bytosti. Hmotné prostředí však tomuto vědomí nevyhovuje, protože je to vstup do jiného rozměru a jiných podmínek, které ho omezují."

Bytosti procházejí na zemi různými stadii tvorby a postupným vývojem se vytvářejí z jednodušších forem života druhy vyšší. Všechny tyto skutečnosti máme uloženy ve svém podvědomí, stačí je jen oživit.

Uvádím jednotlivé výňatky z různých sezení.

„ V tom šeredném těle, do kterého jsem vtažena jako do vězení, mám jakoby zastřené vědomí... Chovám se jako zvíře, ale přitom vím, že jím nejsem..."

„...Jsem podobný opici, ale nejsem opice. "

Cítí se být lidmi, ale se zvířecími instinkty a vzhledem.

„Jsem něco tak ošklivého, že byste mi snad ani nevěřila, kdybych vám to chtěl popsat... Všechno vnímám, podobně jako teď, ale můj vzhled, to je ohavnost.

Pocítuji velký smutek, že jsem v tom uvězněný, ale nemohu zpět. Takhle se mi ani nechce žít, vždyť jsem skoro jako zvíře!"

„...Jsem hrozný, ani člověk, ani zvíře... Je mi to tak nepříjemné. Chci se vrátit..."

A další zážitek krásné, něžné ženy.

„...Nejsem sice zvíře, ale kdybyste mě potkala, tak by vám nestačily nohy, jak byste utíkala!"

Člověk musel přijmout zákony trojrozměrného prostoru, hmoty a dvojnosti. Svou nevědomostí se však dopustil mnoha přestupků, čímž rozvířil zákon příčiny a následku - zákon karmy, v jehož působnosti se nachází doposud. Byl donucen shánět obživu, pracovat, bránit život a postupem hmotou si vytvořil tak těžké podmínky, že nejsou zpracovány ještě dodnes.

A bude trvat asi ještě dlouho, než se opět osvobodí.

„...Peče mi maso. Sunu se k tomu, dobře mi to voní... Jím, a kosti házím vedle sebe... Ona je sbírá, olizuje, také děti okusují, co na nich zbylo... Všechno jsem sněd, cítím se silný..."

Následuje delší ticho. „...Já jsem ale nebetyčný sobec! Proto s tím mám potíže asi ještě i dneska..."

Člověk měl snahu dostat se zpět, do stavu, z něhož se oddělil, avšak hmota ho nepustila. Usilovně se snažil, ale nadarmo. Začínala se nová historie Země.

Cesta zpátky

Rychlost návratu člověka do stavu, z kterého vzešel, ztěžovaly a stále ztěžují vlastnosti, jež si ve všech vývojových fázích nastřádal.

„Musím udržovat oheň, nesmí vyhasnout... Opékám na kamenech maso, je to menší zvíře, něco jako králik... Ostatní šli lovit. Cítím, že se ke mně někdo plíží. "

„Snad slyšíš, že se někdo přibližuje?"

„Ne, já to cítím, my máme dokonale vyvinutý čich... Najednou

mě praštil, skáče po té pečince a hltá ji... Kdyby mě to napadlo, tak jsem mu ji hodila na hlavu a zachránila si život!"

Na otázku, jak vetřelec vypadá, odpověděla: „Je podobný zvířeti jako já, ale nepatří k nám. ”

Lidská bytost převzala divokost, surovost, dravost, krutost a zvířecí pudy. Proto je vývoj a zpětný návrat k duchovním principům tak pomalý a žalostně bolestivý.

Protože toto všechno překonat jedním životem je bezvýchodné, nastoupil člověk zpětnou a strastiplnou cestu zpátky mnoha životy, aby dosáhl opět Kosmického vědomí.

„...Bere mi všechnu energii. Večer mám pocit, že jsem jako stín a přeče ji nemohu nechat bez pomoci. Je tak bezbranná. Vím, že mě potřebuje... Zdarů, co mi dává, nemám vůbec žádnou radost. ” Stěžuje si žena (25 let) na svoji známou.

„Jdi k začátku, jdi k prvnímu setkání s touto bytostí na zemi. ”

„Jsem v kůži... ne, ona je to spíš srst. Jsem zarostlý. A ošklivý. Stojím na výstupku a rozhlížím se...

Tahle se mi líbí... Nechce se mnou ale jít. Táhnu ji proto za vlasy, smýkám po zemi... Brání se, ale já jsem silný... Vlastně ji znásilním, skoro zabiji..."

Minulost se prolíná se současností a naše chyby vplouvají do vědomí.

„Já jsem to udělal pro zachování rodu, byla silná, potřeboval jsem silné potomky. Byl jsem vůdcem tlupy... Nevěděl jsem, že to byla chyba...

Už bych to neudělala... Je mi jasné, že se mi za to dodnes mstí. ”

Posílám ji, abychom prošly společné vazby a připomněly si vzájemné vztahy. „Jdi do chvíle, kdy si uvědomuješ, že tě kontakt s tvojí známou vyčerpává."

„Ležím v nemocnici, nemám sílu se už ani zvednout a jít se umýt. Jsem úplně vyčerpaná. Dochází mi, že s ní musím přerušit styky... Je to ale neřešitelné, protože ona mě stále vyhledává. ”

Vracíme se hlouběji do minulosti, abychom našly další souvislosti.

„Zámecká zahrada... Jsem muž a čekám tu. Už ji vidím přicházet. Jdu jí naproti... Vedu jí do komnaty a klekám k nohám. Vnímám jen odmítavý pohyb... Ukazují jí obrazy, vyprávím o předcích. Moc mne neposlouchá, dívá se z okna, nemluví... Odchází. Jsem nešťastný a rozhoduji se pro odchod do cizí země..."

Vracím se starý, potkáváme se, ale ona je stále stejně hrdá a nepřístupná... "

„Jdi do jiného života“.

„...Je to moje matka! Klečím jí u nohou. Chci požehnání, než odejdu do války... Je strohá, žádná něha, necítím lásku... Vracím se asi po patnácti letech, byl jsem raněn. Neraduje se, chová se cize... Tolik bych si přál její lásku... Chtěl bych položit hlavu do jejího klína...“ (pláče)

„Jdi k poslednímu setkání před současným zrozením.“

„Jdu kamenitou cestou, za sebou mám moře a přede mnou se zdvíhají vysoké hory.“

„Kdo jsi, podívej se, kdo jsi.“

„Asi tulák, mám roztrhané šaty, jsem bos... Míjím domek. Jsem unavený... ťukám na dveře. Otevírá je starší hubená žena... Ano, je to zase ona... brrr, ale dovnitř nevstoupím... Ohniště, dým, byliny pověšené nad ohněm, zápach. Je to čarodějnice. Probodává mě očima a drží silou vůle, nemohu odejít... Podává mi koflík s nápojem. Piju...“

Jsem malátný... Teď jsem se zmenšil, jsem malý, jako žába, co jí sedí u nohou. Ona vyrostla, je obrovská... Teď i já se zvětšuji, ale nemám sílu... Nutí mě abych se ještě napil... je to odporné, ale já musím pít... Je mi zle... Jsem zase nepatrný... všechno je obrovské... zase se zvětšuju, ne, už to nechci... Leje mi to úst... Chce se mi zvracet, točí se mi hlava... Ležím... jsem nic... je to konec...“

Večer lezu zpátky k moři... Myji se a je mi hrozně. Plazím se po břehu dál, dál od ní... Usínám na písku... Ráno mě všechno bolí... mám prázdnou hlavu... Pryč odsud, pryč... "

V průběhu sezení došlo k porozumění vlastnímu osudu a uvědomění si karmy, jejíž negativní náboj sváděl obě bytosti stále dohromady.

Ženě se tak dostalo pomoci a dostavilo se u ní osvobozující pochopení a tím i uvolnění ze vzájemných pout, kterým předtím nerozuměla.

Jako skála je omývána a drcena mořem, tak i utrpení zjemňuje člověka. Díky vlastní nevědomosti jsme si nastřádali karmu na celá tisíciletí a provází nás dodnes. Je to předlouhé putování hmotou, kam se musíme stále vracet, ale není to náš pravý domov. Jsme duchovní bytosti a ta patří do světa duchovního. Proto touží jít výš, dál a hledá. Život po životě si stále více uvědomuje, že hmota, která ji svazuje, není pouze jejím pánem, ale zároveň může být i nástrojem k zdokonalení.

Na zemi jsme částí zvířete, avšak každým dalším životem se přibližujeme ke svému návratu. Musíme si jen dávat pozor na zbytečné nástrahy, omyly a selhání, abychom si svoji nevědomostí tuto cestu neprodlužovali.

Člověk se vzdálil své pravé podstatě a sám se svým přičiněním dostal do současného stavu. Každým životem, ať už vědomým úsilím nebo podvědomě, se však touží vrátit zpět. Je to jako touha ztraceného dítěte vrátit se do pokojného láskyplného náručí svých rodičů. Všichni se do tohoto světa a stavu chceme vrátit a dříve či později se to každému také podaří.

Máme vyměřenu svoji cestu vývoje a sledujeme svůj cíl. Ten je však pro všechny bytosti stejný - návrat do stavu, který jsme opustili.

Úkoly vývoje

Svou tělesnou schránkou se lidé navzájem příliš neodlišují. Jejich duše se však liší o mnoho víc. A to především v cíli. Cílem mnohých je dobro, ale jsou i tací, kteří se svým omylům jen smějí, jako by měli radost, jaké kousky dokázali a čeho se dopustili. Jedni projevují moudrost, vyspělost a rychle chápou, zatímco druzí jsou nepoučitelní.

Často slyšíme o někom říkat, že je to »starý duch«. Duch nestárne, je stále stejně mlád, nepodléhá času ani prostoru - je. Je duchovní podstaty. Něco jiného je ale »stará duše« a »mladá duše«. Je to sice také jenom metafora, protože duše je duchovní podstaty a také nestárne, jen získává moudrost a mohutní. »Mladá duše« je však ještě nevyvinutá. Neptá se a ani nechce znát svůj úkol a smysl života. Nepátrá po zákonitostech vesmíru a nechce být rušena ze svého klidu a pohodlí. Podobá se mentalitě malého dítěte, které je spokojeno s hračkou. Pláče, když ji ztrácí, a nechápe, proč ji ztratilo. Zápasí sama se sebou i s druhými, vrhá se do nových a nových dobrodružství, která jí poskytují zábavu, slávu, zisk, moc... Baží po požitcích, jídle, pití, hmotných hodnotách... a často se neštítí pro získání toho, po čem touží, ani jakýchkoli prostředků.

Když se lidem v životě daří dobře, nad ničím nepřemýšlejí a všechno berou jako samozřejmost. Často však i sebemenší událost, která zkříží jejich plány nebo přinese těžkosti, je důvodem ke křiku a hledání viníka. Nechápeou chyby, kterých se dopouštějí, a viní všechny kolem sebe, aniž by si byli ochotni a schopni připustit, že viníky jsou jenom oni sami.

Někteří se domnívají, že mohou jen pro svůj prospěch beztravně zničit život druhým. Zapomínají na zákon karmy. V příštím a možná ještě v tomto životě jsou to pak často ti, kteří nejvíce nařikají na nespravedlnost boží. Ale i taková duše je nakonec donucena k vývoji. Utrpením jsou jí udělovány výukové lekce, které ji pomalu posunují blíže k poznání.

»Stará duše« naopak prochází těžkostmi života bez reptání a bez touhy po pomstě. Ona už ví. Je si vědoma závratných hlubin, z kterých přichází a kterých je součástí. Rozhlíží se po výšinách, ale netouží po počtách. Lidské malichernosti, jako moc, ovládnání druhých, lži či krádeže, jsou jí vzdáleny. Zanechává za sebou všechna pomíjivá lidská snažení.

Je lhostejná, zda jsme bytost mladá, ne vy spěla či už »starý duch«. Všichni jedno jsme a je jen nutné pracovat tak, abychom zvládli každou lekci na výbornou, a tak pomohli uskutečňovat vývoj svůj i celé země.

Jeden starší muž si prošel větší množství životů. Inklinuje k charakterové vadě, která ho trápí. Trpí chorobnou touhou po penězích.

„...Vidím se jako malé dítě v bídné chalupě... Chci studovat, ale rodiče nemají peníze. Ujímá se mě bohatý muž... Studuji... Toužím ale i po majetku...

Já jsem ho strašně zklamal. Místo vděčnosti ho zrazuji. Jdou do vězení... (pláče) Zničil jsem život jim, ale i sobě...

V dalších životech dělám znovu stejnou chybu... Tenhle je úplně bezúčelný... Tenhle nesnesitelný... Tady jsem se nechal nalákat na pohodlný život... Je to strašně břemeno... Proč se pořád rodím? Stále nechápu podstatu a smysl života!

Cítím, že to mám někde ve svém podvědomí. Trápí mě svědomí, jako by to bylo odstrašující memento, že si mám dnes hnusit to, co jsem tenkrát dělal špatně... Okrádal jsem lidi, kteří mi svěřovali své peníze.

Ted' ale začínám pomalu chápat, k čemu ten řetězec je. Když to tak všechno vidím, dochází mi, že mě chyby měly poučit, abych pochopil, že mám jít jinou cestou.

V tomhle životě si musím dát předsevzetí mít svůj cíl stále před očima, být nesobecký, a nesmím sklouznout zpět do svých starých návyků... Bude to ale asi velmi těžké."

Každý z nás se nachází na určitém stupni vývoje. I chyby patří k vývoji, protože jsou výukou. Po každé chybě, dříve či později, poznáváme svůj omyl a pokud nám náš vývoj není lhostejný, nechceme omyly opakovat a ani se k nim vracet.

Každým životem máme připravenou jinou cestu, ale vidíme-li řetězec životů zpět, poznáváme, jak jeden život na druhý úzce navazuje, spolu souvisí a jeden z druhého vychází. Přetvářejí se tak naše nedokonalosti, špatné vlastnosti a zlozvyky. I přes velké omyly a chyby však vede cesta zase jen vzhůru, k výšině ducha.

Duše čerpá z minulosti i přítomnosti a každý poklesek je poučením. Nesmíme ustát ve svém vývoji ani tehdy, když se ohlédneme zpět a vidíme, kým jsme byli v minulosti. Najdeme-li se jako významná osobnost, nesmíme na to být ani pyšní, ani hrdí. Nesmíme se vyvyšovat ani ničeho litovat, ale jen krok zákrokem připravovat další budoucnost.

Každý život zapadá do vesmírného plánu vývoje a není náhodný. Smrt je jenom »přestupní stanicí« do jiného života. Je to jedna a tatáž duše, která pouze vyměňuje těla a střídá životy v nekonečném pozemském čase. Stěhuje se ze země do země, ze staletí do staletí, tvoří však stále jedinou neměnnou přítomnost a umožňuje vývoj k *Vyššímu* vědomí.

Koloběh života a smrti

Individuální vývoj jedince podléhá vesmírným zákonům; jedním z nich je zákon reinkarnace. Je opravdu velká škoda, že člověk toto poznání ztratil. Velká lidská rodina mohla být dnes mnohem soudržnější a mírumilovnější, protože by také byl každému člověku lépe znám zákon karmy jako zákon odplaty.

Narození a život v těle je školou života na zemi. Zákon smrti je zákonem vývoje. Odpoutanost duše od hmoty dovoluje lépe posoudit naše chyby a omyly tak, aby byl průchod dalším životem dokonalejší.

Vývoj znamená poznání. Už jen prosté posouzení současného stavu, v kterém se dnes nacházíme - nárůst kriminality, sobectví, nespokojenost, rozpoutávání nacionálních vášní - svědčí o tom, že bude ještě mnoho obětí a návratů k vývojovým začátkům, než lidstvo pochopí, že opravdového posunu lze dosáhnout pouze duchovní cestou.

Naše mysl se stále něčím zaměstnává a tak si často ani nevšimneme, jak zapadáme do celkového toku času a že jsme součástí mocného a nekonečného *Celku*, jehož vyšší cíl a záměr se ani nesnažíme pochopit. Nepřetržité koloběhy životů jsou jen součástí tohoto vývoje. Mylně se domníváme, že spějeme vpřed, jsme-li v zajetí nějaké vášně. Neuvědomujeme si ale, že dále docházejí vždy jen ti, kteří »mlčí«, jsou tišší a neprojevují se tak okázale navenek.

V každém z nás je jiskra boží. Je jen otázkou vývoje, ve kterém stadiu a na jakém stupni se nacházíme a zda jsme již urazili tu zdánlivě nekonečnou cestu k poznání, že já sám jsem zároveň i tvůrcem, neboť jsem součástí Světla a Bytí. Jakmile tohoto pochopení dojdeme, vra- címe se zpět ke svému tvůrci, s nímž jsme stejně po celou tuto dobu byli totožní, aniž jsme o tom měli sebemenší tušení. Po skončené »pouti« se setkáváme v náruči Boží všichni.

Vyšší síla, která proniká vesmírem a tvoří jej, udržuje a určuje podmínky pro vývoj. Ve věčném tvůrčím díle není zániku.

Duše prochází nepřetržitým vývojem. Nerosty, rostliny, stromy, zvířata a konečně člověk, to je vývojová řada od nejhustších vibrací k vyšším. Jsou to jen různé roviny jediné tvorby, pouze různé formy existence na zemi.

Veškeré poznání je uchováno jako energetický otisk v duši. Duši je projev každé jednotlivé formy života. Zvíře, strom i rostlina má duši. Odlišuje je jen různý stupeň vývoje. Po fyzické smrti se vrací do kolektivní energie odpovídající kvality.

Každá forma života si svými zkušenostmi vytváří vyšší kvalitu. Rostlinná a zvířecí říše, jako nižší vývojový stupeň, má vědomí kolektivní. Jedná podle zákonů přírody, instinktů a pudů.

Z nižšího kolektivního vědomí se však vyvíjí i vědomí člověka. Člověk má ale již vědomé vědomí a má i individualizovanou duši. Je to její vyšší kvalita, neboť přijímá osobní zodpovědnost a vlastní vůli, na rozdíl od ostatních bytostí přírodní říše.

Člověk má za úkol svým rozumem a svou inteligencí překonávat pudy a zvířecí vlastnosti, což ho odlišuje od ostatní tvorby. Bytost se musí změnit ze zvířete v člověka a nakonec v existenci odpoutanou od hmoty, kterou byla na svém počátku. Vývoj člověka je individuální, přestože se každá jeho aktivita, včetně myšlenek, promítá do kolektivního informačního pole - oné kroniky *Akása*.

Přes všechna utrpení i duše zvířat stoupají do vyšších vývojových sfér. Konečné podmínky na zemi jim umožňuje lidské tělo, které zajišťuje další vývoj. Poskytuje podmínky duším osvobozeným z kolektivního vědomí, aby tak mohla být zahájena jejich individualizace.

Zvířata podléhají morfologickému poli, kolektivnímu vedení a jsou jím usměřňována. Člověk však vytváří informační pole, ke kterému má vědomě či podvědomě přístup, a samostatně z něho čerpá. Není-li ale dostatečně duchovně silný, podléhá mu, stejně jako zvíře podléhá svému morfologickému poli. Příkladem může být davová psychóza. Vyspělý jedinec jí odolává - stává se jen jejím pozorovatelem.

Člověk si také uvědomuje, že je součástí Kosmické inteligence - třebaže ne vždy přímo a vědomě. Čím vyšší je stupeň duchovního vývoje a poznání člověka, čím vyvinutější je individualita, tím blíže má ke splnutí s touto Kosmickou inteligencí.

Selhání vrací zpět

Cesta našeho poznání je tak individuální, jak jedinečný a neopakovatelný je i vývoj každého z nás. Vědění se dobírá každý sám svým vlastním prožitkem, úsilím a prací. Na své cestě sbírá osobní zkušenosti, které se nemohou předat. Mohou se jen žít. Těm, kteří již ve svém vývoji vyspěli, jsou často kladeny jako zkouška nejtěžší úkoly a nejlákavější nabídky.

Ve strastiplném úsilí se občas někomu podaří, že se probudí ze svého těžkého snu a uvědomí si, že patří vlastně úplně jinam a dopracuje se stavu a možnosti opustit svou pozemskou existenci. V posledních zkouškách však někteří opět neuspějí...

„...Ziju na břehu jezera, už mnoho let. Jsem sám, žívím se tím, co mi dává les. Odešel jsem do samoty, abych dosáhl vyššího stupně poznání a chtěl bych opustit zem... Cítím, že jsem k tomu už velmi blízko. Jsem ponořen do přírody, zvířata jsou mými bratry, poslouchají mne. Nevím, co je to strach. Nic a nikoho nepotřebuji...

Samota mi zprvu vyhovovala, nyní ale pociťuji stesk po společnosti. Víím, jak si vytvořit bytost, která se mnou bude sdílet moji samotu... "

„Proč ji chceš vytvořit?"

„Nechci být sám... A také chci, aby mi sloužila. Tvořím ji... (Delší dobu je ticho.) Už se vynořila z jezera..."

„Jak ji tvoříš?"

„Pomocí slov, myslí, používám přírodu, rostliny... Je krásná, ach, jak je krásná. Je to část mne samotného. Poroučím jí, aby vyšla ven z jezera... Stojí nad vodou a třpytí se zlatým odleskem na hladině... Vzduchuje ale mým myšlenkám... Říkám ti, abys vyšla ven, poroučím ti to! Já jsem tě vytvořil, proto mě budeš poslouchat! Dívá se na mě nepřátelsky a odpovídá, že za mnou nepůjde a mým příkazům se podřizovat nebude... Jsi moje a musíš mě poslouchat...! (Vztekle dupe do země.)

Hází mi k nohám meč, ponořuje se do vody a mizí z očí... Teprve

teď si uvědomuji, jakou jsem udělal chybu. Je mi strašně líto, že jsem to zkazil a nezvládl... Neměl jsem právo beztrestně zneužít svých dosažených schopností..."

Procházíme pak ještě několika životy, které všechny končí násilnou smrtí, a to často právě mečem.

Člověk, který dospěl vyššího stupně duchovního poznání, je šťastný, že dosáhl stavu, v němž se nalézá nad problémy běžného života. Dokáže ovládat i různé síly, ale vyspělá duše už zvažuje každé své rozhodnutí, kam je zaměřit. Je pozorná, protože ví, že by mohla na svá přání doplatit.

Jestliže neuspějeme a selžeme, jsme nuceni se ve svém vývoji vrátit zpět. Stejně přitahuje stejné a člověk se tedy dostává do vývojově shodných podmínek. Dlouhým výukovým procesem se pak musí znovu vyvíjet do úrovně, kterou ztratil.

Přestupní stanice

V případě, že se jedinec těžce karmicky zatížil, musí vstoupit do nižšího stadia vývoje. Zde mám na mysli návrat do nižších forem existence, protože bytost ve stavu člověka neuspěla a chovala se ještě hůře než zvíře, z kterého vzešla. Uvědomme si jenom, čeho je schopen člověk a čeho by se zvíře nikdy nedopustilo... Zvířata se mezi sebou netýrají psychicky ani fyzicky.

V terapii občas nalézám i návrat do nižší fáze vývoje, do zvířecího těla až do rostlinné říše. Lidé, kteří se ve svých návratech našli v životě zvířete, tuto realitu prožívali se všemi zvláštnostmi, které je odlišovaly od současného lidského života.

„...Jsem tygr, ano jsem divoký tygr... Padám do jámy... Umírám hladem a žízni... Moc dlouho.“

Zápis z jiného sezení: „Táhnou mě na provaze..., dusím se...“

Další úryvek ze zkušenosti v těle psa: „Mám hlad a ještě mě bijí...“

Podobný zážitek se na časové koleji občas vynoří. Člověk prožívá potřeby i stav mysli zvířete, které často navíc velmi trpí. Bývá mučeno hladu, nešetrným zacházením, bezohledným zabíjením... Je zajímavé

sledovat a porovnávat zbytky zvířecí mentality, které se stále promítají do psychického stavu některých lidí.

Člověk je posledním článkem ve vývojovém řetězu, jímž jsme všichni vzájemně spojeni, a proto má i zodpovědnost za jeho ostatní části. Svou podstatou je na zemi jen hostem a měl by se podle toho také chovat. Jeho povinností je o jednotlivé mezičlánky pečovat a poskytovat jim pomoc, ale také lásku. Cit je ukazatelem toho, jak daleko jsme ve svém vývoji došli. Kdybychom zvířata nepronásledovali a nezabíjeli, mohli by být našimi přáteli. Mají právo na náš soucit a lásku!

Vztah k přírodě a ke zvířatům je mírou naší duchovní vyspělosti. Zvířata jsou nám svěřena jako naši bratři. Dokud k nim budeme agresivní a vraždit je, ať už za účelem konzumace nebo zábavy, dotud budeme sklízet karmický dluh. Pak se na zemi nezbavíme ani utrpení a válek, protože i lidé budou agresivní a budou se mezi sebou zabíjet.

Přejeme si být šťastní, být obklopeni láskou, ale musíme ji nejprve sami umět vytvářet. Třebaže si myslíme, že nám naše nevědomost dovoluje být bezcitnými, pravdou je, že dokud bude chybět láska člověka i ke zvířatům, dotud bude existovat agresivita i mezi lidmi.

„...Je to nesnesitelné. Ale teď vím, za co ty deprese mám. Zavinila jsem šije sama... Tenhle úkol jsem si ale zvolila a musím v něm obstát,“ říká paní (37 let) po skončení terapie.

„Proč jsem se tak ráda dívala a dokonce i bavila tím, že se lidé vraždili spolu se zvířaty v aréně?“

Je to jen člověk sám, kdo si svým chováním ztěžuje život, protože negativně zasahuje do zákonů vesmíru a narušuje rovnovážný vývoj na zemi. Je škoda zbytečného utrpení, které si tím sám vytváří.

Pozorujeme-li vývoj na zemi, vidíme, jak se vše mění. Může nás i napadnout, jak by měl asi vypadat člověk za další dlouhou vývojovou řadu let. Doufejme, že bude mravně vyspělejší, jemnější a bude poskytovat lepší podmínky pro produchovnění celé země.

Vše směřuje k dokonalosti. Putováním životy dociluje člověk poznání pravdy a uvědomění si věčné tvůrčí myšlenky a vůle - Boha. Z ní jsme vyšli a zase se do ní navracíme. Někdy si jen naložíme větší náklad, než jsme schopni unést. Proč ale naříkat, proč se rozčilovat a utíkat. Musíme jít jen svou vlastní cestou a zpracovávat nedostatky, abychom mohli odejít, a tak splynout s věčnou božskou podstatou. K tomu je však třeba pochopit svůj úkol a poslání, poznat sebe sama jako duchovní bytost a pochopit, že nežijeme jedinkrát, jako zatoulaný

atom, ale jsme součástí obrovského celku. Vesmír je velká rodina všech bytostí, které všechny k tomuto vývoji přispívají.

Síla, kterou odpradáva nazýváme Bůh, je prasilou, která tvoří a propustuje všechny světy. »Vydechnutý« tvůrčí element se působením této síly vrací zase ke svému Stvořiteli. Veškerý vývoj vychází z Božství. Ať už je to projev Boha ve hmotě nebo v duchovní dimenzi.

NEVĚDOMOST LIDSTVA

Říkáme si, že žijeme v civilizované době, ale podívejme se jen kolem sebe, co bezprávi, zloby a záště je stále všude okolo nás.

Nejtemnější, nejohroženější a nejméně pochopitelnou stránkou lidské existence na zemi jsou války. Je to projev naprostého nepochopení ceny života a absence duchovního potenciálu lidí, kteří za tento jev zodpovídají. Na jedné straně budujeme nemocnice a vynakládáme velké prostředky na záchranu lidských životů, na druhé straně se však lidé cvičí v zabíjení a na zbrojení se uvolňují daleko větší finanční částky. Někdy se mi až zdá, že historii lidstva zaznamenáváme a vnímáme jen podle válek.

Války! Nenasytné, loupežné, zosnované vždy jen několika sobeckými jedinci, kteří si přivlastnili právo rozhodovat o druhých, postavili se do čela a degradovali ostatní na stádo nemyslicího davu, ženoucího se slepě za vidinou slávy, majetku... a teprve když toto »stádo« stojí tváří v tvář ruinám vlastních domů a smrti blízkých, procitne z agónie.

Zdá se, jako by si určitá část lidstva přímo libovala v násilí, zabíjení, ničení a barbarském vykořisťování jednoho národa druhým. Kde se jen v ušlechtilé duši, prozářené světlem, berou tak strašné pudy, které snad nelze ani nazvat zvířecími, neboť zvíře zabíjí jen z nutnosti, z hladu. Z jakého důvodu a pro jaký cíl zabíjí, vraždí a chamtí člověk?

Není ale jen utrpení okamžité. Tragickým rubem celé věci je i zoufalství, kterým lidé procházejí v karmické budoucnosti, a nechápou, proč trpí, když jsou tak (v tomto životě) hodní. Jejich nářek je snad ještě varovnější.

Vracíme-li se proti toku času, nalézáme tisíce mrtvých a zmrzačených fyzicky i psychicky. Nelze pochopit šílenství bláznů, kteří stojí u zrodu válek, a vyjmenovat nepředstavitelné utrpení bezejmenných - barbarské násilí s trvalým otiskem v současnosti.

„Jsou mi čtyři roky... Stojím na balkóně s maminkou... Slyšíme strašnou ránu... Za obzor padá letadlo... Vyvalil se kouř... Maminko, v tom letadle jsou lidi, já jim chci pomoci, aby neuhoreli (pláče). Maminka mě utěšuje, že se zachránili, ale já vím, že ne, protože dým je strašně hustý... Je mi líto lidí, kterým nemůžu pomoci.“

Posílám ho za tímto pocitem z dětství, který mu v životě způsobuje deprese. Vybavuje se další zážitek.

„Šeří se a já přicházím k poli, bitevnímu poli.“

„Kdo jsi?“

„Jsem důstojník, který byl pověřen nějakou depeší a nesu dopis. Ale už ho nemám komu dát... (pláče). Kamarádi! Tělo na těle... Zbytky děla, je to hrůza... Zlověstné ticho, jen sténání...“

Jakou cenu má život pro ty vrahy, co nás sem nahnali?“

Nejsou to jen zážitky přicházející z dávno minulých válečných událostí, které nás negativně ovlivňují v současnosti. Je to především zbytečné a bestiální mrhání lidskými životy a naší civilizací, která se halasně hlásí k humanitním principům.

Tento dvanáctiletý chlapec trpěl přecitlivělostí a válečné scény ve filmech v něm vyvolávaly abnormálně depresivní stavy.

„...Vietnam, určitě je to Vietnam... Nešel jsem dobrovolně... Strílíme, zapaluje to vesnici, dým, vidím oheň... Utíkáme vysokou trávou, je vyšší než my, sahá nám přes hlavu... Strašně se bojím, protože podle vlnění trávy vědí, kde jsme a kam jdeme...“

Cítím bolest v rameni, teď na prsou, padám... Dívám se na sebe, jak tam ležím. Nejsem sám, dostali ještě tři. Dva ležíme na sobě, další je kus od nás... Kolem pobíhají lidé s vodou, ale mají jí málo... Asi shoří i naše těla... Nerozumím tomu, proč jsme tak jednali...“

Už jako malé dítě jsem chápala, že vojáci, kteří se vzájemně zabíjejí, jsou tátové a synové a že se za normálních okolností mohou mít rádi a pomáhat si. Nevěděla jsem jen, proč se ženou proti sobě, aby se vraždili.

Z dětství mi utkvěla živá vzpomínka na řady hladových, zaprášených a unavených německých zajatců s vytřeštěnýma očima, kteří vlekli nohy v několikastupu, když je na konci války Rusové hnali přes naše město.

Obraz mě pronásledoval i ve snech, protože jsem nad nimi plakala. Představovala jsem si i svého tátu, kdyby ho někdo nahnal do války

a pak vláčel cestou necestou. Ptala jsem se tenkrát, co s nimi bude, a prožívala jejich zoufalství.

Můj láskyplný táta schovával nejprve utečence z koncentračního tábora a pak pomáhal i těm tátům a klukům, kteří na konci války utíkali domů. Bydleli jsme v lese na samotě a otec jim dal poslední kus chleba, mléko a všechny svoje šaty, aby se mohli dostat ke svým rodinám. Nám dětem říkal: „Nejsou všichni stejní, mnoho jich válku nechtělo. Nezbyvalo jim ale nic jiného, než poslechnout, jinak by je nechali zastřelit.“ Jako malé dítě jsem tenkrát oponovala: „Kdyby neposlechl nikdo, ale úplně nikdo, pak by Hitler mohl běžet proti všem zemím sám. A to by se určitě našel někdo, kdo by ho praštil přes hlavu, aby musel utíkat zpátky...”

Ve stovkách sezení jsme nikdy nenašli, že by při »individuálním soudu« po smrti někdo dostal otázku, zda byl před odchodem ze života Němcem, Rusem nebo Američanem... Vždy se ale zodpovídal z toho, co udělal, komu pomohl, co přináší jako výsledky svého života a práce, co se naučil, čím prospěl. Nebo také ublížil.

Karmická vyrovnání

Pozorovala jsem průběžně stavbu jednoho domu. Co to dá práce, než se postaví! Byl budován pracně a s láskou. Dvakrát zničila přírodní katastrofa už skoro hotové dílo. Muž, který téměř všechno stavěl sám, onemocněl s páteří. Udřel se. Ze všech sil však chtěl postavit své dceři střechu nad hlavou.

Jsou to inkarnace za trest? Je to odčinění dávných trestů?

V terapii se objevují stopy karmických vyrovnání. Vracíme se zpátky a jsme svědky následující zkušenosti:

„...Jedu v tanku, blížíme se k nějaké vesnici.“

„Kdo jsi, jaké jsi národnosti?“

„Němec... Blížíme se k vesnici, lidé vybíhají před domy. Mám pocit, že se nás nebojí, jdou nám naproti... Kamarádovi říkám: Oni nás vítají jako osvoboditele. Zlostně mi odpovídá: Co je mi do toho, máme to tu srovnat se zemí a zabrat! Napálím to do nich...“

„Co děláš?“

„Mlčím, neprotestuji, mohl bych s ním mít nepříjemnosti. Snažím se ale tank manévrovat stranou, mimo dostřel lidí...“

Otráslí jsme se. První domek na kraji vsi se zhroutil... Z davu

*vybíhá žena a běžík rozvalinám... Vynáší dítě a pokládá ho před tank...
Leží bezvládně, je mrtvé, je to holčička. "*

„Dobře si je prohlédni. "

*„...Snad to není ani možné, je to moje dcera v tomto životě. Ano,
poznávám ji."*

Následně jsem udělala sezení s jeho třináctiletou dcerou. Z mnoha zážitků vybírám jen ty, které spolu souvisejí.

Strach z hluku a zbraní nás přenáší do minulého života...

*„...Jsem s maminkou u ohniště... Je to spíš jako plotna v komíně...
Ne, není, má to tři nohy, na tom stojí nádoba - jako kotlík a pod tím
se topí."*

„Jakým jazykem mluvíš?"

„Je to podobné ruštině... já jsem asi Ukrajinka. "

„Posuň se do nejhroší doby svého života. "

*„...Někdo volá: Tanky! Maminka se běží podívat, já se bojím
a zůstávám raději doma... Slyším ránu, padá strop... Cítím tlak v hlavě,
bolest v zádech... Teď se na sebe dívám. Domek je zničený, byl chatrný...
Maminka nese moje tělo v náručí. Pokládá ho před to... "*

Přerušila jsem delší pauzu.

„Před co?"

„Před tank. V tanku vidím nějaké vojáky, jeden má slzy v očích. "

„Podívej se na něj dobře. "

„...Jé, je to můj tatínek. Teď je to můj táta. To je divné... "

V následujícím sezení s otcem děvčátka se odvíjí pokračování a vybavují další události.

*„...Sedím na hromadě sutin. Křičím, slyším, jak i ostatní křičí.
Volají své blízké. Někteří jen sténají. Vedle mne jsou mrtví, hromada
mrtvých... Zbytečná válka... všichni zemřeli, zbytečně... Kvůli pár li-
dem, kvůli Hitlerovi, sám je v teplíčku... Hrdinství, cha, cvičí s celým
národem, s námi se všemi... Jsme hloupí, že posloucháme, vždyť jsou
to blázni... Ty hromady lidských těl bez rukou, bez nohou... krev, rozbité
hlavy... Nemají zdravý rozum... Nahnali nás na jatka. A tamti druzí,
vždyť jsou to taky lidi, brání jen svoje domovy..."*

„Jdi ke konci svého života."

*„Trpím nesnesitelnou zimou... Nohy ani ruce už necítím... pravá
ruka je oteklá, nemohu s ní hýbat... Musím se z toho pekla dostat."*

Zcela a oka mi teče krev... Mám hlad, strašný hlad, lížu snih..., žízeň... (Spatnědýchá, přerušovaně, celý se chvěje.) Mám horečku. (Najednou se dostavuje klid, ztuhl.)

Jdu za světlem."

Stalingrad, Drážďany, Berlín... města, která ještě dnes rozechvívají srdce lidí. Je jich nespočet. A další bohužel stále přibývají.

Všechna místa na zemi mají svou atmosféru, živou vzpomínku, stálý a nesmazatelný otisk dávných dějů. Proč to ale musí být temné vibrace zatížené smutkem, zoufalstvím, pláčem, depresí, hrůzami, strachem, citovým strádáním a ztrátami? Proč to všechno a pro koho! Pro poslušnost jednomu člověku? V zájmu čeho! Nacionálního šílenství? Nebo snad náboženského? Bít se za jednoho Boha? Pro svůj okamžitý prospěch? Zapsat své jméno do dějin...?

Politiku dělají politici. A také války. Vyřešení sporných otázek diplomatickou cestou je vždy důkazem vyspělosti národa a jeho politiků.

Spory mezi národy vznikají obvykle pro neshodlivost několika osob toužících po moci. Mnozí se přitom vůbec nehodí k tomu, aby vládli, ale sami si bohužel nejsou vědomi své neschopnosti nebo si ji nejsou ochotni připustit. A tak často splní svůj temný úkol a zmizí v propadlišti dějin jako mnozí před nimi. Lidé by měli vždy velmi bedlivě sledovat, koho si volí do čela svého státu.

Vysokou funkci mnohdy zastává chamtivý primitiv, který si jen hojí komplex méněcennosti a nemá na to, aby vedl národ ke štěstí a spokojenosti. Bývá v zajetí své vlastní důležitosti a honby za ještě větší slávou. Starosti obyčejného člověka ho nezajímají a nemá pro ně často ani pochopení. Jinak by nemohl dopustit, aby lidé, za které nese zodpovědnost, trpěli. Pochopí to snad až tehdy, kdy sám bude bezmocně sedět před troskami svého domu či s vandráckým rancem křižovat neznámé země a města, v nichž nebude ani vítán.

Mnoho návratů mě přivedlo k poznání, že v prostém člověku, kterého často stihá osud neštěstími, se skrývá bytost šlechtice či krále, který nyní napravuje svou karmickou zátěž.

Stopy války

Nejhorší zážitky nacházejí lidé právě při návratu do válečných neštěstí. Jako důsledek války si můžeme přenést i zdánlivě neřešitelné problémy.

V tomto případě je to dysgrafie. Jedenáctiletý chlapec trpí touto poruchou od první čárky ve škole.

„...Uniforma je od bláta, jsem strašně špinavý, boty samá hlína. Pevně držím kulomet... Zajatce vedu rychle ven... utíkáme. Schovávám se s nimi do jiného tábora, je opuštěný...

Jsou unavení, leží na prknech uvnitř boudy... Obhlížím situaci. V podlaze je poklop, zvedám ho, ale to už střelí. Je jich víc. Stačili jsme tam vlézt jenom dva... Ocitáme se v jakémsi tunelu a utíkáme chodbou. Lezu nahoru první... Je to letiště. Kulomet mi překáží v běhu, ale držím ho pevně, aby mi nevypadl z ruky... Doběhli jsme k letadlu, startujeme... Vybíhají a pronásledují nás... Dvě letadla v protisměru, anglická. Pomáhají nám je setřást... Jedno jde k zemi... Musíme přistát, jsme obklíčeni... střelba. Padám na zem... "

Sleduji s ním jeho zážitky až po návrat na loď. Před očima jsem měla asi čtyřicetiletého muže a sama jsem nevěřila, že je něco takového možné. Ve válce asi ano. Nejíst, nespát, být neustále ve střehu... Probíjel se nepřátelským územím. Ruce svíraly kulomet, zatímco mysl byla zkoncentrována na splnění úkolu. Křeč ruky se přenesla až do dalšího narození.

Slzy karmy nejsou setřeny z dávných přestupků vraždících stran a jednotlivců. Zachovaly se jako nesmazatelný záznam v naší duši a stále se projevují jako psychické a fyzické poruchy.

„ Častý iracionální strach je pro mne převládajícím životním pocitem... Znovu cítím ten strašný pocit strachu.

Vidím jít průvod s odsouzcencem. Je oblečen v černých kalhotách, sahajících pod kolena, v roztrhané, kdysi bílé košili, která možná mívala i krajlík. Mladý. Je poděšený a já také... Nějak k sobě patříme...

Teď je pod šibenicí, věší ho a já šílím strachem... Vidím se, jsem v husté koruně stromu, schovaná, oblečená stejně jako on... Já jsem ale také muž- Víím, že mě mohou najít a také pověsit, ale musím zůstat a dívat se. Nesmím se jen prozradit... Bolí mě hlava, tak jako často v tomto životězačínáměsvíratvkrku, mámpocit, že sedusím... (kašle)

Ano, teď je mi to jasné, jsme vojenští zběhové... Vidím pochodovat vojáky, je to minulé století.

Vidím se, jak utíkám... kličkuji lesem, oni mě honí... Silený strach... Ukřívám se do jeskyně... Oni mají psy, najdou mě a vyvlečou. Můj strach a hrůza jsou neúnosné... Házejí mi oprátku na krk a věšime... (křičí). Ne, nechci umřít takovou smrtí!" (Drží se za krk, dusí se a zmítá sebou.)

Ověřujeme si ještě předchozí úsek života. Oba chlapci jsou z bohatých rodin, ale nepodařilo se je vykoupit. Ze sousedního národa, proti kterému je poslali bojovat, mají oba své dívky, které milují a chtějí si je v dohledné době vzít. A samozřejmě i přátele.

„ Utekli jsme nejprve domů, abychom se převlékli, a to se nám stalo osudným... ”

Jemnými citovými vlákny jsme spojeni jeden s druhým, a proto netruchlí jen duše sama, že nemohla pokračovat a dokončit svůj úkol, ale trpí i ti, ke kterým patřila.

Je sice pravda, že se utrpením dostáváme výš, povznáší nás nad všechna malicherná úsilí a problémy, přibližuje člověka k vyššímu vědomí a osvobození, upevňuje sílu duše i charakteru. Už je ale na čase dopřát zemi jiných vibrací.

„...Přebrodili jsme řeku, stmívá se... Je nás málo, jen tři vozy. Otec se rozhoduje utábořit. Z jednoho břehu není vidět, druhý je kryt lesem... Muži diskutují o nebezpečí.

Jdu na kraj lesa a vidím je mezi stromy... Utíkám zpátky a křičím, ale není mě slyšet, protože hlas je přehlušen hrozným jakotem. Řítí se na nás obrovská přesila... Lezu pod vůz... Zasáhl mě šíp do boku...

Proto já mám v těch místech pořád bolesti a přitom mi nikdo nevěří, protože všechna vyšetření jsou negativní... ” (Zena, 50 let)

Vědomí přenáší »na druhý břeh« přesnou kopii svého fyzického těla a tvoří chybné vzorce při novém narození. A nejsou to jen psychické poruchy. Poškozené hlasivky poskytují předpoklady poruch řeči, průdušky zase astma... A co mozek?

„Jsme přepadeni indiány, všichni jsou pobiti. Vozů je sedm, ale zůstávám sama, protože jsem se stihla schovat pod deku. Je mi pět let. Indiáni mě berou mezi sebe a vychovávají... Mám dobré postavení v náčelníkově rodině... ”

„Posuň se k nejtěžšímu okamžiku života. ”

„Jsem asi dvanáctiletá. Je noc, slyším střelbu. Vybíhám před stan, abych zjistila, co se děje. Jsme přepadeni. Jediné, co si uvědomuji, je to, že svítí měsíc a oni nás mají všechny na mušce... Padám k zemi... slyším ještě jakoby z dálky rány z pušek... ”

Neustálé, nezjistitelné a intenzivní bolesti hlavy a časté noční můry, doprovázené depresemi, sužovaly tuto ženu (37 let) od raného dětství.

Všem by nám přineslo uvolnění, kdyby si každý uvědomil, že se k sobě musíme narodit a láskou a soucitem vynahradiť to, co zaviníme.

„Strach ze ztráty života mě provází celým životem a někdy se nedá ani překonat, jakou vyvolává depresi,“ říká tato žena (32 let).

„...V ruce držím nádobu a vycházím před stan... Slyším křik dětí, dívám se k severu. Nevím ale, co se děje... Jezdci na koních, s puškami v rukou...“

Některé stany hoří. Jiné padají, jak koně dupou kolem. Už je jeden u mne... Shýbá se z koně, nádoba mi padá z ruky, rve mě za vlasy, padám. Kůň po mně dupe v uličce mezi stany... Střílí... zvracím krev... (zvrací).

Proč? Vždyť jsme nikomu nic neprovedli! Nikomu nepřekážíme, nikomu neškodíme! Je to snad jen proto, že jsme indiáni?“

Všechna neštěstí a utrpení vytvářejí na zemi smutek a negativní energii. Přestože historie lidstva je jen zlomek existence naší planety, celá Země je protkána vibracemi utrpení válek a násilí. Je asi jen málo míst, které by nebyly znesvěceny chamtivostí a boji.

Slzy karmy

Válečné situace probouzejí v někom ty nejnižší vášně a pudy, takže klesá pod úroveň zvířete. Rabuje, zabíjí, ničí... Je to příležitost vyzkoušet svůj charakter nebo také založit na novou karmu.

Do jakého budoucího osudu asi vstoupili tito vojáci, když se ještě dnes žena obává o své narozené dítě.

„Slyším volání, abychom se schovali, že se blíží vojsko. Beru rychle kus látky a balím do ní syna, ještě mu nejsou ani dva roky... Utíkám nahoru na střechu. Je to rovná střecha domu... Mám ale strach, že je na mě moc vidět. Sbíhám proto dolů, schovávám se v tmavém výklenku a celá se přikrývám rohoží. Chlapec cítí můj strach, proto ani nedutá...“

Už vtrhli dovnitř. Říkám si: ať mě nevidí, ať mě nenajdou. Ale to už ten jeden ze mě rve rohož a křičí na druhého, že má úlovek. Táhne mě za vlasy ven a dítě mi rve z náručí... Křičím, i dítě pláče... Už mi ho vytrhl a mrštil s ním do plamenů hořícího domu naproti. Vytrhla

jsem se a chci tam skočit za ním, ale má větší sílu, vláčí mě uličkou mezi domy...

Znášilnil mě... není sám... dívám se na to už shora. Vůbec jim nevdává, že už nejsem při životě..."

Všechno je uloženo v bezčasovosti a odplata se může vrátit až za mnoho let či životů. Tenkrát dožil třeba v hojnosti a dostatku, s nakradeným majetkem, jako řada válečných zločinců.

Někteří lidé si připravují karmický úděl na tisíce let. Jen božská moudrost je milosrdná. Milosrdenství spočívá v čase, který je nám dán k dispozici, abychom mohli zpracovat svoje chybné kroky a narodit se tolikrát, kolikrát je potřeba, abychom pochopili a zdokonalili se.

Třebaže odpouští, vinu, kterou jsme zavinili, si musíme odpykat sami. Je to utrpení, jež splácíme ztrátou blízkých, přízně, duševním nebo fyzickým strádáním, finanční újmou. Jsme pronásledováni, nepochopeni, prožíváme přírodní katastrofy, žijeme v bídě, hladu, zimě, trpíme nemocemi...

I zdánlivě altruistická smrt pro záchranu vlasti přináší neočekávaná utrpení. Jak odcházíme, tak se i vracíme.

Tento student vysoké školy mě vyhledal pro svůj nepřekonatelný strach ze základní vojenské služby.

„...Jsem blondatý kudrnatý kluk, vychovatel mě vede za ruku... Všichni mě milují, nejvíc otec... Vidím to stejně živě a barevně jako teď.

Zámek nebo hrad, mám vlastní učitele... Nastupuji vojenskou kariéru. Je mi přidělen pluk. Jsem pyšný na sebe i na svou vlast... Bitevní pole... ženu je nesmyslně na jatka, je to hrozné... Vidím to shora, sám už ležím v krvi.

Mé vědomí se jakoby rozšiřuje na všechno to utrpení, ale nejen těch mužů, ale i jejich žen a dětí. Je to strašná tragédie. A já vím, že je to i moje vina."

„Jdi až k okamžiku, kdy se musíš znovu narodit."

„...Jsem ve strašně chudé rodině... Dostávám rozkaz a jdu do války. Bráním se, ale není mi to nic platné, musím... Zákopy jsou plné bahna, jsem promoklý, je mi zima a mám hlad, kolem vybuchují granáty. Už je mi jedno, jestli nepřeziji... Hrozná bolest... (kroutí se bolestí). Dívám se zase na své rozbité tělo..."

Jiný chlapec mi jednou v sezení řekl: „Je opravdu lepší být prostým člověkem než přijmout moc a svou nevědomostí všechno pokazit."

Na velmi dlouhý čas a do mnoha příštích životů si připravujeme utrpení. Kdyby tuto pravdu znali generálové, asi by raději na toto krvavé řemeslo nepřistoupili.

Ten, kdo rozpoutá válku, je vlastně masový vrah. Z hlediska zákona vesmíru musí i on sklidit úrodu svých činů, třebaže byl kdysi slaven jako vítěz. V následujících životech je to však on, kdo je poškozený.

Člověk, který se proviní na druhém, musí svým úsilím vrátit a vynahradit, co způsobil a o co jiné svou nevědomostí připravil. Politik, který rozpoutá válku, vojevůdce, který nechá povraždit ubohé, navenčené lidi, se rodí sám do nejubožejších podmínek, a to tolikrát, kolikrát zavínil utrpení druhých. A často se rodí tam, kde se uplatňuje karma národa. To jsou ty národy, které bývají pronásledovány a které prožívají samy na sobě, co kdysi nachystaly jiným.

Vražedné zbraně

Zbraně se vyrábějí, obchoduje se s nimi. Nikdo však neví, proti komu bude jím vyrobená zbraň použita. Ludvík XVI. pomáhal upravovat gilotinu, aniž tušil, že to bude právě on sám, kdo pod ní skončí. A tak i různé země dovolují vyrábět a prodávat zbraně, které mohou být použity proti jejich vlastnímu lidu, jenž mají za úkol chránit.

V lidské nevědomosti neznáme důvody svých zrodů, proto ani netušíme, že námi vyrobená zbraň může být namířena na nejmilovanější bytost našeho minulého nebo budoucího života.

Jako nejsilnější zážitky z mého dětství vyvstávají události z konce války. Vzpomínám si na strnulý výraz ve tváři svého otce. Stál na dvoře naší samoty a poslouchal hrozivé dunění vzdálených výbuchů, které bylo tak silné, že otřásalo domem. Zanedlouho jsme se dozvěděli o katastrofě, která postihla Drážďany. Hned po skončení války se rozjel do Německa a po návratu týden nemluvil.

Ten pocit se mi znovu vybavil při následujícím sezení, kdy jsme hledaly kořeny klaustrofobie, astmatu a neustálého strachu ze smrti hladem.

„Bojím se většího hluku... Nesnáším hlavně hluk letadel. Pociťuji úzkost až depresi. Jako malá se utíkám před tím zvukem schovat pod stůl. Děsně vyvádím. Rodiče se na mě zlobí a říkají, že letadlo přece nekouše.“

Přes strach z letadla se vracíme do minulosti.

„...Hrozivý, nesnesitelný hukot... Utíkáme do sklepa... Je to nad námi. Jsem na klíně, bratr se k nám tiskne. Je nás tu víc, asi všichni z domu. Strašně se bojím i maminka se chvěje... Ted' se všechno otráslo, ocitáme se v oblaku prachu. Slyším křik a pláč, také křičím... Je to hrůza a hluk nepřestává... Spatně se mi dýchá... Mám žízeň a hlad...

Nevím, jak jsme tu dlouho. Maminka už nemá nic, co by nám dala, koš je prázdný... Ležíme na zemi. Rozpukanými rty sotva hýbu, cítím strašný zápach... Už nic nevnímám, dívám se shora na maminku. Leží na boku, má nás přitisknuté v náruči... Vedle leží další lidi... Vidím sutiny našeho domu. I ostatní domy jsou jen rozbořené hromady... kostel je v sutinách, na více místech hoří oheň. Je to nepopsatelná spoušť... Vzdaluji se, jdu za světlem. "

Vracíme se o několik měsíců zpět, abychom si upřesnili místo.

„Drážďany, je to krásné město... Cítím ale strach a nějaké neštěstí. Otec musí odejít na frontu, dostal rozkaz. Doprovázíme ho a všichni pláčeme. Bojím se, že ho už nikdy nevidím... Měli jsme krásný domov. Maminka s námi byla doma, tatínek pracoval v úřadě."

Při astmatických potížích se snažíme vždy proniknout hlouběji do minulosti. Posílám ji tedy do ještě dřívějšího života.

„...Malý domek, dole parádní pokoj pro hosty, na druhé straně velká kuchyň. Po schodech se jde nahoru do menších pokojů. Jeden je můj, mám ho plný hraček, nejvíce plyšových. Otec mije nosí z každé cesty. Je letec... Bydlíme na kraji Londýna.

Mám horečku, je to záškrť... Asi blouzním, vidím různé nestvůry, mezi tím rozmazané obličejy rodičů... Dusím se (obtížně dýchá), je to strašný pocit... Jsem mimo své tělo a dívám se na ně shora. Usedavě pláči, tatínek mě zvedá k sobě do náruči..."

Požádala mě o chvílku času. Čekám.

„ Víte, co mě napadá? Já jsem zemřela v Anglii těsně před válkou a když si to tak uvědomuji, stihla jsem se asi za těch pár let narodit v Německu... Bombu tak na mě mohl vlastně svrhnout třeba i můj táta z Londýna, kterého jsem milovala. Byl přece letcem..."

Na zemi jsme všichni jedna velká rodina jednoho společného Otce. Ze stejného zdroje vycházíme a znovu se do něj vracíme. Božská energie je přítomná v každém z nás, proto jsme si všichni rovni a všechny děti jsou tak i naše děti. Jen nikdy nevíme, kdy budou našimi rodnými dětmi. Cokoliv pro ně děláme dobrého, chystáme zá-

roven i sami pro sebe, protože právě oni nám mohou být rodiči v našem příštím životě.

Vesmír nehodnotí pouze skutek, ale i myšlenku. Protože i myšlenky jsou činy. Víme, že žádný zlý skutek nezůstane ve vesmíru utajen. Jak asi bude vypadat karma příštích životů těch, co vymýšlejí zbraně hromadného ničení?

Karmické zkušenosti varují. Kdo zabije a myslí na zabití, bude zabit. Kdo vymýšlí a vyrábí zbraně, jednou pocítí všechno na vlastní kůži. Války jsou nesmyslné. Všichni z nich vyteží pouze utrpení. I ti, co si myslí, že si polepšili tím, že zbohatli nebo získali slávu. Ve skutečnosti však nashromáždili jen utrpení do svých dalších životů. Žádná válka není omluvitelná. Historie si s karmou podává ruku a vesmír má na usmíření a vyrovnání času dost.

Nedodržujeme zákony vesmíru mezi sebou ani vůči přírodě. Začali jsme je porušovat již dávno v minulosti a stále se nejsme ochotni napravit a ustoupit od svých zlovyků. Co je to v nás, že jsme lhostejní k utrpení druhých, dokud se nás přímo netýká? Pokud však postihně nás, o to více se pak rozčilujeme: proč zrovna já? A naříkáme na boží nespravedlnost. Dojde-li podle zákona karmy i na nás, pak se snažíme hledat nějakého viníka a nechápeme, že jsme jím jenom my sami.

Planeta Země je už tolik smáčena krví, že je na čase, aby byl nastolen nový věk míru. Přichází věk Vodnáře, do něhož se budou rodit pouze lidé s duchovními kvalitami.

Ptáte-li se obyčejných lidí, nikdo nechce válku, nikdo necítí, že má nepřítele. Všichni si přejí žít svůj život v klidu a míru. Komenský měl geniální nápad: jeden jazyk a jedna zeměkoule pro všechny.

Zničíme sami sebe?

Lidé se navzájem zabíjejí, aby si pak podali ruce a společně jako přátelé oslavovali výročí, kdy se přestali pobíjet. Pro zdravý rozum normálního člověka je to nepochopitelné. Je to však jen jejich nevědomost. Nejsou na takové výši, aby viděli, že vlastně zabíjejí sami sebe.

V celém vesmíru není místa, kam by se člověk mohl schovat před svým svědomím a skutky. Vytoužený mír je nejen klidem zbraní, ale především klidem v duši a čistým svědomím. Každý má možnost prověřit své zpracované »já«, objevit v sobě touhu po solidaritě s trpícími, nebo se naopak nechat ovládnout lhostejností a hloupostí.

Procházíme životem indického poutníka.

„...Proč jen jsou lidé stále tak omezení, schovaní jakoby v ulitě hlemýždě nebo skrytí v bezejmenném davu. Nechápu a asi ani nechťěji chápat. Jak mohou hledat uspokojení ve válkách? Ničící a pustošící války! Vždyť v nich stejně není nikdy vítěze. Všichni jsou jen poražení...

Ať je jim to vysvětlováno jakkoli, stále nechápu... Pokrok a vzdělanost nastane, až pochopí, že se mají mít rádi... Dříve ne... Proč jsou ale stále tak hlouzí, slepí, omezení?”

A co atomová nebo biologická válka? Chystáme zničení své i celé země? Dnes je jistě každému jasné, že by nebylo vítězů ani poražených. Zůstala by zde jen hrstka lidí. Nacházíme-li zdravotní problémy jako důsledek úrazu v minulých životech, jak by asi vypadaly naše nové životy po takové katastrofě?

Nejsou to ale jen války, které decimují lidstvo, jsme nebezpeční sami sobě ve zneužití všech nových poznatků. Před lidstvem se otevírá nebezpečné zneužití genového inženýrství či biologických výzkumů.

Denně je nám nabízena smrt. V televizi, tisku... sledujeme vraždy, utrpení, války a neštěstí, které nás pak činí lhostejnými k utrpení druhých. Na tento jev si zvykáme jako na samozřejmost, ale o to víc to přináší utrpení i nám, protože zvětšujeme i svůj vlastní strach. Podvědomé zážitky se restimulují a ohrožují naše zdraví. Mnoho lidí se stává agresivními, patologickými a psychopatickými.

Vyvinutá duše nahlíží na všechny války a veškerou výrobu zbraní jako na porušení zákonů vesmíru, v němž nás všechny spojuje jedno náboženství lásky.

Na zemi lze skončit se všemi válkami tím, že každý začne sám u sebe. Nestačí vědět, že nejsme pouze hmotou a naše energie je stálá a nesmrtelná. Je třeba pochopit i zákon karmy, který nám dává svědectví o tom, že je nutné se změnit a vyvíjet lásku, neboť taje hybnou silou všeho. Je třeba, aby matky vychovávaly své děti k lásce ke všemu živému i neživému a ovlivňovaly tak jejich postoje v dospělosti. Mohou pomoci vyvinout vnitřní odpor ke každému násilí, zabíjení, ke všem válkám a zbraním. To nej důležitější a první, co musíme udělat, je správná výchova.

Bytosti před zrozením neznají hranice na zemi ani ve vesmíru. Jsou vymezení jen svým duchovním vývojem.

Jsme všichni dětmi jedné země, jedné Kosmické inteligence a částí jednoho vesmíru. Nesmíme zapomínat na to, že jsme vyšli z jednoho zdroje. Rodíme se do kterékoli rasy či národa, podle prostředí, jež

potřebujeme pro náš vývoj. Nezáleží na tom, v které zemi se narodíme a žijeme, důležité však je, naučit se žít v láskyplné sounáležitosti se všemi a všem pomáhat.

Sledujeme-li současnou migraci lidí, stěhování jednotlivců i celých skupin do všech možných zemí světa, musíme uznat, že naši vlastní je už nyní celá planeta, bez ohledu na to, kam se znovu narodíme. Také proto je nutné skončit s nacionálními paradoxy, kdy jednou jsme přáteli a podruhé se pronásledujeme.

Změnit myšlení je jediným východiskem z krize, do které jsme se jako lidstvo dostali. Lásku, ne nenávisť. Soucit a odpuštění, ne agresivitu. Kdyby člověk celý svět pokořil, ale na duši škodu utrpěl, nic nezískal. Jen všechno ztratil a musí začít znovu od začátku. Zeptejte se senzitivních lidí, kde vidí Hitlera nebo Stalina. Těm ještě dlouho nebude dovoleno narodit se do podoby člověka.

ODPUŠTĚNÍ

„Pane, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Kristova prosba vyřčená na kříži může pomoci ve všech situacích, kdy se domníváme, že je nám někým ubližováno. Každou těžkostí rosteme a stáváme se citlivějšími a vnímavějšími k potížím druhých.

Utrpení sice nelze velebit, svým způsobem je to ale vždy dar od toho, kdo nám bolest působí. Nám tím pomáhá, sám si však stírá karmické dluhy. Je ale také možné, že dlužníky jsme my a jenom se nám vracejí zpět naše vlastní skutky. Nikdy nevíme, kde a komu jsme kdy ublížili nebo co zavinili. Proto trpělivě a s láskou prosme o odpuštění.

Kristus nám svou láskou a milosrdenstvím ukázal cestu nejen k druhým, ale i k sobě. Musíme odpustit i sami sobě a přestat se psychicky týrat. Na zemi máme mnoho úkolů a lépe je splníme s radostí v srdci.

Osmnáctiletý chlapec, jediné dítě v rodině, utekl v padesátých letech se svým kamarádem za hranice. Tehdy si plně neuvědomil, že se už nebude moci vrátit. Ve Vídni prožil nepředstavitelný stesk po domově a dlouhodobý stres. Odjel až do Austrálie v domnění, že zapomene, ale jeho psychická situace se spíš ještě zhoršila. Během dvou let mu zemřeli rodiče a přestože ho už nic netáhlo domů, přál si, aby se mohl vrátit. Trpěl výčitkami svědomí.

Po změně poměrů přijel navštívit hrob svých rodičů.

Spolu jsme prošli zpět třemi životy, v nichž našel oba své rodiče.

„Já se znovu narodím, už to vím. Nevěřím, ale vím! Jak je to krásné! Ta minulost mi moc vysvětluje. Jsem to pořád já, ve všech životech, kterými jsem prošel. Jsem to pořád já a jsou to pořád oni. Je to nádherný pocit. Já jim to všechno vrátím, až se znovu narodím. A také to udělám. Moje svědomí je už klidné. Všechno svým rodičům vynahradím.

Teď už nemohu, ale až se zase k sobě narodíme a já vím, že se k nim narodím, protože jim spoustu věcí dlužím, budu o ně pečovat jako nikdo na světě... Moje vědomí nezemře s tělem, je to krásná svoboda ducha. Život je věčný... Teď jsem si odpustil... Doufám jenom, že mi odpustili i oni. ”

Je správné získat poučení z chyby nebo omylu, který jsme udělali, ale není potřeba své vědomí více zatěžovat. Stálé výčitky ubírají potřebnou energii a navíc přitahují i ostatní negativní myšlenky a energie.

Mnoho lidí nařiká a já na to odpovídám: Všechno je tak, jak má být. Život plyne tak, jak je určeno, aby plynul, a záleží jen na nás, abychom v tomto toku života správně žili, správně mysleli a trpělivě překonávali všechny překážky.

Tím, že zpracujeme sami sebe a odpustíme druhým i sobě, je nám také odpuštěno. Na zemi nejsme za trest, ale pro výuku. Jakmile pochopíme a se silnou vnitřní lítostí odprosíme třeba i bytosti, které už nejsou fyzicky s námi, je nám také odpuštěno.

Kvalita mezilidských vztahů je důsledkem našeho jednání. Na své vývojové cestě děláme chyby i nesprávným myšlením. Každá negace a špatnost, které jsme se dopustili, se obrací proti nám. Kdybychom tak znali všechny kauzality! Bohužel to není možné, ale dalšímu řetězení křivd lze zabránit tím, že si uvědomíme přítomnost vyššího principu - porozumění, trpělivosti, lásky a odpuštění.

Často se nemusíme pro chyby vracet až do minulého života.

Hledáme příčiny těžké poruchy spánku (muž 34 let).

„...Ano, ublížil jsem svojí první dívce. Neměl jsem ji rád. Jenom jsem se bavil tím, jak za mnou pořád běhá a jak beze mě nemůže být...

Manželka mi to teď vrátila, udělala to samé, co já předtím... Moje nenávisť mě ničila, vždyť já ji chtěl dokonce i zabít... Ano, dostanu se z toho, když jito odpustím... A musím to nějak vynahradit i té předchozí a poprosit ji o odpuštění.”

Selhání zanechává karmickou stopu na časové koleji mysli. Dluhy v oblasti fyzické bolí, dluhy ve sféře citové však bolí dvojnásob. A to zejména proto, že jim člověk později málokdy rozumí.

Nevěra vyvolá zase jen nevěru a člověk pak naříká na nespravedlnost boží. Konflikty v manželství vznikají převážně tím, že se jeden na druhém kdysi provinil. Pro vyrovnání se k sobě musí rodit a obnovovat cit lásky tak dlouho, až v lásce jeden druhému odpustí. Jakmile si ten, co dluží, svoji chybu uvědomí, snaží se, často podvědomě, vynahradit to, co zavinil.

V případě, že se karma naplnila a odpustili si, mohou se rozejít a osudová vazba je již k sobě nepoutá.

„Jsem služebnou na zámku. Je černovlasý, hezký. Říká mi, jak moc mě má rád, že nezáleží na rozdílu postavení, že si mě vezme, abych mu byla po vůli. Omotává mě tolika řečmi a já mu věřím... Scházíme se v oboře. Říká, že chce moje dítě a že si mě vezme... Cekám rodinu. První den, co zjistil, že jsem těhotná, mě odváží pryč. Nikdo se to nesmí dozvědět. Slibuje, že si mě vezme, až porodím...

Je to vysloužilý starý mlýn, kde bydlí už jen dva staří lidé... Stařenka se stařečkem se o mě starají. Porod se odbývá jen s jejich účastí. Nikdo o tom nesmí vědět.

Teprve teď mi ale všechno dochází... Já to dítě nechci, nejsem na něj připravená. On se chtěl jen bavit na můj účet. Nikdy si mě nechtěl vzít. To dítě nenávidím. Když řve, chci ho zabít, nejraději bych ho zaškrtila. Přenáším na něj svou nenávist k tomu muži.

Několik dní po porodu přicházejí tři ozbrojení muži. Berou dítě a mizí... Najednou si uvědomuji, že dítě za nic nemůže, že s tím mužem nemá nic společného. Teď se teprve u mě probouzí mateřský pud... Chci ho zpět, protože si uvědomuji, jak moc ho miluji... Říkají, že jsem šílená, já ale jen nemám zájem o život...

Zůstávám s těmi stařečky. Nevím, co se stalo s dítětem. Už nikdy jsem ho neviděla... Umírám poměrně mladá."

„Projdi vztahy v současném životě."

„...Je stejně krásný jako tenkrát. Chtěl si mě vzít. Teď už ale vím, proč se mi nelíbil. Bylo mi ho sice líto, protože prožil dětství jako sirotek, ale něco mě před ním zrazovalo, třebaže mi klečel u nohou a dělal všechno možné, aby si mě získal.

Ano, teď už rozumím tomu, proč jsme se setkali. Tenkrát mě připravil o zdraví a asi i o život. Ale já mu odpouštím. Co s tím udělá, je mi už jedno... Jestli přijme přátelství, budeme kamarádi. Nebo ne, to už je jeho věc. "

Odpusť a bude ti odpuštěno

Láskou a tím jak člověk trpí a překonává překážky života se stává jemnějším a citlivějším. Lidé mají sklon závidět krásu, bohatství a štěstí druhých lidí. Není ale proč závidět. Jsou to jen zásluhy, které se jiným vracejí zpět, nebo jsou to pro ně zkoušky, kterými musí projít. Objevme lásku v sobě a popřejme ostatním všechno nejlepší! Všichni máme stejné možnosti a záleží pouze na každém z nás, co s nimi udělá.

Paní (71 let) si velmi vážím pro její moudrost a krásu ducha. Návrat do minulého života odmítla se slovy: Prošla jsem dost trapasů v tomhle a vím, že jich v minulosti bylo určitě ještě víc. Je jen dobře, když o nich nebudu vědět.

Procházíme tedy alespoň jedním z nepříjemných zážitků jejího současného života.

"Chodím s chlapcem. No, nejprve spolu kamarádíme, pak chodíme, ale teď už je to intimní. Mám vlastní byt, tak mu nechávám klíče, protože občas jezdím na služební cesty.

Vracím se z jedné cesty a dole v domě čeká nějaká mladá žena a ptá se, kde bydlí slečna... a říká moje jméno. To jsem já, pojdte dál, zvu ji do svého bytu. Na stůl pokládá velkou knihu, vlastně to není kniha, ale jakési album. Prosí mě, abych si přisedla a prohlížela s ní. Z každé stránky se na mě dívají oči cizích dívek. Zjišťuji, že u každé je jméno a adresa. Na poslední stránce na mě kouká moje vlastní tvář, také opatřená jménem a adresou...

Tohle jsem našla před týdnem v jeho tašce. Už jsem se neudržela a chtěla se podívat, jak je jeho práce naléhavá, když se doma zdrží jen pár hodin, někdy i za celý měsíc. Brali jsme se asi před třemi roky. Bylo mi líto, že pořád nechce rodinu s tím, že má moc práce a abych byla trpělivá. Žili jsme z mojí výplaty, protože svou prý dává na vkladní knížku, abychom měli dost, až založíme rodinu. A teď tohle... Rozplakala se. Já sice ne, ale šok to byl pořádný.

Když nás obě přešlo rozhořčení, přemýšleli jsme, jak celou situaci nejlépe vyřešit. Nakonec jsme se dohodly, že ho pozvu na návštěvu v neděli na desátou hodinu. Obě jsme si koupily stejné sukně a stejné blůzy, ráno jsme se oblékly a žena se schovala do komůrky ve zdi. Na dveře jsem nalepila fotografii svého bratra, kterého on neznal. Byly jsme domluvené, že až řeknu slovo bratr, vystoupí.

Sedíme spolu na gauči, hraju divadlo, objímám ho, líbám... Miláčku, mně se po tobě tak stýskalo... Tobě také? Myslel jsi na mě také

každý den? A on říká: I v noci miláčku. Nedovoluji intimnosti a snažím se nasměrovat jeho pohled na nalepenou fotografii. Žárlivě se ptá: Koho to tu máš? Odpovídám: To je přece můj bratr. Ty ho neznáš? Otevírají se dveře a mlčky vstupuje jeho žena, přejde pokoj a sedá si z druhé strany vedle něho. Sleduji jeho vytřeštěné oči.

Kdo je to? Kdo? Já nic nevidím. No, přece ta žena vedle mne. Kdo? Já žádnou ženu nevidím. Ona to hraje dobře, má kamennou tvář. Já se také držím...

Manžel a milenec v jedné osobě se koktajíc omluvil, že má vyřídit nějakou naléhavou služební věc, kterou zapomněl, a rychle odešel. Byl v pěkném šoku...

Napětí se uvolnilo a my se rozesmály.

Nikdy jsme nikomu nic neřekly a on do své smrti všude vyprávěl, jak ho z nevěry vyléčil přízrak jeho dobrotivé, věrné, a krásné ženy."

Obě ženy úkol zvládly. Manželka všechny prohřešky odpustila a nevěrný muž se změnil.

Většinou se však setkávám spíše se vztahy, kde to ještě jiskří a problémy nejsou zdaleka dořešeny. Bývám tak svědkem jemných, ale i velmi dramatických situací.

Zkouška našich kvalit pokračuje i v dalších životech. Správný postoj k lidem, kteří nám ublížili a my jim odpustili, pomáhá změnit život nejen náš, ale i jejich. Tato změna myšlení a postojů zlepšuje naše zdraví a v některých případech může zachránit i život.

Mementem současného života by se mělo stát: Jak žiji právě teď, takovou si tvořím budoucnost a je potřeba být velmi opatrný, abych nemusel později stejnou chybu napravovat.

Hnací silou mravního jednání by však neměla být bázeň, ale vlastní poznání, přinášející osvobození.

Milost odpuštění

Odpuštění, soucit a láska musí prostoupit celé naše nitro. Zaplavit ho jasem a přinést harmonii do našeho života, která se pak přenese na všechny v našem okolí. Jedině obětavou láskou můžeme vykoupit své dluhy a vrátit zákon karmy do rovnováhy. Tam, kde svítí světlo, nemůže být tma. Láska, pravá láska, je světlem. Milujme jiskru boží i v nejtemnějším nitru. Pokud se to nenaučíme dnes, ponese se si to jen do dalších životů.

Svým narozením jsme nasedli na loď a plujeme po řece života. Můžeme dělat cokoli, protože máme svobodnou vůli. Můžeme plavat s rozvahou nebo se rozčilovat, že jsme si vybrali příliš obtížnou bystřinu a ne klidný proud. Můžeme jezdit od břehu ke břehu nebo plout prostředkem. Také se můžeme převrátit, pokud zkoušíme něco, co odporuje pravidlům. Pak se ovšem topíme, brodíme bahnem nebo máme přinejmenším nepříjemně mokré šaty na těle. Pokud se utopíme, máme smůlu, protože pak musíme plavat znovu, v horší lodi, na téže nebo ještě horší řece. A také pokud cestou někoho poškodíme, musíme se vrátit, abychom svou chybu napravili.

Někdy je lépe, že nevidíme, co nás v životě čeká. Některými úkoly by se nám vůbec nechtělo projít. Vědět, že jsme předtím třeba někomu ublížili, zabíjeli nebo jsme byli zabiti, by nás jen rušilo v cestě současným životem.

Tohoto chlapce pronásledoval otec již během těhotenství matky. Byl k ní nepředstavitelně hrubý, arogantní, vysmíval se jí, byl nevěrný a popíral své otcovství. Chlapec všechny tyto skutečnosti spoluprožíval s matkou v prenatalním období. Prožíval její pláč, křivdy, stresy z opuštěnosti, pocity žárlivosti a další negace.

Ani dětství nebylo o nic radostnější. Hlad, křik, nadávky matce i dítěti, pláč a opuštěnost. Většinu dne, který prosmutnil v osamění, trávil v jeslích. Ke mně přišel s nepřekonatelnou depresí ze života.

Odkrýváme minulost a otce nacházíme již v prvním návratu.

„...Je to můj strýc z matčiny strany... Bydlíme na vesnici... Náš dům je na kraji, skoro jako samota... (dlouhé ticho). Já jsem vyžvanil v hospodě, že má u nás schované zbraně. Přišli si pro něj přímo k nám. Ty oči! Z vězení se už nevrátil...“

„Jdi ještě hlouběji, před tento život.“

„...Je mým otcem. Jsme bohatí... (opět ticho), já proti němu kuju pikle, chci asi jeho peníze.

Vyvedte mě, prosím, chci skončit, já mu vždycky něco provedl, nemohu chtít, aby mě měl rád. Je mi to tolik líto a strašně bych si přál, aby mi to všechno odpustil...“

Vysláním lítosti, touhy po změně a lásky se přenáší informace k člověku, jehož se záležitost týká. V tomto případě našla otce a změnila ho. Dostavila se překvapivá změna. Uvědomil si, že má syna a může ho mít také rád!

Odpuštění je mocnou silou, kterou lidé ještě nedocenili. Po sezení se velmi často stává, že se vzájemné vztahy radikálně změni.

Znovu a znovu se vracíme k těm, s nimiž nás poutá nějaký dluh. Všechny vazby i problémy z nich plynoucí jsou předurčené naší minulostí. Často se mi z toho až zatají dech, když projdeme více životů a uvědomím si všechny souvislosti.

Obtíže s vyrovnáním karmy si na sebe bereme již před narozením. Přistupujeme na prostředí, které potřebujeme k vývoji, k překonání sebe sama, zdokonalení se a naučení něčeho.

Nenaříkejme nad těžkostmi, protože patří k nám. Snažme se je překonávat trpělivě a s láskou. Proto jsme je také přijali.

Bezdomovec, třicetiletý muž, který se vyhýbá jakékoli práci a žebrá... Zázitky minulých životů přinesly trochu světla.

„...Jsem špinavý, udřený, hubený... Slezám do jámy, kde kopu uhlí. Vynáším ho ven, házím na hromadu, pak zapřáhnu koně k takovému dřevěnému vozu a rozvážím to. Jsem sám, bydlím v malé místnosti. Nemám rodiče ani ženu. Je mi asi pětatřicet let.“

„Jak se stravuješ, co jíš?“

„Sedím v hospodě, je to nějaké bramborové jídlo, zapíjím ho Z hnědého džbánu, je otlučený, starý.“

„Najdi něco veselého.“

„...Nic. Slapu v kalné vodě. Teď se něco protrhlo a ta kalná voda mě zaplavuje až po pás. Nemohu se z ní ani dostat...“

„Posuň se do dalšího nepříjemného okamžiku.“

„Ty jsou denně... Je mi už asi čtyřicet, je to nesnesitelné... Končím život tím, že skáču do té uhelné štoly.“

„Jdi do následujícího života.“

„Sedím na nějakém vozíku, má to dřevěná kolečka... Občas mě někdo převezí. Nechci nic dělat, jsem odkázaný na vozík... Nic mě nebaví... nikdo mě nemá rád, jsem na obtíž... Mám hlad...“

Po tomto životě pak následuje ještě jeden bídný život.

Prohlédli jsme pak ještě dlouhou časovou kolej před všemi těmito životy a objevila se zkušenost bezohledného boháče, který měl na svědomí mnoho lidských osudů pro svou sobeckou touhu po slávě a lehkomyšlném životě.

Sobectví je nejhorší nemoc duše, zabíjí pravou lásku a je také největším nepřítelem, protože je nevědomostí srdce i rozumu.

Za několik týdnů se ozval, že si našel práci. „Víte, já jsem to všechno pochopil a také jsem si odpustil. Děkuji vám...“

Mně ne, sobě!

Člověk nutně potřebuje odpustit také sám sobě, aby mohl pokračovat v dalším smysluplném životě a práci, která je základem našeho zdokonalení. Tím, že pracujeme pro druhé, rozvíjíme svůj duchovní potenciál. Naopak ten, kdo promrhá síly a možnost pracovat a tím se vyvíjet, duchovně klesá.

Nikdy také nevíme, ke komu patříme a kdo patří k nám. Představ si před svým duchovním zrakem člověka, kterého miluješ - syna, bratra, otce, manžela, a uvědom si, že ten žebrák, kterého míjíš, ten zmrzačený, který tě prosí o pomoc, může být právě nejbližší člověk z tvého minulého života. Pak v sobě objevíš jiný vztah a zachováš se vždycky správně.

Zrušíme karmu?

Na cestě za poznáním dostáváme pomoc, sílu a lásku. Je jen potřeba si to vždy a v pravou chvíli uvědomit. Za úkol máme odpouštět, milovat a pomáhat.

Spaníredaktorkou (26 let) se pouštíme do dobrodružství minulého Života.

„Jsme bohatá židovská rodina, máme dobré společenské postavení. V okolí jsme uznáváni, ale bratr nám dělá ostudu...

Teď už se skrýváme. Nejsme sami, kdo se tu schovává. Ukryvají nás naši přátelé. Ví o tom jedině on... Chová se zle, vytýká nám, že máme jít pracovat pro Hitlera, dokonce na nás křičí, že nás udá... Asi to udělal. Přišli si pro nás a odnesla to i rodina, která nás ukryla. Nemohl to udělat nikdo jiný než on... Všichni jsme zahynuli.

Teď je mi jasný vztah k mému mladšímu bratrovi. Je to on. Nemám ho ráda, někdy bych ho zlostí až zabila. Je zajímavé, že ta nenávisť vůči němu trvá už od jeho narození. Není to ale žárlivost. On se snaží být milý a získat si nás. Myslím si, že i matka má k němu podobný vztah jako já... Byla tehdy také naší matkou.

Bratr svou vinu ale asi podvědomě cítí, zřejmě toho lituje a chce ji napravit... Musím mu pomoci, musím mu to všechno odpustit, aby mohl být hodný a dobrý. "

Jsme součástí vesmírného řádu a žijeme v jednotě jeden s druhým. Znovu a znovu se vracíme k těm, s nimiž nás poutá nějaký dluh.

Přestože do hloubky času ani do svých omylů nevidíme, veškeré osudové vazby mohou být vykoupeny a odstraněny odpuštěním a láskou. Jdeme-li cestou lásky, pak získáváme i *Moudrost* a na problémy současného života se díváme z nadhledu.

Hněv je nemoc mysli

Mohlo by se zdát, že vesmír a zákony, které řídí náš život i život na zemi, jsou kruté. Oko za oko, zub za zub, bezchybná spravedlnost. Je tu však i východisko. Tedy pro ty, kteří pochopili.

Zákon karmy je tu jedině proto, že uvádí věci do rovnováhy a sleduje, aby si člověk neublížil ještě více. Samo pochopení však nestačí. Je nutné se vnitřně změnit a rozvíjet v sobě lásku, neboť ta nás vede k soucitu a tím také k odpuštění.

„Proč jsem přišel o všechnen majetek? Nic jsem nezískal dědictvím a pracně vybudovaný dům mi vzala voda,“ stěžuje si muž (52 let).

„...Jsem v nějakých kasárnách... Ne, je to klášter, mám na sobě stejnokroj jeptišky... Nejsem tu ale z vlastního přesvědčení. Dali mě sem po smrti rodičů... To je legrační, já jsem mladá žena...“

Je to tu pro mě ale učiněné peklo. Matka představená je neuvěřitelně zlá, nenávidí mě. Dělán nejhorší práce, chodím bosá, dostávám málo jídla, mám hlad... Modlím se, to je jediná chvíle klidu a největší potěšení, protože jedině tehdy mě nehoní. Jinak si vždycky něco najde...“

Zemřela na stáří, oddechla jsem si, ale stejně ji nenávidím do konce života... Její nástupkyně není o moc lepší, protože musím dělat stejné práce a ve stejném ponížení. “

Třebaže stačilo tak málo - jen odpustit - utrpení se řetězilo ještě dále.

„Jsem v uniformě... Zenou se proti mně jako stěna... Sekám jako šílenec... Je konec bitvy, chodím mezi mrtvolami... Ještě dýchá, potřebuje pomoc, ale nepomohu... Já ho okradu... Poznávám ji. Je to zase ona, je to ta matka představená. Oba jsme teď muži. Jsem Ital, ona Francouz.“

Polaritu ztělesnění volíme podle potřeby našeho vývoje a stupně poznání. V dalším životě se spolu setkávají opět jako muži. Mají si stále co vracet.

„... U nohou mi šplouchá moře, mám strašnou zlost, mlátím pěstmi do země a jsem vzteky bez sebe. Chci se vrátit a pomstít... Ten chlap, co mě vyhodil, je zase on... Cítím, jakou z toho má radost... Lod' odplouvá. Zůstávám sám."

Přeji si vědět, co se děje dál.

„Jsou černí, já bílý, uctívají mě... Povyšují se nad ně, dělá mi dobře, že se ke mně tak chovají... Bojí se mě a klaní se mi jen ze strachu.

Donutili mě oženit se s ženou z jejich kmene. Ona mě má asi ráda, ale já ji nedokážu milovat... Bojím se jejich rituálů. Nechci tu být, ale nic jiného mi nezbývá... Zůstávám tu až do smrti.

S tím chlapem jsem se nevypořádal. Proto ho mám asi dnes vedle sebe a pořád se nemáme rádi. Je to můj otec.

Přestože otec odkázal dům bratrovi, před smrtí mě prosil o odpuštění a řekl, že odpouští i mně. Já jsem byl na něj také často zlý... Ale já ho stejně pořád nenávidím. Ne, nechci mu odpustit!"

Láskou jsme spojeni se všemi bytostmi ve vesmíru i mezi sebou, nenávisťi jsme rozdělení. Musíme se proto k sobě vracet tak dlouho, než toto pochopíme a vypěstujeme v sobě lásku, kterou smyjeme svá provinění.

Za neschopností někomu odpustit, nalézáme často touhu něco vlastnit. Naše hmotná připoutanost je zdrojem neochoty odpouštět. Nedokážeme odpustit, že nás někdo připravil o majetek, dědictví, partnera...

Ty, kterým bylo odpuštěno, ale sami nedokázali zpracovat svou nenávisť a zášť a nepracovali na vlastní změně, postihuje vesmírný karmický zákon různými negativními událostmi jako jsou nemoce, přírodní katastrofy apod.

Vnitřní štěstí však provází toho, kdo odpustil a nenechal se zavléci do neužitečných sporů, kterými by třeba získal hmotné výhody, ale zatížil svou duši.

Vysvobození duší

„...Nemůžu se na nic soustředit, uklidnit se. Jsou to jakoby tupé rány do hlavy. Slyším hlasy, které mě z nepochopitelných důvodů posílají do míst, kam vůbec nechci... Jsem u konce svých sil."

Se značným úsilím se nám daří nalézt příčinu.

„Mám na sobě černý oblek... Já jsem soudce... Stojí dole přede mnou... Vím, že nemluvím pravdu, vím to, trochu se i stydím, ale jinak nemohu... Vlastně můžu, ale přijal jsem už ty peníze...

Já jsem ho odsoudil k trestu smrti! Kvůli mně přišel o život. A nespravedlivě... "

Nehledáme již hlubší souvislosti, je třeba pracovat na odpuštění. Lítost, opravdová lítost a touha napravit křivdu je prvním krokem ke zvratu.

Tento muž si v terapii uvědomil nejen svoje provinění, ale upřímně a silou lásky začal prosit poškozenou bytost za odpuštění. Bylo zřejmé, že ho tento čin opravdu mrzel. Ještě ten den pocítil uvolnění a za týden přišel se slzami v očích děkovat. Vyléčil se tím, že pochopil.

Neznáme, jaký podíl odplaty nebo utrpení nám přísluší. Pokud ale křivdu znásobíme, roztáčíme jen další koloběh životů a karmy. A zároveň další násilí, příští utrpení a pocit nespravedlnosti.

Přetnout karmický bludný kruh lze jen odpuštěním. Odpustíme-li, pak rušíme svoji karmickou závislost a stáváme se strůjci svého budoucího lepšího osudu.

Utrpením se učíme a dozráváme k pochopení svého pravého místa ve vesmíru.

CESTA

Nenaplněné touhy

Během života se dopouštíme mnoha chyb, které mají smysl proto, abychom pochopili, že nás něčemu učí a k něčemu vedou.

Třebaže se velkého množství omylů dopouštíme nevědomě, všechny jsou důležité pro náš vývoj, který je dlouhou výukovou cestou nespočtem životů.

Pokud si své omyly uvědomíme, je třeba je rychle napravit. V jednom životě to však někdy není ani možné.

„Nesu košík s jídlem. Jsem mladá, zpívám si. Pěšina vede hustým lesem... Žije v chatrči z chvoji a kůry, je to poustevník. "

Stojí před ní, má dlouhé vlasy i vousy...

„...Já jsem něco provedla, já se s ním zapletla!"

Hned v příštím životě se k sobě rodí do těžkého psychického utrpe-

ni. Dívka žije v bohaté selské rodině, on slouží v sousední usedlosti jako pacholek. Tajně se scházejí, zatímco rodiče dohadují svatbu s bohatým nápadníkem.

„...Sedím za stolem jako mrtvola. Nejím, ani se nebavím. Rodičům to nevadí, hlavně že se jim podařilo mě donutit, abych šla k ol-táři...“

Všichni zpívají, jedí, pijí a já nepozorovaně vyběhám ven... Ceká na mě za stodolou. Objímáme se a pláčeme... Odchází na vojnu... Celý zbývající život trpím nedostatkem lásky.“

Ve velmi složitých a napjatých vztazích se pak setkávají ještě v několika dalších životech.

Na jakém stupni duchovního vývoje se asi nacházel poustevník ve své době? Spěchej pomalu! Nejprve je nutné zpracovat mravní a morální základ, pak teprve se můžeme věnovat vyššímu stupni duchovní práce.

Intimní sexuální prožitek je duchovní podstaty. Neděje-li se tak z lásky, ale ještě na základě nižšího an.imálního pudu, vyvolává karmickou připoutanost. Bez úcty a opravdové lásky si partneři připravují jen další putování dlouhými věky.

Pokud se nám dobře daří, zapomínáme na druhé. Ovládá nás mnohdy představa neomezených pánů, síly, máme pocit, že je nám vše dovoleno. Objeví se i jednotlivci, kteří se radují z neúspěchu druhých, nebo se přímo smějí těm, co trpí. Baví se dramatickým neštěstím jiných a někdy jsou i jeho strůjci. Cítí se spokojeni a šťastní a zdá se, jako by se jim vyhýbala i každá nepříjemnost. Nesmíme se tomu divit, i oni musí projít svým stupněm poznání, svou »výukovou třídou«, než postoupí do vyšší. Nechápou ještě, že je překročení oné pomyslné dělicí čáry mezi dobrem a zlem teprve jednou v budoucnosti čeká a že se i oni budou muset spojit s dobrem, pokud už budou chtít nastoupit cestu dokonalosti a návratu.

Není-li naše duše napojena na vyšší sílu nadvědomí a nechává se unášet stále jen svými osobními touhami, dopouští se pořád jen dalších omylů.

„Pomozte mi, prosím vás, najít příčinu této mojí zvláštnosti, která mi tak strašně vadí... “

Vracíme se do dětství, kde zjišťujeme první podivné představy a nakonec přecházíme do minulého života...“

„Kamarád, vybavil se mi kamarád... Má s tím potíže... Já ho

zesměšňuju. On se mi k tomu přiznal a já to veřejně dávám, k dobru druhým... Já ho dokonce za jeho homosexualitu pronásleduju.

Vůbec jsem nepřemýšlel o tom, že mu mohlo být tak, jako mně, když to na mě kamarád prozradil spolužákům... " (Muž, 23 let)

Svobodná vůle našeho myšlení a někdy i činů, která nás svedla z cesty lásky a dobra, bývá v některém životě už tvrdě omezena. Sami se pak rozhodujeme pro změnu, abychom již nevršili další omyly. Cesta zpět je dobrovolná, ale jen obtížně jsme přesvědčováni k vze-stupu, neboť těžkosti, které jsme kdysi svým špatným jednáním zaseli, musíme nejdříve sklidit.

Srdce máme naplněna touhou po štěstí a lásce, ale pokud se necháváme stále ovládat svým malým »já«, nejsme si vědomi toho, že si všechny své životní problémy způsobujeme sami. Býváme dlouho nepoučitelní a ženeme se do situací, kde opakujeme stále stejnou chybu, která nám přináší jen neštěstí a prohru. Jsou to případy vášnivé za-milovanosti, touhy po penězích, moci nad druhými, potřeba zkusit různé požitky - drogy, alkohol... Vyčerpání a na konci sil se posléze začínáme rozhlížet.

Pochopení osvobozuje

Jistě známe všichni stavy, kdy si přejeme, abychom nemuseli existovat. Prosíme-li upřímně o pomoc, ta v nějaké formě pokaždé přichází. Víme, že energie naší duše je nesmrtelná, a my jen musíme své malé »já« donutit začít myslet a jednat jinak.

Těžkosti jsou vždy výzvou a někdy donucovacím prostředkem, abychom pochopili omyly současného života i minulých inkarnací. Na »probuzení« však čekáme někdy tisíce let.

Utrpení se učíme přijímat a nesmíme dovolit, aby nás přemohlo, zdeптalo nebo zlomilo. Dezertovat není kam, snad do ještě většího trápení. Je nutné si uvědomit, proč jím procházíme a hlavně jeho smysl a cíl. Pochopit, že nás vede k otevření duchovního srdce. Je ale zbytečné se s ním ztotožňovat a tak živit jeho existenci.

Terapii podstupujeme pro těžkou, nezvladatelnou fobii, která tohoto muže doháněla k šílenství a téměř k sebevraždě. Při každé cestě autem, jakmile se kolem začala míhat krajina, ztrácel vědomí a jen silou vůle dokázal zastavit, aby mohl po delší době pokračovat dál.

Po chvíli se dostáváme k jádru problému. První potíže se objevily v dětství, při nevinné návštěvě kina s kamarády. Uprostřed promítání ho museli vynést ven a omývat vodou, aby se probral z bezvědomí. Také my se vracíme nejprve do kina.

„Vrať se do okamžiku těsně před tím, než se ti udělalo špatně.“

„Na plátně jedou koně... Jedou velmi rychle... Někdo otevírá dveře sálu a štěrbinou proniká světlo. Je tu dusno, je červenec a zvenku sálá horko.“

Přes tyto tři nahodilé prvky se dostáváme do podobné situace dávného prožitku.

„Jezdím kolem cirkusové arény na koni. Je mi asi deset let. Skáču z jednoho koně na druhého a za jízdy házím ve vzduchu malými mečičky. Seskakuji a odhazuji je do kbelíku. Koně ještě obíhají manéž, pozorují je... Teď zvedám oči nahoru ke staršímu bratrovi. Připravuje se na akrobatické vystoupení na laně. Jsem na něj pyšný... Najednou vidím, jak padá, celé šapitó padá, koně divoce utíkají. Rychle lezu pod lavičku. Všechno se řítí, slyším nepředstavitelný křik, zmatek... Chci lézt dál, protože průrvou vidím světlo, tam je záchrana, ale nejde to... Lavička na mě leží, nemohu se hýbat, je strašně těžká. Nemůžu ji ani zvednout, abych se pořádně nadechnul... Dusím se. Kolem mě hoří prkna... Lidé křičí a utíkají pryč. Stan hoří... Dívám se na to už shora. Je to strašné.“

Konec sezení však překvapivě doprovázela i euforie z pochopení života.

„Proto jsem celé dětství ničil rodiče akrobatickými kousky! V jednom kuse jsem měl zlámané ruce a nohy. Doma mi neřekli jinak než cirkusáku, komediantě. A já jim doopravdy byl. Měl jsem to v sobě. Ať mi odpustí, že jsem je tak trápil...“

Osmnáct let trvající potíže zmizely a objevilo se hledání. Ono hledání, které pozná každý, kdo jen jednou pocítil ve svém srdci světlo.

Bolest a utrpení prohlubuje náš vnitřní život a také vede člověka k citlivějšímu vnímání utrpení druhých a chápání jejich problémů. Probouzí soucit a pochopení. Člověk se stává citlivým a vyjasňuje se i jeho intelektuální schopnost přizpůsobivosti. Učí se odpouštět.

Pokud nemůžeme situaci ihned změnit, je třeba jen zůstat klidnými. I malá utrpení jsou tu proto, aby nás připravila třeba na větší zátěž, která nás může jednou potkat, anebo aby nás předem nasměrovala jiným směrem tak, abychom se této zátěže v budoucnu vyvarovali.

Nasbírané zkušenosti, dokonale uložené v naší duši, nám pomáhají rozpoznávat účinek dobra a zla. Aniž si to uvědomujeme, vracíme se stále ke svému »záznamu« a čerpáme z něj.

Svědomy nám pomáhá překonávat životní zkoušky, osudová rozhodnutí a zkoumá, zda jsme již dostatečně silní a dokážeme obstát, stojíme-li ve stejném nebo podobném pokušení. Na zem se vracíme tolikrát, kolikrát je to potřeba k poučení o tom, v čem chybujeme.

Po prožitých zklamáních a prohrách, kdy už téměř dospíváme k názoru, že život je zbytečný a bezcenný, však dostáváme obvykle pomoc a je nám ukázán směr. Je to sice teprve začátek cesty, je ale třeba jej nepřehlédnout.

Všechny překážky, i ty sebemenší, by nás měly přinutit k zamyšlení. Téměř pokaždé se objeví někdo nebo něco, co nasměruje člověka správným směrem. A je škoda každého utrpení, které nechápeme. Není ničím jiným než podanou pomocnou rukou na cestě životem.

Vnitřní přerod a obrat člověka na cestu poznání je téměř vždy skutečně přes utrpení, často až neuvěřitelné. Jako kdyby i ono bylo obrodnou silou vesmíru. Přes všechny těžkosti se rodí touha uniknout ze tmy a uvidět světlo.

To je zpravidla vědomý počátek hledání duchovní cesty. Počátek osvobození.

Nezoufejte proto vy, kteří máte pocit, že se k vám život obrátil zády a trpíte nevladatelnými těžkostmi. Je to ten největší dar, který vám mohl být poskytnut, protože vám ukazuje cestu výš, kam se člověk žijící spokojeným jednoduchým životem jen stěží kdy dostane, protože jemu chybí vůle a touha vymanit se z karmického řetězení událostí a hledat něco dokonalejšího a hodnotnějšího. Je spokojen s pomyslnou klecí, v níž je uzavřen, protože neví a ani netuší, co je mimo ni.

Důvodem našeho setkání v tomto případě byly těžké depresivní stavy.

„Jsem v životě úplně sama...“

„Cítíš se sama?“

„Ne, já jsem! Jsem úplně sama a cítím se sama. Utopilo se mi pětileté dítě, druhé zemřelo při porodu. Manžel odešel, rozvedl se a oženil se s milenkou. I přítel mě zradil. Našel si práci jinde a nechce se vrátit. Jsem sama, sama v bytě, na ulici, v práci. Ano i v práci, protože to, o čem bych si chtěla povídat, je pro ostatní nepochopitelné a nezajímá je. Jsou to věci, které považuji v životě za důležité. Přivádějí mě na jiné myšlenky, povznášejí mě.“

Cítím se opuštěná, ale uvnitř sebe vycituji jakýsi příslib. Ještě tomu nerozumím, je to ale něco hřejivého a já vím, že mě to neopustí... Je to sice zatím ještě nezřetelné, ale já to jednou objevím..."

Cítíme svou opuštěnost a to, že nám něco chybí, že něco postrádáme. Pro narození jsme však možná zvolili právě tento nepřijemný prožitek, protože jsme si přáli postoupit o krok výš. Na své cestě životem musíme přestat hledat viníka. Měli bychom spíš poděkovat za to, že těmito těžkostmi vůbec můžeme projít.

Když se nám daří dobře, nic nehledáme. Jsme spokojeni sami se sebou. Jakmile nás však najde zpětné působení karmy, pak křičíme: Proč já a za co, nikomu jsem neublížil! Pohybujeme se často v kruhu, jakoby v kleci za mřížemi a někdy do nich ještě i bijeme, obviňujeme, křičíme...

Cestu utrpením, která na nás možná v budoucnu čeká, však můžeme zkrátit nebo se jí i zcela vyhnout, pokud se včas rozhodneme a začneme na sobě dobrovolně pracovat právě v období, kdy se cítíme spokojeni. Začneme-li zpracovávat nedostatky a provinění svého malého »já«, postupně získáváme vhled, stáváme se moudřejšími a nedopouštíme se již tolika chyb. Životní zkušenosti nám samy přinášejí rozuzlení, a pokud se objeví utrpení, stává se jen ukazatelem cesty, která nevedla správným směrem.

Slepé cesty

Lidé odpradáвна pociťují svou oddělenost od Kosmické inteligence, hledají cestu zpátky a zkoušejí všechny možné prostředky. Často se ale stává, že nevolí správně a jen bloudí.

„...Sedím na břehu řeky, jsem poučen, co mám dělat, jak dosáhnout dokonalosti, ale mě to neuspokojuje, chci to hned. Tohle je moc dlouhá cesta, která mi nevyhovuje... Skáču do vody, chci ukončit život..."

Tahá mě ven a nadává. Tak rozčileného jsem ho snad nikdy neviděl. Narodím se prý do ještě horších podmínek... Je to jeden jogín, co tu se mnou sedá. Jsem stejně ale dál vnitřně nespokojený..."

Setkala jsem se také s lidmi, kteří tvrdili, že drogy je přibližují duchovnímu poznání. Pokud jsem si však zatím mohla ověřit, posunuly je nanejvýš do léčeben a k rozkladu osobnosti - a také do příštích životů v závislosti na drogách a zrodu mentálně postižených jedinců.

Na droze závislý muž (32 let) hledá cestu zpátky.

„...Dává mi malé kuličky, mají tvar a barvu hrachu a vysvětluje mi cestu...

Drápu se do příkré stráně nad mořem... Slézám do jeskyně. Uprostřed je ten otvor, o kterém mluvil. Jdu přímo k němu. Vycházejí z něho páry. Tlumok pokládám vedle sebe, vyndávám tři kuličky a házím je dovnitř... Ted' vychází daleko víc páry a já ji vdechuji... Už nesedím, ležím vedle toho otvoru... Z kapsy vytahuji zbytek a házím ho tam také...

Po stropě se míhají stíny, obrazy. •• Zvětšují se a zase zmenšují, jeskyně mění tvar. Jsem v jiném prostoru... Jsem to já, ale nejsem si sebe vědom, jako bych vystupoval a zase se do sebe vracel... Geometrické obrazce, světla a stíny, všechno se to rychle míhá a mění tvar...

Už to není příjemné, je to hrozné... nahání mi to hrůzu. Mám strach, že mě to chce potrestat za mou zvědavost... Chci ven, ale nemám sílu se zvednout...

Kutálím se k východu z jeskyně, ale tam je nepřemožitelná překážka. Východ je asi půl metru nad úrovní země. Zůstávám ležet na zemi, protože se nedokážu zvednout.

Nevim, jak jsem tam dlouho, nacházím se mezi životem a smrtí... Příliv vzduchu mi pomáhá přežít... Strašně mě bolí hlava. Rozhlížím se po jeskyni a teď teprve... jak jsem to mohl přehlédnout? O kus dál jsou lebky, kostry... leží všude kolem mě!

Zvedá se mi žaludek, je mi zle... Hrabu se vši silou ven, ven, pryč odtud! Daří se mi překonat val... Už jsem venku nad mořem. Slézám, spíš se kutálím... Vroucně se nořím do vody a děkuji Bohu za to, že mě zachránil."

Delší dobu ticha přerušuji otázkou, co ho vedlo k tomu, že si v tomto životě znovu přál zkoušet drogy a dostávat se do podobných stavů, když s tím měl tak negativní zkušenost.

„...O tom teď právě také přemýšlím. Asi jsem hledal jinou dimenzi... Ale tudy cesta nevede. Končí to zase jen u těch zdechlin..."

Lidé si většinou neuvědomují, že všechny prožitky dosahované pomocí drog vrhají člověka do postupného pádu a opakování životů v daleko horších podmínkách. Zkušenosti s drogou vedou brzy k závislosti a s duchovní výškou, povznesením ducha nebo cestou a prací na sobě nemají nic společného, protože způsobují jen ještě hlubší úpadek. Nepotřebujeme zastřené vědomí, ale naopak vlastní bdělé vědomí.

V dnešní době by lidé často rádi dohonili, co zmeškali. Proto se snaží najít rychlou, jednoduchou a pokud možno nejméně pracnou

cestu. Chytají se různých nabídek, jež jim toto slibují, avšak škody, které jsou tak někdy způsobeny, mohou být velké a zbytečně je zdržují ve vývoji.

Je pouze jediný cíl. Spojení s božským »Já«. Mnohé nabídky, které se tváří jako cesta sama, mohou být jen nepatrným nasměrováním na pravou cestu. Člověk však musí dávat bedlivý pozor na to, aby se o některý »ukazatel« nezarazil, a tak se nezastavil na cestě za opravdovým hlubokým poznáním.

Také prožitky změněného stavu vědomí, kterých je možné docílit pomocí různých metod, nejsou samy o sobě cestou k poznání. Je to často jen »turistika«. Může mít vliv pozitivní stejně jako negativní, avšak v žádném případě nemůže suplovat dlouhodobou práci na sobě. Různé nabízené terapie mohou posloužit stejně jen k rozšíření vědomí a objasnění některých souvislostí.

Lidé se domnívají, že na duchovní cestě musí projít nějakou terapií. Opak je pravdou. Člověk musí začít pracovat sám na sobě. Je jen nutné v sobě nalézt ochotu a trochu potřebného času. Každý se nachází na tom stupni poznání, kterého dosáhl svou vlastní prací a vlastní zkušeností. Dosáhne-li vyššího stupně, pak snadno rozliší, co je balast nebo dokonce zavádějící a škodlivé.

Není potřeba se dávat ani do područí nespolehlivých lidí, sekt nebo některých náboženských organizací.

Zkušenosti s rozšířeným vědomím, pokud se samy nestanou drogou, jsou pouze upozorněním, že zde existuje ještě jiný svět. Je to však teprve začátek cesty za poznáním a také počátek usilovné a dlouhodobé práce. Svou nevědomostí jsme si zapříčinili příliš velkou karmu na to, abychom mávnutím ruky odstranili všechny vady svého charakteru a stali se okamžitě dokonalými.

Největší brzdou vlastního vývoje je právě naše malá trpělivost. Chceme všeho dosáhnout co nejrychleji a nejsnáze, ale rozpouštění svého ega, svého malého »já«, zpracování všech minulých omylů a chyb a vypracování mravní dokonalosti je věc tak dlouhodobá a pracná, že to i mnohé upřímně hledající hned na počátku cesty odradí. Hledají pak jiný způsob a rychlejší cestu a stávají se obětí vlastní netrpělivosti...

„...Putuji zaprášenou cestou. Ptám se po něm, ale nemohu ho nalézt.“

„Koho hledáš?“

„Svého gura...“

Nabízí se mi jeden jogín, který sedí u cesty, že mě povede. Moc důvěry nezbuzuje, ale zkusím to... Učí mě koncentraci... Dává mi mantra. Musím je často a pravidelně opakovat... Nerozumím jim, ale říkám to do omrzení, jak se po mně žádá..."

„Cítíš nějakou změnu?"

„Ne. Mám pocit, že jsem jako prázdný sud." -

„Víš, čeho tím máš dosáhnout?"

„Samádhy, ale tu si neumím představit..."

„Víš, proč jsi se nyní znovu narodil?"

„...Abych na sobě pracoval. Nejde to rychle, musím ještě hodně hledat, pochopit a změnit se..."

Je smutné, když se někdo cítí duchovně povýšen nad ostatní, vydává se za Mistra, světce nebo dokonce Avatara. A tragické, když při špatném nebo neodborném vedení druhé poškodí.

Malému dítěti dá mnoho usilovné a zdlouhavé práce, než se naučí číst, psát, počítat. Stejně tak obtížná a pomalá může být i práce na vlastním duchovním vývoji. Je však třeba jednou začít, i když výsledky nebudou ihned odpovídat našemu očekávání. Jde především o to, nezůstat »negramotnými«.

Někteří jedinci dospěli ve svém poznání o krůček dále, protože šije přinesli již z minulých životů. Dosažený stupeň duchovního vývoje v minulosti pomáhá v rychlejším postupu, ale nezaručuje kredit v současnosti. V každém novém životě se musí práce zopakovat právě tak, jako pokaždé chodíme znovu do školy. Všichni také dobře víme, že některé děti se učí rychleji a jiné pomaleji. Tam, kde byla píle větší, je i postup rychlejší. Někteří se však odmítají učit vůbec nebo zatím nechápou...

„Deset let medituji a nic. Vůbec nic. Žádné světlo, žádné osvobození, spíš jenom problémy. Chtěl jsem dosáhnout intuice, kterou potřebuji pro práci... a nic. Jen ztracený čas a dopal na to, že jsem nic nedokázal. Nenávidím jógu, nenávidím mystiku, nic mi to nedalo..."

Při terapii s tímto mužem (45 let) zjišťujeme, že mu chyběla potřebná pokora, trpělivost a hlavně cíl byl nesprávně zaměřen.

Mnohé lidi odradilo od pokračování v cestě právě to, že se nedostavovaly výsledky mimořádných schopností. Jiní se naopak mylně domnívali, že nabytím určitých schopností nebo sil jsou u konce duchovní cesty a na vrcholu poznání.

Cesty, které nikam nevedou

Duchovní práce nemá za cíl získání určitých schopností - ty se dostávají samy a jsou podružné. Žák je obdařen různými možnostmi, třebaže po nich netouží a vědomě o ně neusiluje. Každý člověk má v sobě ukrytý obrovský potenciál a je jen otázkou, jak usilovně na sobě pracuje, za jakých okolností, jakým způsobem a jakým směrem jej rozvine. A také, kde a jak tyto schopnosti uplatní.

Je nutné na sobě pracovat a nestarat se o to, který z darů je nám poskytnut. Nesmíme však zneužívat ani sebemenší schopnost, být na ni pyšní nebo ji využít k sobeckým účelům. Různé okultní, jasnovidné a mediální schopnosti, automatické psaní, léčitelství a další a další mohou být i na škodu, pokud jsou nesprávně zaměřeny. Někdy se stávají i brzdou ve vývoji. Silové koncentrace, ožívování všech čaker, násilná dechová cvičení a jiné podobné praktiky jsou dokonce velmi nebezpečné. Oběť netuší, že si hraje se silou často nebezpečnější než oheň, protože je neuhasitelná. Probudí třeba *hadí* sílu, ale není-li zvládnuta vášeň a nižší sexualita, je člověk ztracený.

Někteří jedinci přicházejí o duševní rovnováhu, jiné vede přímo k šílenství.

„Pomozte mi to najít, já to tam někde mám, ale nemohu k tomu. Vim, že to štěstí ke mně nějak patří nebo patřilo, ale já ho nemohu uchopit, ani pociťovat. Jsem z toho každý den ve strašné depresi, ze které se nemohu vysvobodit. Je to neuvěřitelně trýznivý pocit... Je to, jako kdyby vám dali tu nejkrásnější věc, po které jste kdy toužila, a pak vám ji zase hned vzali... Ještě hůř, já se nedokážu soustředit ani na práci... Zena i děti trpí a občas mívám i agresivní sklony. Trpím těžkou depresí. ”

*Analyzujeme psychický stav třicetiletého muže. V minulém životě se nalézá jako Angličan v Indii při intenzivním duchovním hledání. Touha po vzestupu se přenáší do současného života, avšak potíže pramení z nesprávné manipulace s *hadí* silou jako důsledek špatného vedení a nevhodného otevření prvních dvou čaker.*

Sexuální síla je božská síla. Na úrovni lidské je prostředkem pro zrození, na vyšším stupni je silou plození božského ducha v člověku. Ten, kdo ještě neprozřál tělo i mysl vysokými vibracemi lásky a nezpracoval své »já«, by se vůbec neměl pouštět do práce s probouzením *hadí* síly.

Někteří lidé se snaží jejím využitím dosáhnout nejkratší cesty k Bohu. Nekontrolované uvolněná, ale nezvládnutá, může zničit nervový systém a přivést k totálnímu vyčerpání nebo až hospitalizaci na psychiatrii.

Dokonalosti se dosahuje jen dlouholetou usilovnou prací a odřeknutím se všech světských radostí, mezi něž v první řadě patří ovládnutí sexuálního pudu a jeho převedení do jiného zdroje - do zdroje Božské tvůrčí síly.

Úskalí na cestě poznání

Mystická cesta jako cesta lásky je prosta všech okázalostí nebo atraktivních schopností. Je bezpečná právě proto, že člověk po ničem mimořádném netouží a nevypracovává nic, čím by ohromoval své okolí. Jen sebekázeň, láska, sebeobětování a dobrota srdce prozrazuje, že na sobě pracuje. A on sám se nestará o to, na jakém stupni vývoje se nachází, protože to není věcí jeho, ale posouzení Kosmické inteligence.

Ti, kteří se sebou pracují za účelem získání síly, se vystavují nebezpečí, že budou touto silou zkoušeni sami na sobě. Není-li v člověku vypracován pevný mravní zákon, zažitý zákon lásky a *odpuštění*, může se přihodit karmické neštěstí. Získaná síla je třeba ve zlosti nebo z neznalosti použita chybně, zkouška nebyla pochopena a adept musí nezvládnutou situaci projít znovu, mnohdy za ještě daleko horších podmínek.

V zenitu vývoje cesty se člověk rozhoduje pro cestu lásky nebo pro magii, která ho přitahuje pocitem tajemná, svou silou, možnostmi a touhou po experimentu. Nebo také věhlasu, kdy se může pyšnit tím, že má jiné schopnosti než ostatní. Chce vládnout a mít všechno, na co si pomyslí. Pro svoji zaslepenost se na křížovatkách života vrací zpět. Spojuje se s nižšími silami v domněnku, že mu pomohou, a zapomíná na to, že ve vesmíru není nic zadarmo a všechno si člověk musí zasloužit poctivou prací.

Magické schopnosti a touha po jejich ovládnutí jsou vždy jen slepou uličkou a důkazem nevyspělosti adepta.

Procházíme pocitem beznaděje a častých depresí (muž, 48 let).

„...Je to už pátý život od té doby.“

„ Co počítáš? “

„Vím, že jsem byl na nejvyšším postu. Byl jsem zasvěcen. Dovolte mi to projít.“

Krok za krokem sledujeme výuku v chrámu, kde trpělivý učitel seznamuje žáka s vědomostmi.

„...Docílil jsem všeho, víc už si nemohu přát. Mám přístup k veškerému vědění... Aha, tady se to stalo. Já jsem to zneužil k dosažení postavení, na které jsem neměl právo... Zrcadlo! Jako když roztrháte na tisíce kusů zrcadlo, tak strašný je to pocit! Posbírejte to, složte a vytvořte znovu zářivou plochu...“

Mám teď před sebou ještě mnoho práce... Jediné, co mi zůstalo zachováno, je intuice. Je to pocit, jako by vám přece jenom někdo pořád radil a odpouštěl...“

Duchovní pokrok vyžaduje mnoho času, trpělivosti, úsilí a zpracování vlastních nedokonalostí. Příprava na završení cesty může trvat dlouhé roky nebo životy. Zde však platí více než kde jinde: spěchej pomalu!

Často, kdy hledajícího přivádí ke stromu poznání touha po určitých schopnostech, se mu podaří vylézt na první větev, rozhlédne se a zjistí, že »vidí« více než ostatní. Pyšně pak sbírá obdiv a nevšimne si, že je ještě mnoho pater nad ním a vršek stromu v nedohlednu.

Pýcha a s ní spojené sobectví je nej větší překážkou na cestě. Ten, kdo se vyvyšuje nad ostatní, si nepřipouští, že jiskru boží má v sobě každý člověk a může dojít dál, než on sám. I nej větší zločinec ji v sobě tají, jen ji ještě neobjevil a nenechal rozhořet. Pýcha je projev naší nedokonalosti a toho, že nejsme schopni připustit svoji omezenost a nedostatek pokory.

Nejtěžší etapou cesty je mezistupeň, kdy už člověk cítí vlastní sílu, ale nedokáže se ještě ztotožnit s vyšší silou, protože jeho ego ještě není úplně zpracované a rozpuštěné.

Kdo hledá, najde

Často se setkávám s lidmi, kteří jsou nespokojeni se vším, i sami se sebou a stále nenalézají klid. Jezdí po celém světě a hledají země, o nichž se domnívají, že mají duchovní náboj. Někteří věří, že tam do nich »cosi« vstoupí. Většinou se však vracejí ještě více zklamáni a znechuceni.

Není třeba hledat gurua v Indii ani nikde jinde. Máme ho v sobě.

Vyššího vývoje musíme dosahovat stejně jen prací sami na sobě a mnohdy netušíme, že to, co hledáme, je trvale a stále přítomné uvnitř nás, tady a teď - božské světlo, »Já jsem«, základ naší osobnosti. Není mimo nás, v nebi či ve vesmíru, je uvnitř nás samotných. Je to pouze naše nevědomost, pokud nevíme, že vše neseme ve svém vlastním nitru.

Bůh nám dal klíč k sobě samým. Jen zvažoval, kam ho uschovat, aby ho mohl hledající člověk nejsnáze nalézt. Rozhodl se schovat jej na nejpřístupnějším místě, a proto ho uložil přímo do duchovního srdce člověka. Tam ho najde, až ho začne sám hledat. Ironií ale bohužel je, že ho tam hledá málokdo.

Stačí se pouze ponořit k Jeho věčné lásce. Slova: „Proste a bude Vám dáno, tlucte a bude Vám otevřeno“ neznamenají pláč, křik a vztek, ale naopak pokorné ztišení, zklidnění myšlenek a koncentrace do duchovního srdce. Čím tišší a pokornější je naše duše, tím více se otevíráme této síle, její moudrosti a tím snadněji se vracíme zpět k Bohu.

Kdo hledá, nachází. Zdroj poznání a našeho štěstí spočívá ve spojení s božským »Já jsem«. Poznáváme sami sebe, jiskru boží, ducha, který sídlí v našem srdci.

Život v Kristu je stav, který je v každém z nás, ale mnozí o tomto daru a základu našeho života a lásky nevědí a někteří o tomto svém největším pokladu nechtějí ani vědět. Že to trvá třeba miliony let, než ho začnou hledat, to je jen jejich věc. Cq je čas ve vesmíru!

Myšlenkou a vůlí Bůh stvořil vesmír a silou své lásky ho nechal vyvíjet. Nalézt Boha, to znamená nalézt sebe, a nalézt sebe, znamená nalézt Boha. Jakmile jsme tuto pravdu prožili a dosáhli spojení se svým vyšším »Já«, opět jsme poznali sami sebe jako božskou bytost. Nyní se musíme jen snažit, abychom v tomto stavu setrvali.

Bůh je láska a tak i náš návrat zpět je podmíněn vypracováním naší lásky a odstraněním sobeckosti. Pokud nejsme s touto láskou ztožněni, musíme ještě hledat a hodně na sobě pracovat. Kdo však pochopil, našel. Upjal se ke svému Božství, vnitřnímu Kristovství, a nemůže zemřít. Uvědomuje si jen, že musí postupovat opatrně, aby tuto pochodeň v sobě neuhasil a neztratil.

Jako je velkou úlevou pro mnoho lidí poznání, že smrtí život nekončí, tak je pro mnohé největším potěšením to, že pochopili a našli cestu k návratu. Bůh a cesta ke sjednocení s Ním je alfou a omegou života a všechny cesty životy sledují tento jediný cíl.

Pro duchovní poznání je nej důležitější vlastní osobní zkušenost. Pravdu nelze předat. O ní se musíme přesvědčit jen sami. Vnitřní

prožitky jsou naprosto nesdělitelné - vysvětlete třeba někomu, jak voní růže.

Na otázky života a smrti, posmrtné existence, vesmíru, Boha i duchovní cesty si musí udělat názor každý sám. Od dětství až do dospělosti uplatňujeme emoce a zkušenosti z minulých životů - aniž o tom třeba i vědomě víme - a tím si vytváříme na všechno ryze osobní názory.

Pokud člověk sám neprojde vlastní zkušeností, aby se přesvědčil o nesmrtelnosti své duše, dotud bude odkázán jen na víru, nebo se bude topit v nepřehledném množství informací, poskytujících pouze zprostředkované zkušenosti toho stupně, na němž se právě nachází ten, jenž se nám pokouší tyto informace sdělit. I to má však svůj smysl, protože člověk se potřebuje zorientovat a získat cenné vědomosti. Navíc, jsme-li dostatečně pozorní, můžeme se učit od každého člověka, s nímž se setkáváme.

Pokora

Lidé hledají Krista a neuvědomují si, že Kristus hledá nás. Ponoříme-li se do svého nitra, ke zdroji kristovské síly, uvědomujeme si svou nepatrnost. Pak ale této síle, která nám podává pomocnou ruku, porozumíme a nacházíme pokoru před všehomírem. Dokážeme-li se jí pokorně a v pevné víře odevzdat, mizí všechna omezení. Bůh je v nás a my v Něm...

„Pak nemožné stane se možným a kdo nechtěl nic, ten má víc a víc.“

„Jsem plný lásky, poznání a míru v duši. Já to cítím přímo fyzicky. Všechno, co potřebuji k životu, mám... Hledal jsem Krista a on si našel mě...“ (Muž, 28 let)

Pokora je stupínek k uvědomění si sebe sama jako nepatrného atomu v celém vesmírném díle a pochopení významu své práce. Je to průprava k trpělivosti pokorně snášet všechno, co jsme kdy zavinili a před svým zrozením zvolili projít. Je nutné obracet se k Bohu s prosbou o milost a s poděkováním za všechno, co prožíváme. Čím více na sobě pracujeme a snažíme se překonat sami sebe, tím více také překonáváme onen »dědičný hřích« připoutanosti ke hmotě a tím lepší si připravujeme i podmínky pro příští zrození.

Spěchej pomalu

Smyslem pozemské cesty a pouti života je zbavit se ega - našeho malého »já«. Je to práce na sobě, ve svém nitru, ve své mysli. Začíná zpracováním mravních a morálních hodnot v nás samých.

Tak jak pravidelně pečujeme o očistu těla, tak je také třeba provádět i hygienu duše. Je to neustálý boj dobra a zla, boj o dobré myšlenky a nepodléhání zlým. Vzestup jde ruku v ruce s obnovením mravních zákonů v nás, a přestože je to proces dlouhodobý, je podmínkou našeho vývoje.

Veškerá duchovní práce stojí na mravním a etickém sebezdokonalení, na vlastnostech, které vedou k odpoutanosti od hmoty a nelpění na jejích jednotlivých formách.

Lidé si velmi často myslí, že cílem cesty je askeze. Opak je pravdou. Kdo dosáhl vysokého duchovního poznání, pochopil a činorodou poctivou prací pomáhá druhým skrze lásku, kterou je spojen s Božstvím.

„...Kolem mne je les. Sedím na lehátku vyrobeném z klacků a chvojí... Chatrč mám také udělanou z větví navršených mezi stromy. Škvíry jsou ucpané mechem a hlinou. Dveře, to jsou jen propletené pruty... Nevím, jak dlouho tu žiji, zvykl jsem si na zimu a hlad. Vodu si беру ze studánky a jednou za čas vyžebrám trochu jídla ve vesnici... Od rána do večera se snažím být pohroužený v rozjímání, ale pořád se mi to nedaří...

Vlastně ale ani pořádně nechápu smysl toho, o co se tu pokouším... Možná, že bych byl Bohu milejší, kdybych něco dělal pro nemohoucí lidi."

Musíme zůstat tam, kam nás osud nebo karma postavily, a neutíkat před těžkostmi ani povinnostmi. Není ani potřeba, abychom měnili svůj život. Prostředí, které jsme si před početem zvolili, nebylo náhodné. Místo, kde jsme se narodili, může mít význam i z astrologického hlediska a ani vztahy, do nichž jsme vstoupili, nebyly nahodilé. Musíme splnit úkol života a vykonat to, co je nám předurčeno a na místě, které je k tomuto účelu zvolené.

Co je tedy potřeba udělat k tomu, abychom postoupili výš? Jen změnit myšlení. Stát se laskavými a láskyplnými, protože tím se začnou odstraňovat nánosy v naší duši.

Začneme-li na sobě pracovat, pak se většinou mění i naše sociální

postavení a prostředí, v němž žijeme. Vztahy k ostatním lidem a celý náš život se stává dokonalejším, lepším a mnohdy přímo šťastným.

Produchovnění člověka postupuje pomalu a tento proces nelze uspěchat. Bytost musí vyzrát mravně a morálně, jinak by si mohla způsobit pád do ještě větší hloubky.

Je také všeobecně známo, že čím dál jsme ve svém vývoji, tím dříve se vrací vržený bumerang našich skutků. Je opravdu nutné hlídat si nejen své činy, ale i myšlenky. Čím výše jsme, tím rychleji a s větší razancí se nám negace vrací zpět. To je však i velmi dobré znamení. Máme jistotu, že naše snaha je bedlivě střežena a zpětnou vazbou dostáváme okamžitě odpovědi na své jednání tak, abychom mohli rychleji postupovat kupředu.

Chyby z neznalosti

Někteří lidé se často stávají fanatickými útočníky proti tomu, čím se dříve sami nejvíc proviňovali. Nyní si však myslí, že jsou již natolik dokonalí, že jsou povoláni k tomu, aby sami vystupovali na obranu.

Fanatici, ať už náboženští nebo političtí, tvrdě bojují právě proti chybám a omylům druhých, protože si ještě neuvědomují svou omezenost. Jejich provinění se následkem toho často ještě prohlubuje. A střádají si další karmu do příštích životů.

Moudrost radí nikoho a v ničem neodsuzovat, neboť nevíme, kde se na své cestě nalézá, a ani pořádně neznáme, kde přesně se nacházíme my sami, protože většinou nedokážeme objektivně posoudit ani stupeň svého vlastního vývoje.

Buddha kdysi míjel dva jogíny sedící pod stromem. Oba hned vyskočili a ptali se, jak dlouho ještě budou muset na sobě pracovat, než dojdou osvícení. První se dozvěděl, že mu k tomu budou stačit již jen tři dny. Druhý, že má před sebou ještě tolik životů, kolik je listů na stromě. To se mu však vůbec nelíbilo a rozhněvaně se ohradil: Co je to za spravedlnost? Já už tu sedím dvacet let a tenhle přišel teprve včera...

Intuice

Jakmile dáme přednost duchovnímu vzestupu, dostaví se pocit odpoutanosti od hmoty a jejích jednotlivých forem, protože vyšší hodnoty získáváme tím, jak objevujeme vnitřní pocit štěstí a svobody.

Jsme-li spojeni s Bohem a žijeme-li v tomto duchovním stavu, stáváme se pevnou a silnou osobností, se kterou nikdo a nic nepohne. Je v nás zároveň i pevný morální a mravní řád. Jsme řízeni moudrostí. Získáváme pomoc, která nám přináší vše, co potřebujeme, a pak můžeme projít i nejtěžším úkolem.

Mnoho lidí touží po poznání minulosti a budoucnosti. Jestliže se ale naše »já« spojí s božskou podstatou, nepotřebujeme žádné věštby, protože ona sama nás neomylně vede životem. Jsme-li napojeni na své nadvědomí, jsme zároveň přítomni ve zdroji všech informací. Svým úsilím se dobíráme vědění minulosti i budoucnosti a dostáváme odpovědi na otázky našeho života.

Jsme-li sjednoceni s naším vyšším »Já«, jsme napojeni na věčnou přítomnost Kosmické inteligence. Čím více se jí odevzdáváme, tím větší máme vhléd neboli intuici, což není nic jiného, než stálé napojení na tuto věčnou přítomnost.

Intuice neznamená jasnovidnost nebo upadání do tranzu a nemůže být vyvolána žádnou terapií ani hypnotickým stavem. Intuicí získáváme informace přímým napojením na jejich zdroj a nikoliv zprostředkovaně.

„...Jsem starý. Sedím před chýší. Jsem něco na způsob stařešiny rodu. Pozval jsem všechny muže na důležitou poradou. Říkám jim, že musí vzít ženy, děti a nejnutnější zásoby a vydat se hluboko do lesa. Musí to stihnout. Za tři dny bude osada přepadena.

Přemlouvají mě, abych šel s nimi. Uklidňují je, že se mi nic nestane, že jsem starý a že se s nimi setkám později...

Všichni odešli. Sedím v rozjímání dál na svém místě... Objevují se tak, jak jsem to viděl předem. Jsou na koních, mají zbraně... Ptají se, kde jsou ostatní. Dávám najevo, že jsem příliš starý a nevím. Cítím, že je mezi nimi jeden soucitný a vnímám, jak jim říká, že jsem pro ně bezcenný, aby jeli dál.

Přežívám a za pár dní se vracejí i ostatní."

„Můžeš situovat událost do nějaké doby?"

„Jsme indiáni a oni Spanělé. "

Vypracované schopnosti ani dosažená mravní dokonalost se přechodem ze života do života neztrácejí. Přenášíme je jako základ pro další rozvoj. Záleží pouze na nás, jestli je budeme dále rozvíjet nebo jestli je necháme upadnout.

„Stojimpřed oltářem, je ozdoben mnoha sochami a soškami, před nimi leží misky a v nich hoří oheň. Dvě ženy mě oblékají do dlouhých šatů a celou zdobí květy... Sedám si na stoličku.... Přicházejí čtyři muži, zvedají mě a vynášejí ven na prostranství. Je zaplněno lidmi. Všude okolo jsou lidé. Zvedají ruce, asi na pozdrav... Dělají větší uličku a já jim mávám... ne, kynu levou rukou.“

„Kdo jsi?“

„Sloužím v tom chrámu a lidé ke mně přicházejí pro rady. Chodí za mnou i vysocí hodnostáři. Vidím do budoucnosti... Dneska je nějaký výroční den, asi chrámu.“

Často objevujeme některé schopnosti dávnověku, na které jsme falešně pyšní. Adeptu duchovní cesty jsou budoucnost i minulé životy známé, ale už ho nezajímají. Ví, že se musí vracet tak dlouho, dokud nepochopí zákony vesmíru a nesplatí, co dluží. Nechce se však už vracet a touží jen po odchodu ze Země, planety kříže.

Jsme součástí osudů i jiných lidí a naše činy a myšlenky spoluutvářejí i jejich životní cesty. Patříme do jedné vesmírné rodiny. A to nás zavazuje.

Jakmile se dostaneme na cestě dál, potkáváme stejně zaměřené lidi a dochází k setkání duší, které si odpovídají a vzájemně korespondují. Čím dále postupujeme, tím souladných duší sice ubývá, zato jsou to však lidé, se kterými potěší se přátelit. Tato přátelství jsou výběrová, ale pevná.

Za oponu života

Sledujeme-li stovky náhod ve svém životě - a to vidíme většinou jen do tohoto jediného - musíme připustit, že svět je řízen vyšší inteligencí než je lidská. Máme často pocit, že *Něco* nebo *Někdo* přímo řídí naše kroky. Těmto neviditelným vzkazům je nutné věnovat pozornost, není ale třeba po nich pátrat. Samy přicházejí tehdy, kdy je potřebujeme.

Náhody neexistují. Jsou jen neviditelné cesty, které nás vedou řečištěm mnoha životů. V situacích, kdy klopýtáme, umdléváme a máme pocit, že to již neuneseme, je nejlepší odevzdat všechny obavy Kosmické inteligenci, která zná nejpřímější a nejlepší směr naší cesty. Pak i trpělivěji a s láskou přijímáme úkoly života.

Na cestu duchovním životem přichází upřímně hledajícímu po-

moc i z jiných sfér. Rozum se ale často brání přijmout mimosmyslová poselství a odmítá uznat náhody jako řízení neviditelného světa, jehož jsme viditelnou součástí.

Když se podíváme do minulosti, vidíme, jakými cestami a také necestami nás osud vede. Všechno má svůj význam, smysl, svůj cíl a není náhodné. Často se snažíme poznat svůj osud a uniknout špatnému. Kdo ale utekl sám před sebou? Všechno je stejně jen výsledkem našich dřívějších omylů a usilovné práce na sobě.

Pokud překonáváme své ego a přemáháme sami sebe, postupně zjišťujeme, že jsme trpělivější, soucitnější a ochotní pomoci, přátelštější, vytrvalejší a vyrovnanější... Uvědomujeme si, že náhody, které nás potkávají v životě, nejsou náhodami. Začínáme rozumět všemu, co se s námi děje, a proč jsme to či ono museli prožít. Chápeme svůj současný stav.

Vím, že i já jsem kamínkem mozaiky v plánu Kosmické inteligence. Lidé, s nimiž jsem dělala terapeutická sezení, si svou minulost měli projít. Často jsem si je vůbec nevybírala. Dostávali se ke mně shodou zvláštních okolností. Tato setkání však nebyla určitě náhodná, protože pro ně měla většinou velký smysl a udělali velký pokrok vpřed.

Jednoho dne jsem nastoupila do tramvaje, na zádech batoh s knihami a v ruce tašku. Hned se zvedl jakýsi muž a nabídl mi místo. Poděkovala jsem a on se zeptal, jestli neznám v Dejvicích nějaké vysoké školy, že přijel až z východních Čech. Zaslechl ve vlaku dva studenty hovořit o nějaké paní, která jejich spolužákovi vrátila zdraví a stručně zopakoval, co se od nich dověděl. Znali jméno a věděli, že učí někde v Praze na vysoké škole.

„Vy asi hledáte mě,“ představila jsem se, protože mi byl příběh onoho studenta více než povědomý. Teď si zase překvapeně sedl on. Než jsem vystoupila, pozvala jsem ho na druhý den. Jeho příběh je nyní v mé první knize JSEM.

Cestou lásky

Cest za poznáním pravého vědění je mnoho, avšak směřují k jedinému cíli. Všechny správné se nakonec stejně setkávají. Každý se šplháme na vršek pyramidy pouze z jiné strany. Na některých cestách však můžeme velmi dlouho bloudit nebo skončit u zábran. Proto je třeba vědět kudy a kam jít a znát pravidla, abychom k cíli dospěli rychleji a bez úhony.

Nabízí se mnoho cest, avšak ta, kterou si sami vybíráme, často odpovídá předchozímu vývoji, schopnostem a možnostem.

Je tolik cest, kolik lidí právě obývá naši planetu, protože každá z nich je velice individuální. Stejně jako nejsou dva lidé stejní, nejsou shodné ani dvě cesty. Důležitý je však cíl, ne cesta sama!

Je možné jít cestou mystickou, cestou náboženství, meditací, jógy... Cíl je stejný a systémy se nevyklučují, naopak se mohou i doplňovat. Jsou-li správné, vždy přinášejí obrodu a vzestup. Je jen třeba dobře znát smysl toho, kam jdeme a správný postup, jak cíle dosáhnout.

„...Sedím na břehu řeky se zkríženýma nohama, necítím své tělo, to jako by odumřelo. Jsem pohroužen do svého nitra... ”

„Pokus se zjistit důvod toho, proč jsi se znovu narodil.“

„Stále se snažím vyvinout prázdno, dosáhnout nirvány... Více ale myslím na pozemské věci, nedokážu se zkoncentrovat a dokonale soustředit na to, co dělám...“

Opravdového poznání dosahuje jedině vyspělý adept. Mysl představuje obrovskou sílu a obtížně se dociluje stavu prázdna. Zastavte myšlenky! Pokud usilovně necvičíte jejich koncentraci, utíkají jako splašený kůň.

Pro toho, kdo hledá a zatím neví, kterou cestou se vydat, stačí, když bude zpočátku uskutečňovat cestu lásky. Lásky ke všemu stvořenému na zemi. Lásky k přírodě a ke všemu, co potřebuje naši pomoc.

Nejbezpečnější cestou je pokorná služba nezištné lásky trpícím a všem, kdo ji potřebují. Je to nejlepší průprava pozdější duchovní cesty.

Hledání mistra

Zatížení, do kterých jsme se svou nevědomostí dostali, je mnoho, ale milost boží je velká. Jakmile na sobě člověk začne pracovat, jsou mu dány i prostředky. Někdy se to děje tak zvláštním způsobem, že zpočátku říká: to je náhoda, to je jen další náhoda... Tak dlouho, až tyto náhody vytvoří takový řetěz, že přestane myslet na náhodu a pochopí, že je to podaná pomocná ruka.

Pravý duchovní Mistr je ono neviditelné vedení uvnitř nás samotných, ve spojení s nadvědomím. Je to Kristovský stav v našem nitru. Člověk si jeho přítomnost pouze neuvědomuje a často se začne

probouzet teprve tehdy, kdy je k tomu vnější silou donucen. Probouzí se z hmotného snu a začíná hledat... A upřímné hledání je vždy odměněno.

Někdy se usilovně snažíme pokračovat, ale nestačíme na to svými vlastními silami. Pak, je-li to potřeba, se pro nás objeví i Mistr v těle na pozemské úrovni.

Vypělý duchovní učitel nezasahuje do vývoje, jen naznačuje a upozorňuje na důležité ukazatele cesty, aby žák zbytečně nebloudil a mohl jít rychleji a bezpečněji k cíli. I v tomto případě však platí, že musí jít sám, nikdo ho nemůže a ani nesmí táhnout za sebou. Úspěch zaručuje jenom pravidelná a usilovná práce.

Lidé se mylně domnívají, že Mistra mohou nalézt sami. Stává se, že člověk, který na sobě pracuje, se už se domnívá, že je připraven a sám se nabízí jako žák některému duchovnímu učiteli. Opak je pravdou. Jen Mistr může najít žáka, protože ví a pozná, že jde stejnou cestou jako on.

Je třeba si ale dát pozor na ty, kteří se za mistry pouze vydávají. Na lidi zdánlivě nabízející duchovní hodnoty, úspěch a štěstí, ale většinou sledující jen svůj vlastní prospěch a cíl.

„...Lehneme si vedle sebe a budeme meditovat. Já tě jenom budu hladit, to mi dovolíš, ne? Uvedu tě do tantrických mystérií, naučím tě tantra jógu. Dojdeš nejrychleji ke spojení s Bohem a k duchovnímu poznání. Uvidíš, jak bude život krásný...“ nabízí „Mistr“ (58 let) dívka (17 let).

Jestliže žák tuto nástrahu odkryje včas, prokáže, že je připraven. Pravý duchovní učitel nenabízí nic, jen práci.

Za světlem

V klidu a tichu svého srdce je třeba dobře zvážit svou touhu a připravenost k duchovní práci, abychom se nemuseli v půli cesty vracet zpět, nebo se přinejmenším vyhnuli zklamání. Je nutné očistit charakter a prozářit ho světlem lásky. Necítíme-li se silní, je nutné prosit a meditovat ke světlu ve svém srdci. Kdo se však upřímně snaží a hledá, nalézá. Naše úsilí představuje často dlouhodobou práci, ale má nesmírnou cenu, protože její výsledky si přenášíme stále s sebou, do všech dalších životů.

Jsme-li rozhodnutí, musíme nejdřív vyměnit »oblek«. Odložit staré negativní myšlenky, špatné zvyky... a začít pečovat o lepší charakter. Cesta, to je nejen snaha o dosažení duchovního poznání, ale především realizace morálních zásad v životě. Spolu s cestou ale musí jít neodmyslitelně ruku v ruce i mravní a morální vývoj.

Rozhodli jsme se vydat na cestu. Je starým dobrým zvykem, že po sobě člověk uklidí, pokud se vydává na dalekou cestu. A také tehdy, když zve do svého příbytku vzácnou návštěvu. Božské světlo tou vzácnou návštěvou bezesporu je. Úklid provedeme symbolickým spálením všech »nečistot« naší duše. V tichu koncentrace »vymeteme« každé zákoutí dostupného podvědomí, reflektorem svědomí »prosvítíme« všechny chyby a omyly. Od této chvíle jsme zodpovědní za všechny činy i myšlenky. Přejeme všem jen všechno dobré a krásné, klid a mír všem bytostem. Pokud nám někdo ublíží, je třeba mu co nejrychleji odpustit, aby naše nitro mohlo zůstat klidné a mohlo být stále spojeno se světlem.

Koncentrace

Jít bezpečnou cestou lze tehdy, je-li dobře »osvětlena« a ještě lépe, jsme-li přímo vedeni. Mnoho lidí začínalo s duchovní prací pomocí některé relaxační techniky. Ta může být prvním krůčkem k pochopení významu a osvojení si správného vědomého dýchání. Soustředíme-li pozornost na svůj dech, který doprovázíme do svého duchovního srdce, docílujeme koncentrace, která je podmínkou duchovní cesty. Všechny naše myšlenky se ztiší, uklidní a přestanou být rušivé, naše mysl se soustředí a ustálí v jednom bodě. Každým vědomým nádechem je naše nitro prozařováno světlem a vesmírnou láskou a minulost i budoucnost se v tomto světle rozplývá. Jsme ponořeni ve svém nitru, kde prožíváme nesdělitelný pocit klidu, ticha a míru, onu stálou, věčnou přítomnost. Naše malé »já« se rozplývá a docílujeme spojení s božským »Já jsem«. Docházíme k poznání, že jsme nepatrnou, leč důležitou součástí Kosmické inteligence, energie boží.

Přestože nás život na zemi nutí každým dnem k odpojení od tohoto zdroje, protože jsme stále nuceni hnát se za svými malými cíli, je potřeba si jeho stálou přítomnost uvědomovat a stále oživovat. Kristova slova „Já jsem cesta, pravda a život“ znamenají ztotožnění se s Jeho vědomím. Musíme se stát jedním principem Jeho vůle a jed-

nat Jeho láskou. Setrvačnost myšlení je však úporná, proto i změna nás samých je velmi pracná a pomalá.

Jít vzhůru stojí mnoho usilovné práce a odříkání. Čím jsme výš, tím větší zkoušky na nás čekají a tím obtížnějším a často nebezpečnějším nástrahám musíme čelit. Pokud žádáme urychlení cesty, urychlujeme tím i karmické zákony. Pokud těžkosti odstraňujeme s láskou a dobrovolně, nevracejí nás zpátky.

Oživíme-li ale v sobě negativní myšlenky, klesáme a znovu se vracíme, a to do někdy ještě horších podmínek. Cesta návratu tam, odkud přicházíme a kam musí veškeré lidské snažení směřovat, je dlouhá a nesnadná, ale na jejím konci je onen cíl, spočinutí v harmonii s Vesmírem. Výsledkem je nesdělitelný a nekonečný pocit vnitřního klidu.

Není jiné cesty, jenom cesty návratu. Ztišíme-li své myšlenky, duše se nachází v klidu a tichu, splynula s »Já« a pocítuje nepopsatelný zážitek všeobjímající lásky, štěstí, klidu a míru. Pak se může převalit jakákoli bouře života, nic s ní již nepohne ani ji nevyruší.

Dosažení svobody

Tak jako dítě dostává od matky a otce jistotu bezpečí a klidu, nalézá člověk tuto jistotu, klid a bezpečí ve svém nitru, ve spojení s Božským »Já«. Pokud toho docílí, pak ví, že je naprosto svobodný, že se mu nic nemůže stát, a pokud se děje, je to z vyšší vůle. Ví, že se dostal plně do souladu s vesmírným principem, že vše potřebné k životu, i sílu a zdraví, dostává z Kosmického zdroje, protože i on se stal tímto zdrojem. Pak nachází v sobě velkou sílu a lásku pro druhé a stává se světlem, které ostatní přitahuje. Nalezl štěstí ve svém nitru, objevil jeho smysl v lásce a ne ve hmotných statcích a pochopil, že čím méně žádá, tím je spokojenější.

Vnitřní svoboda se projevuje právě tím, že na ničem a na nikom nelpíme. Žijeme pocitem - nemám nic, nic mi nepatří, všechno je mi propůjčeno a přitom je »všechno« moje, protože jsem ve všem. Štěstí je v nás a pro mnoho lidí je jen obtížné tento pocit svobody a štěstí objevit.

Vnitřní přerod přináší i pochopení vlastního místa na zemi. Není důvodu k podceňování ani k vyvyšování se nad druhými, protože „všichni jedno jsme“. Všichni jsme články v nekonečném tvůrčím díle

a v každém je obsaženo světlo, které zaplňuje »prázdný« prostor v nás a neustále nabízí svou pomoc, třebaže si mnozí jeho přítomnost ve svém nitru stále neuvědomují.

Mystická smrt

Z letargie hmoty jsme vzkříšeni k duchovnímu životu. Odložili jsme vše, co nás tížilo a zdržovalo, utišili jsme myšlenky, prozářili nitro světlem a láskou. Spatřujeme zářivé »Já«, v němž se rozplynulo malé »já« jako kapka vody v oceánu a duše se dotkla absolutna. Zažíváme bezčasovost a bezprostorovost.

Ještě neprobuzení se ztotožňují s tím, co je pomíjející - s hmotou. Kdo se však oprostil od svého těla a prošel zkušeností jiného rozměru, poznal, že existuje také jiná skutečnost. Probuzená duše chápe život a svět, který ji obklopuje, zcela jinak. Čím méně hmotné jsou vibrace naší duše, tím blíže jsme Kosmické inteligenci a tím kvalitnější je i další život za hranicí smrti.

Probuzený člověk stojí na samém vrcholu »pyramidy«, vidí »dopředu, dozadu, nahoru i dolů«, žije ve světě lidí, ale lidé ho většinou neznají. Světský život se mu stává cizím. Jeho duše splynula s duchem a nachází se v dokonalé jednotě. Je součástí, ale i spolutvůrcem. Žije věčnou *Přítomností*, neboť našel pravdu a žije pravdivostí biblického výroku: „Nebeské království je ve vás.“

BOŽSKÝ PRINCIP

Zpracovat karmu, těžkosti a změnit svůj způsob života je možné jedině tak, že pochopíme smysl lásky. Bez lásky by nebylo opravdového života, jenž by se tak stal jen vyprahlou pouští.

Láska je jedním z nejčastěji skloňovaných slov, třebaže může ve skutečnosti pro každého znamenat něco jiného. A není to jen vyjádření vztahů mezi lidmi. Láska v hlubším smyslu představuje princip samého Boha. Věčná, nekonečná, prostupující celý vesmír. Je nejmocnější tvůrčí silou a její působnost je neomezená. Čím více lásky, tím více světla a naopak. V lásce jsme pokorní a nesobečtí, víme, že vše je řízeno vyšší mocí.

Skutečná láska není slepá, nemá nic společného s biologickou potřebou. Je to duchovní rozměr. Je neosobní, nadsmyslová. Je to

světlo, klid a mír. Tělo je pouze chrámem, v němž tato láska sídlí a oživuje ho.

Je zároveň hybnou silou vývoje, všemu dává život a udržuje jej. Život sám je jejím projevem a největším darem. Z lásky bylo vše stvořeno a co zní povstalo, nemůže být ničím jiným, jen láskou samou. I my, kteří jsme touto tvorbou vyzáření, ji máme ve svém nitru a pomocí lásky se vracíme zpět k Bohu. Pravá láska je nalezení a rozvinutí této skutečnosti v nás. Naše duchovní srdce je *Vibrace* lásky, která obsahuje sama sebe, své okolí a všechny bytosti nazemi a ve vesmíru. Její součástí jsou všichni a všechno.

Pravá láska vyzáňuje beze slov. Je jako slunce - svítí a přitom nic nežádá. Propojuje nás s Kosmickou inteligencí a dovoluje, abychom se přestali cítit oddělení od Boha a vesmíru.

Láskou pomáháme planetě

Láska je klíčem ke všemu. Vypělá láska nechce nikomu patřit, je láskou pro všechny. Všechno prosycuje svými vibracemi, takže každý toto teplo cítí a touží po setrvání v její blízkosti.

„Stojím před panovníkem. Zachovávám klid. Nesouhlasí se mnou... Ted'ztratil rozvahu a důstojnost. Vyskočil, běhá přede mnou, dupe a dává průchod vzteku. Rozčileně křičí: Já to chci!"

„Co si přeje?"

„Chce válčit... Jsem jeho poradce... (ticho) Ne, nejsem jeho rádce, já jsem poustevník z okraje pouště... Nechal si mě jen zavolat.

Vím, že zničí tisíce lidských životů, prolíje mnoho krve a stejně nezvítězí Jeho rozhodnutí je nesmyslné... Kde se v něm jen bere taková nenávisť? Proč chce nechat zabít tolik bezbranných? Proč má v sobě tak málo lásky? Jednou se mu to ale stejně vrátí - bohužel...

Smutný odcházejím do samoty a ticha. Tam je více lásky..."

V životě jsem se setkala jen s několika lidmi, kteří zasvětili celý svůj život lásce k druhým. Představuje to spoustu odříkání, jakého je jen málokdo schopen. Ostatní však od nich odcházejí naplnění láskou a klidem. A světlo, které dostávají, jim svítí na další cestu životem.

Přes člověka působí vesmírné síly, aby svou prací a skutky posunul nejen sebe, ale i celou planetu na její cestě výš. Každý, kdo ve svém srdci realizuje lásku, se s touto prvotní vyzářenou silou ztotožňuje a pomáhá vytvářet novou kvalitu.

Láska, to je kázeň a zodpovědnost. Je to spokojenost druhých, která se vrací zpátky k člověku jako štěstí. Láska je ale i pozorné naslouchání a ochota pomoci. Když nemůžeme z nějakých důvodů vyhovět, musíme být alespoň laskaví.

Naším úkolem zde na zemi je prospívat a láskou pomáhat všemu, s čím přicházíme do styku. Prvním důkazem toho, že se nám to daří, je trpělivost. V dalším stadiu pocítujeme ve svém srdci soucit a následující krok už spočívá v tom, že sami spěcháme ku pomoci.

Rozdáváme-li lásku, pomáháme nejen druhým, ale i sobě - protože co dáváme, to také sklízíme.

Naši lásku, ale i nelásku, vnímají nejen lidé, zvířata, ale i stromy a rostliny. Ukrutná devastace životního prostředí země je důsledkem, ale i důkazem naší bezohlednosti a temných sobeckých vibrací - našeho nedostatku lásky.

Každá věc nese otisk lásky nebo zlosti, s jakou byla zhotovena. Vše spoluvytváříme svými myšlenkami a tato kvalita je pak vtělena i do místa, kde žijeme, a do všeho, co jsme kdy vytvořili nebo s čím jsme přišli do styku. I jídlo uvařené s láskou lépe chutná a o působení uměleckých děl by se daly napsat celé knihy.

Jako mladé děvče jsem kdysi dostala od své kamarádky šaty. Kdykoli jsem je ale oblékla, lepila se mi směla napatý. Usoudila jsem proto, že to bude asi barvou, která mi nesluší. Odesla jsem je tedy přebarvit na modro. Vrátili mi je černé a nemohli zdůvodnit, jak se to stalo. Slíbili je odbarvit a opět obarvit, tentokrát na žádanou barvu. Nevěřila jsem ale svým očím, když jsem je uviděla znovu. Byly zelené... Od kamarádky jsem se později dověděla, že ani ona v nich neměla štěstí, proto se jich zbavila. Není určitě náhodou, že je šila neochotná, stále vzteklá a zlá žena.

Je opravdu nutné dát více lásky do všeho, co děláme. Jen práce vykonaná s láskou nese užitek.

Spojení láskou

Láska je pouto, které nás sjednocuje s celým vesmírem. Stejná síla lásky přitahuje a probouzí stejnou vibrací. V lásce jsme jednotní, v nenávisti rozdělení. Čím silnější je láska, tím pevnější je i spojení s druhými.

Láska ke všemu živému, ale i neživému, je naším největším bohatstvím, které si ze země odnášíme.

I po odchodu »na druhý břeh« nebo v dalším zrození se nacházíme v dimenzích shodné kvality. Na lásce, kterou vyvineme, záleží, kam se zařadíme a s kým se opět setkáme.

„Známe se od prvního ročníku gymnázia, takže jsme spolu chodili osm let, než jsme se vzali. Vy mi to nebudete věřit, ale intimně jsme se poznali až těsně před svatbou. Bylo to tak krásné, když jsme se na sebe těšili a psali si. A půjčovali si knížky a doprovázeli se... Teď je to také hezké, ale jiné... Ti, co jdou moc rychle, ani nevědí, o co se připravují. A také nemohou poznat, jestli se k sobě opravdu hodí... Oba máme pocit, že se známe celou věčnost.“

„Jdi zpět, zda se opravdu odněkud znáte. “

„Známe... Lavička pod lípou... Jsem asi stejně stará, on o něco starší. Jsme moc smutní. Dostal předvolání a musí do války, je lékař. Snaží se mě utěšit, že ho ti chudáci potřebují. Slibuje, že na sebe bude dávat pozor a vrátí se. Já odpovídám, že na něho budu čekat...“

Nevrátil se. Dostávám zprávu, že padl. Do lazaretu dopadl granát... Já ale svůj slib dodržuji.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Láska, to je něco svatého. Cítila jsem hluboký cit, zasvěcení lásce, zůstávám mu věrná až do smrti. “

„Netoužíte po dětech?“

„...Ne, děti jsou od Boha a když nemohu mít milujícího muže, smírůuji se s tím, že nejsou ani děti... Poslouchám hudbu - tu miluju, šiju... Na živobytí mi to stačí. Těm hodně chudým šiju zadarmo... Já vlastně žiju pro druhé.“

„Nemáte obavy z něčeho podobného v současnosti?“

„Ani ne, jsme v božích rukou a věřím, že se už nic takového nebude opakovat. A také věřím, že děti v tomto životě přijdou... Máme se opravdu upřímně rádi. “

Láskou jsme propojeni jeden s druhým, proto se nemusíme zbytečně trápit nad ztrátou někoho blízkého, protože se opět setkáme.

Láska, to je oběť. Není to útek, ale láskyplná práce člověka tam, kam je postaven. Je to i láska k životu, který jsme přijali a procházíme. A je to i pokora.

Pravá láska myslí na druhé a zapomíná na sebe, má radost z dávání a nic nečeká. Skutečná láska osvobozuje, povznáší a neočekává žádné fyzické sblížení. Můžeme otevřít srdce všemu a všem a nemusejí to ani vědět.

Láska se projevuje i tím, že v druhých hledáme jejich dobré stránky. Pochvala a povzbuzení jsou klíčem ke schopnostem, které tak mohou být rozvinuty, a je to také cesta jejich lásky k nám. Někdy tak můžeme zachránit i život člověka. Snažme se proto vidět jiskru boží lásky v každém.

Spojit se opět s božskou láskou, z níž jsme vzešli, znamená vrátit se k tvůrčímu zdroji. Z něho čerpat a předávat dál. Čím více nesobecké lásky rozdáme, tím více jí i dostaneme zpět.

Láska přichází nejen od lidí, ale také z vyšších sfér, neboť duchovní bytosti se na nás napojují a předávají nám ji.

Nedostatek soucitu

Stejně jako láskou vytváříme lásku a rozpouštíme »tmu«, nenávisť tvoříme zase jenom nenávisť. Všechna utrpení světa pramení z nedostatku lásky. Zavřená lidská srdce způsobují ztráty, nemoce... Nenávisť ubírá síly a ničí duchovní hodnoty v člověku. Už malé dítě pláče, aby si ho matka všimla. Nedostává-li se mu lásky, zlobí. Upozorňuje na to, že žije bez lásky. Dospělý člověk je ale také takovým malým dítětem. Z nedostatku lásky »zlobí« - zraňuje lidi, ničí vytvořené hodnoty a mstí se za nelásku. Lásku a světlo nenalézá, protože ji nedává, a také nehledá - přestože ji má v sobě a neví o tom.

Také zlo musí být překonáváno jedině láskou, jinak nemůže zaniknout. Spojíme-li se s vysokými vibracemi lásky vesmíru, zlo v nás okamžitě zaniká. Intelekt dnešního člověka by měl být už na tak vyspělém stupni, aby tyto rozdíly rozlišil a pochopil, že láskyplné vibrace prospívají a temné vibrace zla škodí a strhávají ve vývoji zpět.

Skutečnou chorobou dnešní doby je láska, která postrádá hlubší rozměr. Nežije-li člověk v souladu se zákony vesmíru, nemůže být ani tělesně a duševně zdravý. Každá nemoc je ve své podstatě nedostatkem lásky, protože je důsledkem negativního myšlení.

„...Než se do toho patra vyšplhám, jsem unavená. Ve výtahu také trpím, ale práci nechci měnit, jsem s ní spokojená.“

„Co vám ještě vadí?“

„Všechno, co mě tísní... A málo prostoru bez vzduchu.“

Vracíme se tedy zpět proti toku času a hledáme příčinu klaustrifikace.

„...Houkají sirény, rychle беру připravené věci a utíkám do vý-
tahu. Někteří běží dolů po schodech. Jsme na sebe namačkáni a sjíždíme
dolů...

Slyším rachot, tma, ohlušují mě tříštivé zvuky, cítím náraz. ..
Ležíme jeden na druhém, zavaluje nás prach, nedýchatelný prach.
Nemůžu dýchat, vnímám bolest v celém těle a ztrácím pojem o ča-
se...

Ted' už se na to dívám shora. Nikdo nepřežil, ani ti, co běželi po
schoďišti. Dům se změnil v hromadu sutin. "

Vracíme se před tuto událost.

„...Berlín, je to Berlín, bydlím blízko parku a pěšky chodím do
redakce. To mi zůstalo, zase pracuji v redakci. Jsem ale Němka. Sdílím
s ostatními nadšení, že jsme vyvolená rasa... Nechci tomu ani věřit,
ale já sympatizuji i s těmi čistkami... Píšu o tom články. "

Posouváme se ještě hlouběji do minulosti a jdeme do předchá-
zejícího života.

„...Praha, bydlíme blízko Staroměstského náměstí... Nemám ráda
Němce a taky se nad ně vytahuju... Jsme bohatí, proto si myslím, že
jsme víc než oni... Chodí k otci do práce.

Ted' teprve vidím, jak bylo v mém chování málo lásky a toleran-
ce..." (Redaktorka, 32 roků)

Rodíme se do podobných podmínek, kdy jsme jednali bez lásky,
pohrdali jí nebo zavrhovali. Musíme se vrátit, abychom se vyvíjeli,
poznali a odčinili svůj omyl.

Otevřít se světlu

Láska je ukryta v našem duchovním srdci. Je možné ji objevit
v tichu nitra, nechat rozhořet a ve chvílích zlosti, zoufalství, stresu či
nemoci z této životodárné síly čerpat. Je jen třeba si ji včas uvědomit.

Každá bytost je svobodná, svobodně se rozhoduje a vyvíjí. Někdo
jen tuto svobodu zneužívá. Kdo se však spojí s láskou a světlem ve
svém nitru, je sám láskou a světlem.

Kdo pěstuje lásku a světlo, je spojen s láskou boží a čerpá přímo
ze zdroje Pravdy. Je svobodný, protože je řízen přímo vyšší vůlí.

Lásku nemusíme hledat, jen se jí otevírat a přijímat, protože při-
chází sama. My ji ze sebe můžeme pouze vyzářovat.

Jedině láska, která přináší odpuštění a milosrdenství, vyvažuje

z karmy a posouvá člověka o krok výš. Před dvěma tisíci lety přinesl na zem lásku Ježíš Kristus a svou obětí nám lidem dal největší dar, sama sebe. Je to největší a nejsvětější příklad, je to láska odpuštění.

Láska vítězí

Lidem, které jsme nějakým slovem nebo činem kdy poškodili, je třeba posílat velmi mnoho lásky a světla. Vynahradit a poprosit za odpuštění a světlem rozpustit vlastní provinění. Tím zpracováváme i svou karmu.

Milovat svého bližního jako sebe sama je jednoduché, ale milovat svého nepřítele, to vyžaduje již velkou práci na sobě a velké sebezapření. Je obtížné pochopit, že lásku projevujeme i tím, že svým nepřítelům odpustíme jejich chyby vůči nám a poslechneme Ježíšovy rady: „Modlete se za ty, kteří vás pronásledují.“ Tím vneseme světlo do tmy a zářivé vibrace naší lásky osvětlí a probudí dobro ukryté i v lidech, kteří nás nemilují.

Někdy je situace velmi složitá. Někdo třeba dlouho narušuje náš duševní klid a rovnováhu. Tehdy musíme bojovat sami se sebou. V takovém případě je nejlépe ve svém srdci této bytosti požehnat, popřát jí štěstí, klid a mír a více se jí už nezabývat. Jsou-li rušivé myšlenky vtíravé a stále se vracejí, je to jen třeba opakovat tak dlouho, dokud úplně nezmizí.

Bez odpuštění není vývoje a ani ukončení karmy. A bez vyšších vibrací lásky není možný postup do vyšších duchovních kvalit. Kristus přinesl poznání lásky a odpuštění a ukázal cestu: „Vezmi svůj kříž a následuj mě.“ Mnoho lidí jeho poselství lásky a utrpení pochopilo. Kdo nepochopil, musí své chyby opakovat tak dlouho, až se jednou sám tohoto poznání dopracuje.

Na zem se rodíme hlavně proto, abychom se naučili vyšší dimenzi lásky. Je propustkou k opuštění země.

Láskaje jedinou zbraní, jež nechává všechny zvítězit. Duše, která se dopracovala nejvyššího duchovního poznání, splývá s harmonií vesmíru, láskou boží, nesmrtelnou a věčnou. Je ve všem obsažena a vše prostupuje, protože je jednotou.

MEDITACE

Změnit myšlení

Přijměme tu úžasně jasnou a jednoduchou myšlenku, že jsme na zemi pouze na návštěvě, která skončí, jakmile poznáme cestu a pochopíme, že sami jsme touto cestou.

Abychom došli rychleji k cíli, osvětluje nám ji světlo. Toto světlo obsahuje vše. Pokud jsme v naprostém klidu a i mysl je zastavena, jsme jeho součástí a patříme do vesmírného celku. V pohybu, zaměstnání neustále se měnícími myšlenkami a činnostmi, vibrujeme. V klidu jsme součástí světla, v pohybu pouze vibrující oddělenou částicí. Zamysleme se proto nad tím, kde se nacházíme a hlavně kde se nacházet chceme.

Setkávám se s lidmi, kteří pořád přemýšlejí o svém životě. Stále jej rozebírají do sebemenších podrobností, vše zvažují a hodnotí. Často se však stává, že jen bloudí v nekonečném kruhu svých problémů a jejich myšlenky jsou jako zaseknutá jehla na gramofonové desce, hrající stále stejnou melodii. Posunutí »zaseknuté jehly«, tedy cesta ven z tohoto bludného kruhu, je ve změně našeho myšlení. Je to ten nej důležitější krok, jaký můžeme v životě učinit.

Negativním dědictvím mnoha náboženství nebo spíše církví je to, že postavili Boha mimo člověka. „Jenž jsi na nebesích“ přitom nevyjadřuje oblohu a vzdálenost, ale naši hmotnou omezenost, naši těžkopádnost. Znamená pracovat a usilovat o to, abychom se z těchto omezujících pout vymanili a snažili se tomuto ideálu přiblížit co nejvíce. Jak? Láska jako vyšší kvalita je mostem, prostředníkem a vodítkem.

Pokud v nás však stále vězí pocit křivdy, nenávisť, závistí nebo dokonce pomsty, nelze pokročit ani o kousek dále. Právě pomsta nás někdy vrací o celé životy zpět. Člověk, který se na nás provinil, mohl ublížit z naprosté nevědomosti. A jak už jsem se zmiňovala, nevíme také, čeho jsme se dopustili v dávných časech a co bylo prvotní příčinou pozdějších událostí. Mohli jsme to být právě my sami, kdo se prohršil, a naše jednání se nám jen vrátilo.

Úplně stačí, když se v meditaci, modlitbě, v tichu sebe sama obrátíme ke svému věčnému a jedinému opravdovému *Principu* »Já jsem«, který máme v sobě. Kristovství, božský stav, je v našem duchovním srdci od prvopočátku. Je to tak prosté a snad proto tak málo chápané. Genialita však spočívá vždy v jednoduchosti. Naše duchovní jiskra se nachází uvnitř nás a stačí ji jen oživit.

Jednou z cest k prohloubení tohoto poznání je i meditace. Je základem každé duchovní cesty a nabízí ji nepřehledné množství literatury. Proto se omezím jen na některé aspekty.

Zklidnit mysl

Při každé duchovní práci je třeba vědět, že nejprve musíme uvést duši v soulad s božským Bytím, a to láskou a čistotou. Je třeba se stát mírumilovnými a vyvinout opravdové přání po duchovním vzestupu.

Nikdy nesmíme přistupovat k práci proto, že chceme něco získat nebo něčeho docílit. Ve změněném stavu vědomí by se mohly dostavit vlivy nižších úrovní, s nimiž si určitě nepřejeme přijít do styku.

Je třeba si najít místo, kde nebudeme nikým rušeni. Uděláme si pohodlí a sedneme (lehne) si tak, abychom se později nemuseli pohnout. Páteř by však měla zůstat rovná. Zapomeneme na své tělo, neboť pracujeme s jiným principem - s duší a duchem. Můžeme zavřít oči a všechny myšlenky soustředit na vdech a výdech, který postupně prodlužujeme. Dýcháme pomalu a zhluboka. Dech musí být pohodlný, pravidelný a nesmí působit tlak na plicích ani jiné napětí.

Pro meditaci je nej důležitější klid a zpomalený dech. Dechem jsme napojeni na božské Bytí, což si ve spěchu života vůbec neuvědomujeme. Odpoutáme pozornost od zevního světa, veškeré vědomí zkoncentrujeme do svého dechu a každou rušivou myšlenku pošleme pryč. Můžeme se s nimi třeba »domluvit«, že jim budeme věnovat pozornost teprve tehdy, až tuto práci skončíme. Řekneme jim: nyní mě nerušte, teď vědomě dýchám.

Zjistíme-li však, že se stále vracejí, pak se podíváme, čeho se týkají, jaký mají charakter a obsah. Pozorujeme je ale pouze jako věc, která k nám nepatří. Jaké asi myšlenky přicházejí jiným lidem? Jsou stejné? Byly by naše myšlenky pro ně také tak důležité? Jsou tedy pro nás vůbec důležité a dobré? Co se stane, když se jich vzdám a přijmu třeba úplně jiné? Myšlenky přebereme jako Popelka hrách a veškerou negaci dáme jako popel stranou.

Docílíme pocitu lehkosti. Uvědomujeme si, že se nacházíme v oceánu Kosmické energie. Je to oceán Kosmické inteligence, podstaty Bytí, Světla a Lásky. Z této energie vědomě nabíráme svým dechem světlo a vedeme ho do svého duchovního srdce, které vnímáme jako oblast uvnitř hrudi. Prožíváme harmonii, vnitřní štěstí a klid. Naše

duchovní srdce se s každým nádechem rozšiřuje, stává se světlejším a láskyplnějším. V tomto stavu setrváme, jak nejdéle můžeme.

Dál dýcháme vědomým dechem. Naše osobnost je prozářena světlem a před svým duchovním zrakem necháme vystoupit činy, které vznikly z naší nesobecké lásky... Vidíme se jako malé dítě, které pomohlo jinému dítěti, zastalo se spolužáka apod. Jdeme dál a prožíváme své »já«, poznáváme, že touží po pochvalě za to dobré, co udělalo, a přeje si, aby ho druzí milovali... Uvědomíme si, že nás miluje celou svou láskou sám Bůh. Jsme s ním spojeni dechem a objímá nás teplo a světlo. Je to nevyčerpatelná energie. Jsme součástí tohoto zdroje a naše starosti se rozplývají v nicotu. Víme, že dostaneme všechno, protože o pomoc na naší cestě životem stačí jen prosit.

Nánosy uložené v hlubokém podvědomí z nesčetných prožitků minulých životů se meditací postupně vyplavují. Třebaže pracujeme správně, mohou se zpočátku objevit i nepříjemné pocity. Je to však jen důkaz toho, že se duše i organismus očisťují a zbavují zátěží. Necháme-li se odradit počáteční námahou a možná i neúspěchy, docílíme toho, že se duše ztiší, zklidní, odpoutá od myšlenek a činností, které jí stále nabízejí zátěže minulosti a obavy z budoucnosti. A teprve pak je schopna i plně prožít přítomnost zbavenou těchto negativních vlivů. Přestala trpět starostmi, které překonala, a miluje a cítí lásku ve svém srdci a uvědomuje si nesmrtelnost a jednotu celku.

Vyvrcholením meditační práce je dokonalé ztišení mysli, kdy mizí naše malé »já« a pociťujeme jen klid a mír - »Já jsem«.

V klidu meditace k nám často přicházejí skvělé a přesné myšlenky a informace, neboť jsme napojeni na vyšší inteligenci. Od ní se nám dostává pomoci a vedení.

Neúčinná meditace

„...Nevěřím v pomoc boží. Už pět let medituji kvůli jednomu děvčeti a vůbec si mě nevšímá. Nereaguje na moje city. I dopisy mi vrací. Jak mám docílit toho, abych šiji získal?“

Třebaže jsem do terapie neměla mnoho chuti, přála jsem si přesvědčit tohoto zklamaného chlapce, že Bůh nenese žádnou vinu.

„ Podívej se do minulosti.“

„Jsem v kasárnách. Strašná nuda. Jsem tu zavřený už hodně dlouho, nesmíme domů. Ale přece...“

Jsem na zábavě, je tu málo děvčat. Vybírám si tu nejhezčí, všiml

jsem si, že o ni místní kluci hodně stojí... Je to zajímavé, ale jako by z oka vypadla tomuhle děvčeti, co mě nechce... Je ze sousední vesnice... a já s ní chodím. Dokazuji si, jak jsem dobrý."

„Prohlédni si ji ještě jednou. "

„Je to asi opravdu ona. Má stejnou chuť, stejné oči, úsměv, ruce... Ale jak by to bylo možné?"

„Jsi na vojně, jdi do chvíle, kdy se naposledy setkáváte."

„Chodíme spolu víc jak půl roku... Cekám na ni... Zábava je v nejlepším a ona stále nejde... Tancuju s jinou a taky ji doprovázím..."

Za nějaký čas dostávám dopis, že je nemocná... Já na něj ale neodpovídám, přestala mě už zajímat.

Máme cvičení, padám pod tank... Umírám... Zajímalo by mě, co se stalo s ní, když se ke mě zase narodila... Je mi ale jasné, proč mě nechce. Jak mi také může věřit, když jsem ji tak zradil..."

„Tady asi modlitby nebo meditace napomohou jenom očistit svědomí, ale její přízeň se ti patrně nevrátí. Musíš trpělivě přijmout to, co je v plánu tvého osudu nebo karmy."

„Já vím, rozumím tomu."

Nelze mluvit o meditaci, je-li místo božského světla »Já jsem«, předmětem našeho zájmu jakékoli přání. Teprve tehdy, kdy spojíme naši duši s božskou láskou, jsme součástí Jednoty a tím zároveň i ve spojení s ostatními bytostmi. Pak dostáváme, co k životu potřebujeme. Nic si však nesmíme vynucovat.

Dlouhodobá a správně prováděná meditace poskytuje člověku vhled i do prožívaných událostí a vztahů a často jsme tak vyvedeni i z našich omylů.

Pracovat denně

Zpočátku se koncentrace zdá obtížná a někomu dokonce i nepřijemná, ale stačí alespoň chvílku denně na sobě pracovat a za krátkou dobu již vidíme velký rozdíl. Pomalu, jako dítě na začátku školní docházky, musíme překonávat celou řadu omezení, ale zjišťujeme, že úspěchů přibývá. Za nějaký čas se už na tuto práci těšíme a nakonec shledáme, že se bez ní snad ani neobejdeme.

Jedině pravidelná, trpělivá a vytrvalá práce přináší úspěch a užitek. Ten je však trvalý a přenášíme si ho i do dalších životů. Naše malá jiskřička se rozhoří do velkého Světla, stane se sama světlem

a pak už nepocítuje odpoutanost. Spojila se se svou podstatou, všeprostopujícím, stálým a vševědoucím Božstvím, přítomným v nás od počátku stvoření.

Jakmile jsme odložili myšlenky, které nás svazují s hmotou, rozvíjejí se i vyšší schopnosti. Ztišíme-li nitro, slyšíme svět kolem nás, protože jsme s ním v jednotě. Rozumíme projevům přírody, vnímáme řeč ptáků, zvířat, okouzluje nás duše stromů a barevná krása květin. Zpočátku tomuto fenoménu rozšířeného vědomí nerozumíme, ale postupně začínáme chápat. Díky tomu pak začneme prožívat soucit nejen s lidmi, ale i se stromy, zvířaty, rostlinami a vším, co nás obklopuje.

Naše myšlení je ohraničeno třírozměrnou dimenzí, jsme přítomni více ve hmotě a často nejsme ani schopni pochopit a hlavně si představit mnohotvárnost vesmíru. Lidská duše i duch jsou bez hranic. Duše je spoutána pouze tělem a hmotou. Podaří-li se však člověku tuto hranici překročit, může nabyt zkušenosti i jiných tvarů, prostorů a časů.

Je třeba také mít na paměti význam mlčení, které otevírá příliv novým myšlenkám a napomáhá duchovnímu vývoji.

Nebezpečné meditace

Meditací nacházíme v literatuře mnoho druhů. Ten, kdo hledá, musí jen dobře zvážit, co je pro něj dobré a také zda našel diamant nebo jenom bezcenné sklo.

„...V jedné knize jsem si přečetla návod jak meditovat. Měla jsem se přitom dívat do ranního slunce... Ale protože jsem neměla čas vstávat, meditovala jsem na slunce přes den. Jenže jsem z toho téměř oslepla...”

Meditovat při slunci, které svítí na obloze, je krásné, ale není přitom vůbec třeba dívat se do jeho světla. Tvůrčí energie ukrytá ve slunci je dennodenní všeprostopující láskou, která dává život a nabízí dokonalost. Rozdává paprsky světla a tepla a neptá se, co za to dostane zpět. Představuje životodárný duchovní princip, z jehož zdroje je možné stále čerpat.

Slunce fyzické i duchovní máme k dispozici každý den. Duchovní slunce září i za největší tmy, neboť je světlem, které není možné zrakem spatřit. Na toto své osobní slunce uvnitř sebe můžeme proto meditovat

i za nehlubší tmy. A pokud dostatečně vyvineme vnitřní zrak, pak jsme schopni spatřit i jeho záblesk.

Také vířením myslí, s kterým pracují některé způsoby meditací, dochází k pravému opaku. Cílem naší existence je splynutí s »Já« a cestou k dosažení tohoto úspěchu je dokonalé zklidnění myslí tak, aby tento princip mohl do našeho otevřeného srdce vstoupit a my pocítili Jeho působení.

Mantra

Před několika lety jsem byla požádána, abych pomohla s odstraněním těžkých psychických potíží jedné starší ženy. Po rozebrání problému jsem však od další práce upustila, neboť tato žena byla zatížená svěřenou mantrou, kterou bez ustání opakovala tak, že už se nemohla věnovat téměř žádné jiné práci. Navíc ztratila i sílu k tomu, aby si nechala poradit a s touto nevhodnou činností přestala.

Mantru nabízejí jako pomocnou metodu některé duchovní školy. Je samozřejmě věcí každého člověka, pro co se rozhodne, ale mantra „Ježíš Kristus“ považuji za naprosto bezpečná, protože nemohou zavést nikoho na scestí ani způsobit »vymývání mozku«.

Ježíš Kristus nám pomáhá otevřít naše duchovní srdce světlu a lásce. Pracujeme-li se slovem Kristus, plníme své nitro Světlem, protože Kristus znamená Božský. Slovo Kristus je tvůrčí element! A své božské jiskře v nás nebudeme předkládat cokoli.

Mantra mají napomoci ke spojení s »Já jsem«, proto záleží pouze na nás, co toužíme vytvořit. Bude-li to spojení s Bohem, nebo pouze odevzdáme energii, sílu a výsledek práce svému »guruovi«.

Pomáhá přežít

„...Jsem na dně, mám dluhy, zkrachovala mi firma, žena ode mne odešla, cítím se nemocný, nic nemám... Sebevražda je jediné východisko.“

Vedu muže (38 let) aby si uvědomil zázrak života, krásu přírody... Vysvětluji mu, že se téměř každý člověk v životě dostává do zdánlivě neřešitelné situace, ale on opakuje jen stále stejné myšlenky na sebevraždu. Upozorňuji ho tedy na následky v příštím životě.

„Já jsem četl jakousi knihu, kde je psáno, jak vede sebevražda k vyřešení všech problémů.“

„Opakuj si samo slovo sebevražda. Co tam slyšíš? Vražda. Za vraždu je každý potrestán. V tomto případě božím soudem, protože nemá právo zničit, co mu nepatří a co si sám nedal.“

Při své práci nacházím, že se člověk znovu rodí v postiženém těle. Také by sis jistě nepřál další život protřpět v agónii utrpení, tmy a v ještě těžších podmínkách. Začni jinak. Zklidni svou mysl a vroucně se obrať ke zdroji veškerého vědění. Odevzdej pokorně svoje těžkosti Světlu, aby je prozářilo svou láskou, a uvidíš, že přijde jiné řešení.

Nežádej ale nic negativního - třeba potrestání toho, kdo tě okradl nebo ti ublížil. Kosmická inteligence ví nejlépe, co je pro tebe dobré.“

„Pokusím se o to... “

Na každého z nás občas dolehnou těžkosti. Ocitneme se v nevyhovujícím prostředí, neřešitelných problémech nebo se nám ztíží podmínky k životu a práci. Avšak i v těžké životní situaci nebo v napjatých vztazích lze žít, jestliže se sebou vnitřně pracujeme. Partner, práce nebo dům se nám možná nevrátí, ale dostaneme pomoc, abychom se s danou situací lépe vyrovnali.

Vyzkoušejte si sami, jak je meditace účinná. Ověřte si, jak krásný je klid a harmonie, žijeme-li v souladu sami se sebou a s celým okolím a jsme-li sami vědomou a harmonizující složkou světa.

Poznáváme, jak pomoc přichází v pravou chvíli. Víra v Boha je čím dál větší a neotřesitelnější, protože k nám přichází poznání a pochopení vesmírných zákonitostí. Jsme schopni překonávat strach i odloučení.

„/ kdyby se mi něco stalo, já vím, maminko, že se zase setkáme. Víím, že tu nejsme poprvé ani naposledy a zase máme možnost se k sobě narodit. Vždyť jsme láskou propojeni pořád. “ Říká dvacetiletý student, který odchází studovat do ciziny. Meditace prováděl od svých čtrnácti let.

Hluboká meditace vede k odpuťování od hmoty a oproštění se od zevního světa a jeho problémů. Je cestou do spirituální roviny, která představuje prožívání stálé přítomnosti »Já jsem«.

Meditace nás přibližuje poznání, že Bůh je všudypřítomný a tudíž vše je v Bohu, i já sám. Jsme schopni vše prociťovat, protože jsme součástí této všeprostopující jednoty. Pokud něčemu nebo někomu

ublížíme, neseme za to zodpovědnost a zraňujeme především sami sebe.

Chápeme, že minulost, přítomnost i budoucnost existuje zároveň a my jen procházíme určitým časem a prostorem. Spojením s vyšší dimenzí reality se mění i náš charakter a povahové vlastnosti. Dosa-hujeme vyšší kvality vůle, dostáváme se do většího nahledu, věci posuzujeme objektivněji a nelpíme tolik na malichernostech. Vytvá-říme rovněž kvalitnější vztahy k lidem i k sobě. Světlo a láska, kterou jsme vyvinuli, obdarovává všechno a všechny v našem okolí.

Meditace na odpuštění

Odpouštět je nej důležitějším úkolem života a je podmínkou naší duchovní cesty. I za odpuštění musíme ale umět prosit. V prosbě k vyšší moci se dostáváme do spojení s vyšší silou. Silou boží lásky, která může, obrazně řečeno, »spálit« všechna naše provinění. Znamená to ovšem napravit to, co jsme neudělali správně; pokud už nelze vlastní provinění odčinit fyzicky, potom je třeba upřímně prosit za štěstí a po-žehnání pro ty, které jsme poškodili. Sami pak už musíme jít dál jen ve směru lásky a nedělat další chyby.

Na mnoha případech jsem viděla, jak odpuštění osvobozuje ze závazků, ruší karmu nebo ji alespoň zmírňuje a přináší klid a mír. Odpuštění vrací člověku sílu, takže má možnost zbavit se mnoha psy- chických onemocnění, zejména jestliže příčina tkví v neharmonických mezilidských vztazích. Odstranění pocitu viny, soucit a láska, která ani nemusí být nikomu na první pohled zjevná, pomáhá přežít i v těch nejhorších podmínkách, z nichž není jinak úniku. Odpuštění je nejsil- nějším lékem vlastního psychického klidu.

Nezáleží na tom, zda jsme ublížili my nebo zda bylo ublíženo nám. „Odpusťte, aby i vám bylo odpuštěno,“ vybízí Kristus. Když odpustíme, je odpuštěno i nám. Sami to většinou nedokážeme, protože nemáme často potřebnou sílu. Ponoříme-li se však do světla, v němž jsme všichni propojeni božskou energií, a prosíme o nápravu, jsme vždy vyslyšeni.

K této práci je třeba znát správný postup. Zavřeme oči a před- stavíme si sami sebe zmenšené. Je to takzvané představené tělo, které ponoříme do svého duchovního srdce tak, že je celé uvnitř. Naše vě- domí je s tímto zmenšeným tělem ztotožněné. Proti sobě si uvědomíme duchovní bytost Ježíše Krista. Je to všeprostopupující, milující bytost,

kteřou můžeme kdykoli prosit. Je sluncem a světlem v temnotě hmoty.

Nyní si sem pozvěte toho, koho milujete. Tento prostor je velký jako vesmír sám, a proto to mohou být i lidé dva, tři, čtyři, národ, lidstvo... Toho, koho jste si vybrali, jste pozvali do své lásky, klidu, štěstí a on pak vycítuje i lásku vaši. Prosíme, aby tato láska byla co nejdokonalejší a aby zaplavila i celé jeho nitro, aby i on se stal láskyplným, klidným a šťastným.

Nyní si do svého duchovního srdce pozvěte toho, o kom se domníváte, že vás nemá rád. Požádejte, aby vám odpustil: „Odpusť mi, asi jsem ti někdy ublížil.“ I jeho tak zaplaví láska našeho srdce, kterou mu posíláme, prožívá štěstí, klid a harmonii.

A teď si pozvěte toho, koho nenávidíte, koho nemáte rádi, na koho žáríte nebo toho, o kom víte, že vám ublížil. A řekněte mu: „Prosím tě, odpusť mi, já ti také odpouštím. Jistě jsme si někdy něco udělali. Byla to chyba, byla to nevědomost. Zaplavuji tě láskou, štěstím, klidem, a prosím, abys tuto lásku procítil až do poslední buňky svého těla a aby jsi mi i ty odpustil, tak jako já odpouštím tobě.“ V tuto chvíli požádejte božskou Bytost, aby prozářila všechny, o které prosíte.

Prosíme, abychom odpustili a aby bylo odpuštěno i nám. Prosíme o to, aby láska vesmíru zaplavila nás a aby naplnila také ty, o nichž si myslíme, že nás nemají rádi a hlavně ty, které jsme donedávna neměli rádi my. A protože prosíme, také na závěr poděkujeme. Na to nesmíme zapomenout. Zároveň slíbíme, že od této chvíle budou všechny naše myšlenky k tomuto člověku či bytosti jenom světlé, pozitivní a odpouštějící.

Popsané myšlenkové konání je třeba provádět pomalu a jednotlivé fáze podržet v nitru co nejdéle.

Po skončení sezení, v němž byla odkryta vina a následně došlo k odpuštění, došlo velmi často k vyladění všech napjatých vztahů mezi lidmi, tíživých vazeb, zátěží a zmizelo nepřátelství.

V tomto případě se matka nedokázala vypořádat s neláskou své dcery. Na radu začala řešit situaci pomocí meditací a duchovní práce.

Kořeny nelásky sahaly hluboko do minulosti. S matkou jsme v několika životech za sebou našly selhání její péče, kdy svou dceru neustále odkládala. V tomto životě by jí dala první poslední, ale dcera ji přesto nedokázala mít ráda. Byla z toho velice nešťastná...

Jakmile však matka problém pochopila, zpracovala a vyvinula ve svém srdci lásku a dcera přišla sama.

Usmíření si vyžádalo sice ještě nějakou tu slzu, ale ledy postupně roztály...

Aby došlo k odpuštění, musí být dosaženo pochopení. A k němu při meditaci dochází. Všechno, co potřebujeme vědět, máme ve svém srdci. Člověk tuto skutečnost vnímá jako povznesení z těžkostí do jiného nazírání světa. Dostaví se soucit, vyvěrá z něj laskavost a posléze láska jako nadsmyslový, všeobjímající pocit, který cítí jako štěstí. Všichni máme stejnou možnost dosáhnout spojení s Božstvím. Je to ta nejkrásnější vyhlídka do budoucnosti.

Odpouštíme sobě ale i těm, komu jsme kdy udělali něco nedobrého. Jsme tak usmířeni se všemi, i se sebou. Nezáleží na vzdálenosti, božská láska se může projevit na kterémkoli místě země. Naše prosba musí být ale upřímná a silná.

Síla modlitby

Z vyšších úrovní přicházejí vyspělé duchovní bytosti, aby byly ku pomoci těm, kteří jejich ochranu potřebují, a těm, kteří o ni žádají a prosí. Mírní utrpení, přinášejí osvobozující myšlenky a radí. Kdo je velmi citlivý a napojen na své nadvědomí, dokáže jejich vliv vnímat.

Mnoho lidí se modlí, prosí a volá Boha... Nezdívka jsou to však jenom pronášená slova bez obsahu. Pokud nedojde k ponoření se do vlastního nitra, ke zdroji boží síly, pak zůstávají nevyslyšena a lidé naříkají na to, že jejich přání nebyla splněna. Pouze málo z nich tuto sílu objeví ve svém duchovním srdci, protože Boha hledají většinou v hlubinách vesmíru a neuvědomují si, že sídlí právě v nich.

Při každém utrpení a veškerých těžkostech, se můžeme ponořit ke světlu a dostat pomoc. Lidé si zvykli volat Boha jen tehdy, když se dostanou do úzkých. Nezapomeňme Ho ale obdarovat i svou radostí. On nás hledá každý den.

Vyslyšení modlitby závisí na schopnosti spojení naší duše s »Já jsem«. Můžeme prosit o zdraví, o ochranu těch, kteří ji potřebují. Můžeme prosit o duchovní vedení, duchovní dary nebo štěstí pro své blízké.

Každou prosbu bychom však neměli zapomenout podmínit slovy: Je-li to vůle boží. Nikdy totiž nevíme, co je pro nás dobré a co ne, protože neznáme osudovost svou ani druhých.

„Přicházím od lékaře. Výsledky testů jsou pozitivní. Sdělili mi, že se dítě narodí defektní... Celou dobu těhotenství se modlím, je-li to ve vůli Nejvyššího, aby dítě zachránil a narodilo se zdravé...

Stalo se, byla jsem vyslyšena. Dcerce je teď už několik let a je naprosto v pořádku..."

Modlitba měla a má velký význam. Spojovala rodinu u jídla, před spánkem, ve chvílích ohrožení... Modlitby scelovaly lidi všech národů a ras. Byly tmelem lidského bratrství a soudržnosti. Byla to vytvořená, silou a láskou obdařená silová pole.

Nej účinnější jsou nesobecké prosby vztahující se k celé zemi. Vytvářejí kladné pozitivní pole, které slouží všem dobrým silám. A tak se dobro a láska vrací opět k tomu, kdo prosí. Vracejí se však i umocněně o sílu ostatních lidí, kteří prosí za stejné.

Modlitbou a meditací můžeme rozpustit i smutek, protože se naše duše, díky světlu a lásce, osvobozuje od lpění na pomíjivých věcech, a my poznáváme, že všechny cesty životem mají hluboký a neomylný cíl.

NEJVĚTŠÍ ZODPOVĚDNOST

Vzácná návštěva

Stále častěji si uvědomuji, že většina problémů, které lidi trápí, má kořeny v dětství, a proto právě tady je třeba hledat odpovědi na většinu našich dnešních potíží.

Pozveme-li někoho na návštěvu, zvali jsme ho jistě z lásky. Budeme se proto podle toho k němu chovat a uděláme si na něj čas. V případě našich dětí to znamená čas na celý život. Než si je pozveme, musíme si nejprve rozmyslet, zda si to opravdu přejeme a víme, co výchova dětí obnáší. Měli bychom proto nejprve pečlivě zvážit, zda jim svůj čas chceme opravdu darovat.

Dítě jsme do svého života pozvali, a proto musíme nejprve myslet na tuto vzácnou návštěvu, pak teprve na sebe.

Každé dítě, které se narodí, je bytostí, jež má za sebou nespočetné množství životů, a rodí se, aby mohla pokračovat v dalším vývoji. V prostředí, do kterého přichází, se musí naučit novým věcem a projít novými zkušenostmi.

Zpočátku se touto novou realitou cítí být omezená. Vadí jí, že jí její malé tělíčko tísni a neslouží tak, jak by potřebovala, chybí jí řeč k dorozumívání... Přesto dítě všechno ví a je jen nešťastné, že se nemůže projevovat a chovat tak, jak by si přálo. Je pro něj frustrující, když nemůže zavolat: mám hlad, mám žízeň, nudím se, chci pochovat.

Co to tam máte dobrého, dejte mi taky ochutnat! No ne, pro mě máte zase jenom dudlík, ten přece nechci! A co je to tam za oknem? Chci to vidět, nechci spát, je to zajímavější svět než se dívat do stropu nad hlavou. Já to chci vidět, copak to nechápete?

Ne, rodiče to nechápou, protože jim bylo kdysi, kdesi a kýmisi řečeno, že dítě je nevědomý raneček, který se začne rozvíjet teprve až se naučí mluvit. A už vůbec by nepřijali, že to jejich mrně třeba ví i o tom, kde se kdy v minulosti setkali, jaké k sobě mají vztahy, odkud se znají, proč jsou si tak blízcí nebo proč je mezi nimi takový nesoulad a bariéra... Setkala jsem se i s názorem, že se dítě začne vyvíjet až teprve návštěvou školy. Moudří vědí, že do školy přichází už připravená bytost a škola je jen vyšší patro tohoto základu, který je tvořen v prenatálním vývoji, raném dětství a v předškolním věku. Čím je základ pevnější, čistší, bohatší a upravenější, tím lépe se buduje i nadstavba.

Pro dítě je nej důležitější láskyplné rodinné prostředí, protože láska matky a otce poskytuje předpoklady pro jeho harmonický duševní i duchovní vývoj. Vytvořit dítěti šťastné dětství je umění a málokdo to opravdu umí. Podaří-li se to oběma rodičům, pak položili i dobrý základ pro jeho další život a úspěšně splnili svůj úkol, který si do života vzali.

Je osobností

Dítě je vzácným darem. Kolik manželství by si tento dar přálo, avšak je jim odepřen. Má to jistě také svůj karmický nebo osudový důvod.

Každé dítě se jeví jinak. Jedno je veselé, svítí jako sluníčko, druhé je uzavřené, některé klidné, jiné neposedné. Projevují se různě. Zpívají, tančí, kreslí, povídají... Nikdy je ale nesmíme porovnávat. Musíme je milovat takové, jaké jsou, a povzbuzovat v nich jenom krásné.

Mají mimořádnou paměť. Proto je důležité, abychom si dávali pozor na to, co říkáme, aby nás nepřistihli, když si vymýšlíme.

A co se teprve dozvíme, pokud jim pozorně nasloucháme. Jsou schopné si vybavit mnoho zlomků z minulých životů. Zapisujme si jejich vyprávění, budeme jim lépe rozumět. Jsou to často zvláštní a mimořádně cenná sdělení. Některá byla i ukazatelem problému, který jsme potřebovali nalézt právě v hlubinné terapii.

Je například zábavné pozorovat dítě, jak opatruje svoji matku a nakládá s ní jako s miminkem. „Tohle nesmíš dělat, to by ses nachladila. Musím tě přikrýt až k hlavičce, abys neofoukla.“ Matka odjíždí a tříleté dítě ji napomíná: „Dej na sebe pozor a buď hodná, nezlob tam.“ Nebo: „Nemáš horečku? Moc ses uhonila, musíš si lehnout.“ Zatímco třeba babičku poslouchá jako matku a má před ní respekt. V návratu do minulosti pak zjišťujeme, že bylo v minulém životě matkou své matce a dcerou babičky.

Není ale důležité pátrat po jejich minulosti nebo vztazích s námi, proč se k nám narodilo, či jakou karmu si má s kým vyřešit. Stačí, když si pouze uvědomíme, že potřebuje mnoho lásky. Lásky, která si nesmí stavět podmínky.

Do doby, než se začne rozvíjet řeč, mají děti většinou velký vhled a intuici. Dokážou vnímat budoucnost. Jenom nám to neumí sdělit a jsou proto často nešťastné. Někdy se jim podaří zformulovat slova a zachytit děj, ale pak jsme zase nešťastní my, protože jim nerozumíme.

Tato schopnost přetrvává u některých dětí ještě později, ale s rozvíjením mozkové činnosti se postupně vytrácí a mimovolný přístup k minulosti se uzavírá.

Všechny zkušenosti, kterými dítě prochází do věku přibližně šesti let, se ukládají v hlubokém podvědomí. Pouze mimořádné zážitky zůstávají v dostupném podvědomí a lze si je v dospělosti vybavit. Jsou to většinou silné emoce, fyzické bolesti nebo zvláštní okolnosti, jako třeba nečekaný příjezd cizí osoby...

Myslíme si, že vychováváme my je, ale jsem přesvědčená, že na konci života musíme uznat, že vychovávají ony nás.

Slova hýbou, příklady táhnou

Světa se zmocňujeme především citem. Co je nám příjemné, s čím máme dobré zkušenosti a vyvolává v nás pozitivní emoce, to děláme rádi. Je to třeba i práce, kterou mnozí hodnotí jako těžkou, nudnou nebo nezajímavou. Pro nás však může znamenat něco hlubšího, něco, co pravděpodobně odpovídá i nashromážděným zkušenostem minulých životů a nyní má tendenci se uskutečnit.

Všimněme si, jaký je vztah dětí třeba k umění nebo hudbě. Mají jenom omezené možnosti nám sdělit, co cítí nebo vidí, protože jim chybí příslušné pojmy, názvy a slovní zásoba. Všechno však vnímají stejně jako dospělí. Mají smysl pro detail.

Citové chápání světa je u dětí o mnoho rozvinutější než u dospělých. Chceme-li, aby se dítě například dobře učilo, je třeba v rodině vytvářet dobré prostředí tím, že i my rádi čteme a učíme se.

Také pohádky jsou nevyčerpatelnou pokladnicí prostředků k výchově charakteru. Dítě se přirozenou formou seznamuje s protiklady dobra a zla. Dobro vždycky vítězí nad zlem, a to dítě přivádí k poznání, že světlo je nad tmou. Nepředkládejme mu však pohádky s agresivními motivy. Nenaučilo by si vážit života druhých ani svého.

Musíme jej od malička vést k zásadovosti a rozeznávání pravdy od nepravdy. Přitom je však nutné, abychom i my sami byli rovní a přímí, neboť každé pokrytectví, které na dítě působí, vyvolává neklid, faleš a odráží se na jeho vnitřní stabilitě.

Je nutné vést dítě tak, aby žilo v souladu se svým svědomím, což je velmi důležité pro jeho zdraví. V rozporuplných pocitech se nedokáže harmonicky vyvíjet.

Dítě vědomě učíme lásce a pěstujeme v něm ušlechtilé city k lidem, ke zvířatům, k přírodě... Nejde jenom o vědomosti, kterými jej zásobujeme, ale především o jeho morální vývoj. A v tom mu musíme být nápomocni vlastním životem a jednáním.

Oplácí nám lásku

Přála bych každému dítěti, aby mělo v rodičích, či alespoň v jednom, přirozeného »psychiatra«, který naslouchá a raduje se z každého nepatrného úspěchu bytosti, která ho potřebuje. Úspěch chválíme, protože je to povzbuzení do dalších zápasů. Děti rostou z chvály. Co je možné jen trochu ocenit, to neopomeňme pochválit. Rozvíjí to jejich schopnosti, vede k pozitivní činnosti a dalšímu úsilí. Podporujeme tak v nich i nezbytnou radost pro život.

Děti potřebují svoje starosti někomu sdělit. A proč to nemá být ten, koho milují a o kom vědí, že je má rád a nezesměšňuje je, ani jim jinak neublíží. I ty sebemenší problémy malého dítěte, které pro dospělého nemají žádný význam, jsou důležité a je třeba je prodiskutovat a vyřešit.

Někdy zbytečně promarníme šanci vlastním sobectvím.

„...Vyprávím mamince, co mi udělali kluci ve škole a ona mě neposlouchá.“

„ To si jen myslíš, třeba poslouchá.“

„Neposlouchá. Cte si dál knížku a ani nezvedne oči, aby se na mě podívala. Mám pocit, že mě naše kočka poslouchá víc a pozorněji... ale ta mi neporadí!“ (12 let)

Dítě potřebuje pozornost svých rodičů v každém věku - touží po ní, i když je mu třeba padesát. Čím je však menší, tím je mu jí více zapotřebí.

Malé děti se stále o něco snaží, ukazují, co dokážou a vytvářejí aktivity takového druhu, abychom si jich všimli a věnovali se jim. Nesetkají-li se s uznáním, začnou často zlobit. Nejsou ještě schopné odhadnout míru naší pozornosti, tedy spíše nepozornosti, a vynucují si ji způsoby, které se nám nemusejí líbit. Dítě ale nechce zlobit vědomě. Chce jen naši pozornost a lásku. Vždyť jsme jediní lidé, kteří jsou mu nablízku, a ono se o tom jen neustále ujišťuje.

Nebo také experimentuje, zkoumá a seznamuje se se světem.

„...Tu šňůru od telefonu jsem přestříhl proto, že jsem hledal, kudy chodí slovíčka...“

„...Zkoumal jsem to rádio... Chtěl jsem ho pak dát zase dohromady, ale už to nešlo...“

Děti zkoušejí, jsou zvědavé. Pokud nemají důvod, nezlobí. Příčina je často skryta v nás. Svému dítěti se nevěnujeme, neslyšíme, co nám povídá, opouštíme ho... A ono si pak vynucuje naši pozornost třeba i tím, že se mstí. Příčin je nespočetné množství.

Tomu, co dělá, někdy vůbec nerozumíme, třebaže právě takové chování bychom měli ocenit nejvíce. Pokaždé v sobě musíme jen nalézt klid a podívat se na věc jejich očima. Ten vláček rozebral proto, že hledal, proč jezdí. Po bytě rozpatlanou hlinu chtěl použít, aby vyrobil hrneček...

„...Jsem sama doma, maminka šla s bratrem k lékaři. Překvapím ji, zadělám na buchty. Beru mouku, sypu ji do mísy, přilévám vodu a míchám. Je to řídké, a proto přidávám další mouku. Míchám. Ted' je to zas moc husté. Liju vodu... a znova. Teče to přes okraj, utírám to utěrkou. Všude je těsto, na stole, na ubruse, na zemi. Jsem celá lepkavá a nevím, co s tím.

Cekám a mám strach, co se stane... Maminka přichází. Ani nedýchám. Visím jí na obličejí a čekám, co řekne. Není nadšená, ale

nehubuje. Tys mi chtěla pomoci, vid', tak to spolu uklidíme a zaděláme znovu. Směje se. Však z toho ty buchty ještě uděláme, příště na mě jen trochu počkej.

Mám zlatou mámu." (7 let, dnes psychologka)

Žijeme-li s dítětem od počátku v lásce, snaží se nám ji oplácet. Napodobuje naše činnosti a chce nám pomoci. Je to jeho dar. Je sice ještě nemotorné, ale je nutné to pokaždé ocenit, přestože někdy nadělá víc škody, než užitku. Zachováme-li klid, pak jsou naše vzájemné vztahy o to kvalitnější. Čeká, že jeho snahu oceníme. Pokud se nám to podaří postřehnout a správně zareagovat, pak se tím rozvíjí a k podobným činnostem se i samo a rádo vrací.

„ Chci maminku překvapit. Dávám si židli k dřezu a myju hrnečky. Pokládám je na desku. Ted' talíře, stavím je do stojanu. Hotovo. Oplachuji si nakonec ruce a ocákávám... Ted' se to stalo. Ohnal jsem se moc prudce, takže jsem to všechno shodil na zem. A už slyším maminku přicházet. Jsem nešťastný. Sedím u toho (pláče). Nevidím mamince do tváře, ale slyším smutný hlas jak říká: To se může stát každému, i mně. Nic si z toho nedělej. Vyskakuj ze země, objímám ji a mám radost, že se nezlobí." (11 let, dnes lékař)

Pochválíme-li každou snahu a pomoc, stává se z našeho dítěte opora a pomocník. Tuto pomoc však musí poskytovat dobrovolně. Nesmíme si z něj udělat sluhu.

Většina rodičů naštěstí své děti miluje a rozumí jim. Radost, krásné dětství a hodnotný pozdější život zabezpečíme dítěti tím, že mu vytvoříme podmínky, aby mohlo prožívat zpětnou vazbu na svou lásku a aktivitu. Poskytujeme mu stále lásku a nesmíme přehlédnout, kdy nám ji i ono vrací zpět. Stačí věta, pohlázení nebo jenom úsměv. Hlavní je pochopení.

Dítě sbírá každý den tisíce dojmů, slov, postojů a poznatků, které tvoří bohatství jeho života. Tato banka pro život by však měla obsahovat jenom pojmy pozitivní.

Všechno, co pro mne kdo dělá, je pro moje dobro, a to budu také dávat, až budu mít velké ruce a nohy jako táta a máma. Ale já to umím už teď. Takhle se hladí maminka nebo tatínek, když jsou unavení. A takhle se hladí pes, květina, strom, protože jsou krásní a mám je rád.

Bezpečí a jistota

Nejlepší vývoj dítěte je zajištěn v trvalé péči milující matky. Jen tak se vytváří žádoucí pocit bezpečí, jistoty a lásky.

Náhradní péče v nejranějším dětství, kterou bohužel praktikuje mnoho matek v západní společnosti, není vůbec vhodná pro rozvoj dítěte a vytvoření pevného charakteru.

Jestliže je matka s dítětem stále, mají oba pro svou »práci« čas a klid. Rozvíjí se tak mezi nimi i vzájemná vazba, vcítění do mentality dítěte a jeho potřeb. Matka tak má možnost objevovat i jeho schopnosti a zvláštnosti charakteru. Láskou, péčí a trvalým pocitem jistoty mohutní láska dítěte k matce a tím i ke všem lidem v jeho okolí.

Dítě potřebuje dát svoji lásku najevo. Neumí-li ještě mluvit, usmívá se, třepe nožkami a ručkama. Projevíme-li zájem o jeho »řeč«, pak se s námi snaží o to více komunikovat. Naučí se tak i rychleji mluvit a má lepší podmínky k tomu, aby se lépe a přesněji vyjadřovalo. Snadněji se mu pak i vše splní a nemusí si svá přání vymáhat nevhodným křikem a zlobením. A i my máme radost z jeho pokroků.

Dvouleté dítě přišlo s rodiči na návštěvu. Paní se zeptala jestli by si přálo napít. „Ano.“ Dostalo hrneček šťávy. „A teď taky papat.“ Dostalo chleba s máslem. Byla řeč i o medu. „Prosím mediček.“ Dostalo i med. Pokaždě poděkovalo. Nebylo napomináno, že je drzé, nic neshazovalo, nic nebralo do ruky, vědělo, že mu všechno vysvětlí a co mohou, i dají.

Cítí-li se uznávaným členem společenství, do kterého se narodilo, dostává i základ partnerství a sounáležitosti s ostatními lidmi. Přirozená sebedůvěra, kterou si tak vypěstuje, mu pak pomáhá přenášet tento pozitivní postoj do všech vztahů dalšího života.

Takové podmínky vytváří ale jenom trvalé pouto s rodiči, kteří zajišťují bezpečí a jistotu. Dítě se o ně může kdykoli opřít, protože jsou garantem bezmezné lásky a pochopení. Větší roli někdy zastává matka, protože je s dítětem často v užším kontaktu. Vytváření tohoto základního životního pocitu trvá celé dětství až do dospělosti a nemizí ani v dalším životě.

Intenzivní kontakt je nutné dodržet nejméně první tři roky života. Pokud dítě odchází na určitou dobu mimo rodinu, mimo jeho svět, v kterém se cítí bezpečné a přirozené, musí mu být vysvětleno, jak dlouho bude pryč a proč.

Čím trvaleji a déle je dítě v péči rodiny, tím je pro něj lépe zajištěn budoucí vývoj a zdraví. Je součástí našeho »pole« lásky a žije z něho. Není vystaveno zbytečným traumatům a až s pomocí naší péče dozraje, bude i ono schopno lásku dávat a přijímat. Šťastné jsou děti šťastných matek a otců. Rozdávát štěstí je jejich radostí a radostí lidí kolem nich.

Nebude samo

Náročná doba nastává očekáváním druhého dítěte. Bytost, která se vyvíjí v těle matky, ví, že přijde na svět jako druhá. Moudří rodiče proto seznámí prvorozené dítě s novým sourozencem a vtáhnou jej do péče ještě dávno před tím, než se narodí.

Je třeba připravit dítě na nové úkoly. Slíbíme, že nám pomůže vozit kočárek, přebalovat, zpívat, později číst říkadla a pohádky. Tím zaručíme i jeho lásku k sourozenci.

Traumatem, často s následky na celý život, se stává, pokud rodiče příchod druhého dítěte podcení.

„Vezu bratra k lesu. Rozbalila jsem ho a pořádně mu nařezala na zadek. Už toho vožení mám dost. Nemůžu si hrát ani s kamarádkama. Ty už kočárek nebaví...“

„Nikdo mě už nepochová...“

„Chci jí pomoci, ale ona mě jen odhání.“

„Nemá mě už ráda, chová jenom bratra.“

„Musím pomáhat a hlídat... A zase jen hlídat.“

„Chodím ho štípat, když se mamka nedívá, ať taky brečí, když jsem kvůli němu bit...“

Vinou rodičů se z chůvy stává mstitel. Škoda. Je to jen nedostatek trpělivosti a lásky.

Bezbranné pro život

Nejdůležitější období vývoje člověka je do věku šesti let, kdy dostává základ pro celý další život. Čím více traumat, tím více je vytvořeno zátěží, které pak oživují stejné problémy minulých životů a promítají je do současné existence.

Opuštění malého dítěte nacházím pravidelně jako základ depresí, které se často táhnou jako černá nit až do dospělosti. »Ztráta« matky, znamená pro dítě vždy šok, stres a negativní psychický stav. Zde můžeme hledat začátek většiny psychopatií a neuróz.

„Stojím u plotu, pevně se ho držím a pláču (pláče). Slibila, že brzy přijde, ale nejde...

Přichází žena v modrém. Odrhává mi ruce od drátů. Držím se ještě pevněji. Tudy odešla, tudy musí také přijít, tady budu čekat... Pláču, křičím, aby mě maminka slyšela. Ta žena mě ale mlátí přes ruce, přes zadek a žene na písek...

Sedím, čekám. Nehraju si, nechci si hrát, nic mě nebaví.

Ted'mě posypala pískem jedna holka. Jen mu dej, je to ošklivý, škaredý kluk, když si s tebou nechce hrát, říká ta žena... Kopla mě do nohy, nasypala do klína kýbl písku a jde pryč...

Cekám, je mi strašně smutno. Proč mi to maminka udělala? To neměla dělat! Proč mě tu nechala?"

„Jsem v jeslích. Ležíme na postýlkách. Sestra říká, že zbije toho, kdo bude brečet... Vedle mě pláče kluk. Schovávám se pod deku, bojím se.

Běží k posteli, řeže ho... Bije toho vedle a vytahuje i mě. Chci jí říct, že jsem hodný, ale mám zadržnutý hlas... Moc to bolí. Nic jsem neudělal. Bojím se jí." (Poruchy řeči.)

„Jdeme k zubaři. Sedím v křesle, dostávám ubrousek pod krk a slyším učitelku, jak říká: Jen vrtejte, ať ho to pořádně bolí, je to zlobivý kluk... Moc se bojím. Bolí to. " (Trvalá hrůza z každého zubního zákroku.)

„Mám zalepenou pusou leukoplastí... Je nás víc. To proto, abychom nemohli mluvit. " (Obtíže v komunikaci s lidmi.)

„ To kakao vypiješ až do dna, i s těmi škraloupy... Stojí nade mnou a čeká. Znovu to stavím na tácek. Je červeně kostičkovaný. Zvedá hrnek a drží mi ho u pusy. Snažím se to polknout, ale místo toho zvracím... Už je toho plný tácek, nejsou vidět kostičky... Dodnes nesnáším kakao. "

„ Tři holčičky jsou v rohu, mají tam vaničku a myjí panenky. Dávají je do kočárků. Jdu k nim, chci jim pomoci. Jedna do mě strčila, padám na zem, druhá mě ještě kopl a žalují nepravdu...

Stojím v koutě pro ty, co zlobí. Pláču, protože za to nemůžu."

„Jsem zavřený v komoře se smetáky. Je tu tma a strašně se bojím. Zapáchá to tu. Nemůžu se dočkat, až mě pustí. Přes dveře ale slyším aspoň křičet děti, takže se necítím tak sám..."

„ Vede mě po schodech nahoru a vyhrožuje, že mě tu nechá umřít. Zavírá za mnou dveře a zamyká. Je to půda. Je tu skoro tma. Bojím se (pláče)... Asi jsem usnula.

Probouzím se hladem, mám žízeň. Nikdo nejde. Nahlas brečím... Křičím, šíleně křičím... Sedím vyčerpaná za dveřmi... Teď se pohly, na chodbě se svítí. Matka mě odnáší v náručí. Už je tma. Jsem šťastná, že tam nemusím umřít.

Učitelka se omlouvá, že na mě zapomněla. Matka se s ní nebaví. Druhý den nejdu do školky a jsem celý den doma. Asi mi chce udělat radost." (Fobie ze tmy.)

„ Hraju si s konývkou. Odpadlo jí dno. Strašně mě to vylekalo, protože nesmíme nic rozbít. Snažím se to přilepit slinami, ale nejde to. Dívá se na mě jedna holka a slyším, jak mi říká, že to na mě neřekne, když jí dám moučnick...

Každý den jí musím něco dát. Někdy to nosím i z domova. Čokoládu, bonbony, hračky a podobně. Nechci chodit do školky, bojím se. Ráno pláču, aby mě tam nedávali, ale musím."

Dítě ještě nedokáže rozlišit, co do života patří a co ne. Nezná společenská pravidla a nemá možnost ochránit se před traumaty, která způsobují lidé svou nevědomostí.

Ani rodiče však mnohdy neznají skutečné potřeby a individuální zvláštnosti svého dítěte, ato zejména tehdy, kdy nejsou delší dobu v jeho přítomnosti. Nevědí, jak se projevuje, nesledují jeho vývoj a nerozumějí mu. Dítě tak musí samo obtížně bojovat a stává se tvrdým a zatrpklým. Negativitu, která se v něm tvoří, pak vrací zpátky do svého okolí.

V případě nebezpečí nebo z výchovného hlediska můžeme jemně zasáhnout a opatrně domluvit. Vysvětlit, co škodí lidem a co neprospívá jemu. Dítě v tom cítí pokyn z lásky. Má také lepší intuitivní vhled než my dospělí, protože vnímá naše myšlenky a je na ně napojeno. Vnímá, že mu tím chceme pomoci.

Potřebuje vysvětlit, proč se to či ono dělá nebo nedělá. Každý národ má jiná pravidla a jednání. V rodině máme třeba zrozeného Japonce, Araba... Všeobecné mravní normy jsou však platné pro všechny a ty je nutné stále ožивovat.

Citlivá psychika

Neuvěřitelně často nalézám během terapie traumata způsobená strašením dětí. Psychika dítěte je snadno zranitelná, protože je velmi křehká a citlivá. Dítě se seznamuje se světem postupně a pracně. Navíc je pro něj cizí a často nepochopitelný.

„Babička mě vede do školky, spíš táhne za ruku. Pláču, nechci do školky kvůli té holce... Jestli budeš brečet, nepřijdu si pro tebe já, ale saň a ta tě sežere...“

Hraju si a myslím na tu saň, jak vypadá, která hlava mě sní a jestli to bude bolet...

Čekám na babičku. Nejde. Už jsem tu sama... Vždyť jsem nebrečela, babička musí přijít... Nesmím brečet, nesmím brečet, nesmím...“

Babička tak traumatizovala děvčátko celou dobu návštěvy mateřské školky. Děti rychle vycítily její strach i slabost a odreagovaly si na ní svou zlost. Stresy se sčítaly a dítě dohnaly do těžkého neurotického stavu.

„...To přeci nemůže být pravda, že mě tu nechají a nepřijedou za mnou celé dva měsíce! Nevím, jak to tu přežiju. To není ozdravovna, ale vězení... Je nás tu víc, máme postele v jedné společné ložnici.

Řádíme. Přichází sestra. Jestli nebude ticho, pošlu na vás upíra a ten vám vysaje krev... Jeden kluk se zasmál. Všichni ven! Zhasla, otvírá okno. Je to lákadlo na upíry. Všechny vás sežere, říká.

Bosí, jen v nočních košilkách, sedíme jeden vedle druhého na chodbě a tlačíme se k sobě strachem... Hružou cvakám zuby a napjatě pozoruji okno, kdy ztmavne tělem upíra... Nevím, jak tu sedíme dlouho.

Do postele! Nemohu usnout, mám strach. Přemýšlím, jestli to tu vydržím...

V noci potřebuji jít na záchod. Musíme to ohlásit v sesterně... Jsem ale rozespalý, zapomněl jsem. Vytahuje mě z postele, musím se vrátit, spláchnout, umýt ruce, jít ohlásit... Pak klečím za trest v rohu, natažené ruce, na nich pravičko a na něm sklenička s vodou... Proč to všechno, vždyť jsem nic neprovedl?"

Není snad ani možné vyličít, co během terapie nacházím, čím vším lidé děti straší. Vlky, vlkodlaky, medvědy, čarodějnicemi, peklem, čerty, Mikulášem... a dokonce i Bohem.

„Mám deprese a nemohu se modlit. Nemohu ani do kostela, bojím se Boha... Maminka mi odmalička opakovala, že když nebudu hodná, tak mě Bůh potrestá... Mám stále takový nepříjemný pocit, že se mi snese na hlavu a nikdy už ji nezvednu... " (35 let)

Rodiče by měli vést své dítě k tomu, že je vyšší síla než síla, kterou je třeba uznávat a která nám pomáhá v dennodenních zápasech života, v uskutečnění touhy po vzestupu, v překonávání nás samých... Bůh je láska, a to by mělo vědět už i malé dítě. Láskou nelze vyhrožovat. Láskou musíme rozvíjet a léčit.

Zázrak povzbuzení

Je nutné postavit dítě odmalička do role schopného a šikovného člověka, třebaže se mu pokaždé všechno nezdaří. Musíme jej povzbudit a nezapomenout poděkovat za to, že nám udělalo radost. Příště nás bude chtít potěšit znovu. Nám dospělým se také vždycky všechno nepoštěstí. Jsme však rádi, když nás někdo podpoří.

Už slyším některé rodiče, jak říkají - já ti to své dítě půjčím. Zamysleme se ale nad tím, zda sami děláme vždycky všechno vzorně nebo alespoň tak, abychom neškodili. A hlavně tak, jak bychom si sami přáli, aby bylo zacházeno s námi, kdybychom byli v podobné situaci.

Komplexy méněcennosti

Přejeme si být šťastní a spokojení, avšak vývoj k tomuto cíli brzdí naše nevědomost a netrpělivost, již si mnohdy ani neuvědomujeme.

„ Ty idiote! Ty blbe, co tam strkáš ruku! Co zevluješ! Zvedni se lenochu! Cos to proved, žes tu rukavici upustil! Ty čuně, takhle se umazat! No to může vymyslet jen blbec jako jsi ty... Jsi neschopný, jsi nemotora, překážíš mi! Z toho dítěte nic nebude...“

Během sezení vyslechnu často ještě horší nadávky, které si mnozí ve své duši přinášejí z doby dětství. Do role, kterou rodiče dítěti přisoudili, se vrací stále, a to i v dospělosti. Takový člověk je pak bázlivý, vystrašený, úzkostlivý, nesebevědomý...

V době školní docházky si rodiče přejí, aby bylo jejich dítě soustředěné, vzorné a geniální. A opět ho neurotizují, protože požadují něco, k čemu nevytvořili podmínky a k lepším výkonům pak často nutí dítě násilím a za pomoci strachu.

Zásobárna komplexů méněcennosti se téměř nedá vyprázdnit. V mnoha případech je uložena hlouběji - v nedostupném hlubokém podvědomí a dítě je pak snadnou kořistí part, sekt a podobných asociálních skupin, kde si myslí, že najde oporu. Také drogová závislost bývá častým důsledkem.

Stává se také, že negace se přemění v ještě něco horšího. „Já vám ukážu!“ A pak se opravdu nestačíme divit. Zejména tam, kde byl i navíc špatný vzor v některém z rodičů. Agresivita, brutalita a kriminalita jsou pak jen logickým důsledkem.

Není nepopsanou deskou

Každé dítě musíme nahlížet z obrovské šíře jeho individuálních zvláštností. Svůj charakter rozvíjí na základě dříve získaných zkušeností, jež si přenáší z minulých životů. Pro tento život je sice jakoby nepopsaná deska, ale nová »písmena« se vrývají do starých kolejí a prohlubují je. Nebo tvoří nové. Staré stopy je nutné narovnávat a u nových dávat pozor na to, aby byly přímé.

V dítěti je potřeba objevovat a rozvíjet to dobré, co se v něm nachází. Proto je tak nutné střežit jeho potřeby a klid, aby se znovu neotevíraly staré rány a nepůsobily na něj. Všechny negativní zkušenosti prvních let, uložené do hlubokého podvědomí a zdánlivě neškodné, jsou pro pozdější roky života nebezpečnou zátěží, které se jen těžko zbavuje.

Často se divíme, že máme obavy i z některých naprosto obyčejných lidských činností, jako je vaření, úklid, mytí nádobí a podobně.

Někdy se ale není co divit. Zvláště pochopíme-li, odkud problémy pocházejí.

„Jdi od toho, jsi nešika, ty dokážeš spálit i vodu... Dnes velmi nerada připravuji jakékoli jídlo.“

„Vyndávám hadr z kýble a myju podlahu. Stojím v té vodě na zemi a myju... Cítím bolest přes ucho a slyším: jsi nemešlo, čuně, cos to provedla, abych ted' znovu myla celou podlahu. A další rány. Mlčím, nemohu nic říct. Chtěla jsem pomoci...“

Dnes mám v bytě koberce. Nenávidím mytí podlahy.“

„Myju nádobí, voda je příjemně teplá. Černý zbytek od kávy všechno obarvil... Vyndávám hrneček, na dně je zbytek. Vydlabuju ho prstem, ale hrneček mi klouže z ruky a padá na zem.“

Sbírám střípky a dávám je k sobě. Slepit to nejde. Nevím, co mám dělat. Propadám panice. Smetám to na lopatku. Už je to v koši, ale ne, tam je to vidět. Vytahuju kousky z koše, ale malé nejdou vyndat. Zachytily se na papírech... Běžím to vysypat do popelnice...“

Bojím se... Matka přichází. Co se stalo? Bojím se ještě víc. Myslím si, že to ví, protože mě asi někdo viděl u popelnice. Přiznávám se. To byl můj kávový hrneček, nejmilejší hrneček... Uhýbám ranám, bije mě přes obličej, přes hlavu, bolí to...“

Pláču na svojí posteli, schovaná pod polštářem... Úplně jsem ji přestala mít ráda. Vždyť jsem ten hrnek nerozbila schválně.“ (dnes 40 let, diabetes a poruchy zažívání)

Křik, nervozita, prudká a nepromyšlená řešení a zejména neústupnost, tvrdost, netrpělivost, to všechno se nesmazatelně zaznamenává v duši dítěte. A rodičům vytváří karmické dluhy.

Napravit vlastní selhání

Rodiče vkládají do svých dětí naděje, vlastní přání, ale jejich představy se vůbec nemusejí ztotožňovat s tím, co si dětská duše přináší do života.

„Musím být na zahradě v bílých šatičkách a podkolenkách a přitom je nesmím umazat. Za plotem jsou děti a já za nimi nemůžu, nesmím“

si s nimi hrát. Jen se na ně dívám, jak si hrají... Já nesmím, nic nesmím. Musím být hodná, musím být taková, jakou mě chtějí mít. Nemohu být sama sebou."

Každé dítě je jedinečnou osobností. Skrývá v sobě obrovský talent a tvořivé schopnosti. Úkolem rodičů je toto nadání vyzorovat, odhalit a vědomě a láskyplně rozvíjet. Pokud dítě cítí, že je milováno, pak se zapojuje snadno a s láskou.

„Matka sedí za klavírem a hraje. Mám ji doprovázet na housle. Ale mně to pořád nejde, at' se snažím, jak chci. Jen slyším: špatně, špatně... I mně je z toho špatně, ale musím to vydržet. Za hodinu to snad skončí..."

Nskončilo. Znovu na mě křičí a ještě mě i mlátí smyčcem přes ruce a hlavu. Nadává mi lumpů a lenochů a že ze mě nikdy nic nebude... Já se opravdu snažím, ale asi vůbec neslyším, že hraju tak špatně."

Když chybí láska

O dětských traumatech bych mohla napsat objemnou knihu. Fyzické i psychické týrání nacházím velmi často. Přitom děti mnohokrát ani neví, co po nich vlastně rodiče chtějí.

„Přinesl jsem mu noviny, co si zapomněl v kuchyni, ale pustil na mě ještě psa. Bavil se, jak se bojím a utíkám... Shodil jsem mu za to hrnek s kávou ze stolu..."

„Pošlapal jsem mu aspoň košili, protože jsem ho nemohl také praštit. Seřezal mě, že jsem mu špatně složil dříví... Ale já jsem dělal, co jsem mohl."

„Nemám tátu ráda, bolíme hlava od té doby, co mě do ní praštil... Nalepila jsem známku na dopis babičce, ale nevšimla jsem si, že je obráceně..."

Podobné situace vnímají jako nespravedlivé a ubíjející. Silné děti se mstí, slabší se stahují do sebe a agresivitu obracejí proti sobě, což někdy končí až v sebevražedných pokusech. Neuvědomují si, že si tak škodí ještě více.

Dívám se na ruce plné bradavic.

„Slabou vařečku o mě přerazila, tak jsem teď bit takovou silnou. Křičí na mě: Já toho kluka zabiju (chvěje se a pláče). Pořád na mě řve a každý den jsem bit... Ale já mám opravdu hlad a opravdu je mi zima. Ještě horší to ale je, když jsem do noci sám a čekám... Já ji nechci zlobit, ale nevím, co mám dělat, abych nezlobil.“

Příčinou je totální netrpělivost matky, nespokojené s vlastním osamělým životem, projevující se těžkým neurotickým stavem.

Někdo řekne: je to jeho karma... Otočme ale už kolo karmy u dítěte i u sebe. To, co rozdávám, protože jsem neodpustil, dostanu zpátky. Odpusť svému dítěti a miluj ho. Tím odpouštíš i sobě. Nechceš se přeci jednou sám nacházet ve stejné situaci.

Často jsme přesvědčeni, že naše chování je v pořádku. „Vždyť nás táta také řezal řemenem a máma o mě přerazila vařečku. A vidíte, přeci jsem vyrostl.“ Problém ale spočívá v tom, že ani já pak nejsem tolerantní ani trpělivý ani moudrý a také ubližuji. A nenapadne mě, že pak i můj syn či dcera bude mlátit moje vnoučata a ty zase svoje děti. A já, moje duše, bude třeba právě tím dítětem, protože se musela do tohoto prostředí znovu narodit, aby odčinila křivdu a konečně se naučila trpělivosti a lásce.

Děti se k nám rodí také proto, abychom se stali trpělivými, ne-sobeckými a dokázali si odpouštět. Do vzájemných vztahů se vracíme tak dlouho, dokud není karma vyrovnána, abychom se oprostili od nutnosti stále se setkávat v rodových vazbách a mohli nalézt příhodnější podmínky v dokonalejších vztazích.

Někteří lidé jsou si třeba i vědomi, jaké chyby na nich jejich rodiče napáchali, a umínají si, že to svému dítěti nikdy neprovedou. Pak ale často zapomínají a řetězení nešťastných prožitků pro příští generaci je zajištěno.

Zbytečná traumata

Mnoha zbytečných prohrašků proti dětem se dopouštějí rodiče právě z nevědomosti a sobectví, ale také z vlastní psychické nevyrovnanosti.

„Stavím věž. Skládám do sebe součástky. Je krásná, vysoká. Moc se mi líbí. Přemýšlím, kam dát poslední kousek... Uklid' to, půjdeš spát,

volá maminka z kuchyně. Chci si to nechat na výstavu, jdu jí to říct. Už jsem řekla, sklídit a spát. Bourám věž-, (pláče). Takovou už ji nikdy postavit nedokážu."

Dítě věc zboří samo, ale až zváží, že je to nutné nebo bude chtít postavit něco krásnějšího. Představte si, že byste i vy museli vypárat svetr nebo zbořit postavený dům. Pro dítě je to stejně důležitá práce a tvorba.

„Dávám spát panenku. Je už přikrytá, ale nespí. Musím jí říct ještě říkanku na spaní. Maminka křičí: jdeme, jdeme. Dořikávám poslední slovo. Copak mě neslyšíš! Cítím ránu do zad a přes tvář. Dělej, nebo mi kvůli tobě zavřou", (pláče)

Dítě má právo, aby se s ním zacházelo ohleduplně. Hra je pro něj prací a moc důležitou prací. Přejeme si přece, aby se o sebe umělo v životě postarat. Požádáme ho tedy, ať práci přeruší a vrátí se k ní později.

Pokud nedokážeme chování dítěte pochopit, pokusme se vyměnit si role a představit si, jak by asi bylo nám, kdyby s námi někdo zacházel stejným způsobem. Sami bychom vyžadovali upozornění, kdy máme ukončit práci, do které jsme zabráněni.

My dospělí také nesnášíme, aby nás někdo fackoval, utrhoval se na nás nebo řval. Dětská bytost je ještě křehčí, protože nemá naši zkušenost. Všechno vnímá neporovnatelně silněji a traumata ji postihují víc než nás, protože se zaznamenávají do hlubokého podvědomí. Pokud se pak znovu ožíví, chybějí jim logické souvislosti a jsou pro okolí nevysvětlitelné.

„Máme stejný den narozeniny, já i kluk ze sousedství. Maminka ho volá k mému dortu a říká mu, ať si sfoukne svíčky... Je jich pět.

No ne, to je nespravedlnost! Jsou to přece moje narozeniny a můj dort! A on i první krájí a rozdává. Nikdo se mě na nic nezeptal. Je to přece moje piráce... Jsem tu zbytečná a je mi to líto... Nechci to jíst... Nesnáším svíčky na dortech."

Negativní otisk v duši zanechává i taková maličkost, jako je přehlédnutí prvenství úkonů.

„Maminko, rozbil jsem u sousedů popelník. Vůbec se nezlobili. Já jsem měl ale strach... Ze se na mě taky nezlobíš?"

Ty jsi ale nemehlo, proč si hraješ s takovými věcmi? Taková ostuda!

Jsem nešťastný. Už jí nikdy nic neřeknu."

Pokaždé, když se dítě s něčím svěří, musí vědět, že mu bude odpuštěno. Jinak čekat, že se na nás už nikdy s ničím neobráti a uzavře se i s ostatními problémy do ulity neurotických stavů.

V našem uspěchaném světě chybí často právě trpělivost a pochopení.

„Už je tady na návštěvě zase ta holka. Nechci si s ní hrát. Pokaždé mi něco rozbije nebo odnese. Nevím, proč jí moje matka všechno dovolí.

Dej jí medvídku, už si s ním nehraješ a jí se líbí, říká. Nechci jí ho ale dát. Spím s ním a když jsem sám, tak si s ním povídám... Maminka jde k mojí posteli a podává jí ho.

Ne, toho jí nedám, rvu jí ho z ruky... Pereme se, maminka mě bije. Strašně se stydím, že jsem ještě před ní bit... Šklebí se na mě a ve dveřích vyplazuje jazyk... Už nemám maminku rád. "

Dítě má vědět, které věci patří jemu a které druhým členům rodiny. Cokoli dostane, třeba dárek, musí mít jistotu, že je jen jeho a může si s ním dělat, co chce. Určitě bychom protestovali, kdyby někdo také daroval naši nejmilejší knížku bez našeho dovolení. Dítě se naučí na základě vlastního prožitku, že všechno na zemi někomu patří a nebude mít pak tendenci třeba krást.

Rozhodne-li se ale ze svých hraček něco darovat, měli bychom z toho mít velikou radost a tuto vlastnost podporovat a rozvíjet. Nebude sobecké. Je mu jen třeba vysvětlit, že dar se už nikdy nebere zpět. Dítě se tak učí radosti obdarovávání.

„...Dostal jsem k narozeninám vláček, ale nesmím si s ním hrát... Nerozumím tomu."

„Hraju si s autíčkem. Jezdím kolem zdi, teď přes překážku z lišty. Najednou nejede, upadlo mu kolo. Chci ho tam zasadit, ale vypadlo i druhé. Nevím, co teď, nesu to za otcem, má náradí..."

Ty kazisvěte, ty ničemo. Dneska nová hračka. Už ti nikdy nic nekoupím, abys věděl, že se to nerozbijí a vážil si věci... (pláče) Táta mě řže řemenem od kalhot."

Je potřeba, aby dítě cítilo, že je stále milováno, i když mu musíme něco vytknout. Nejprve je ho ale třeba pochválit za jeho snahu, a pak teprve opravit. Musí cítit, že je to z lásky a ne ze zlosti, kterou si rodič třeba přinesl odjinud a dítě je mu jenom hromosvodem pro odreagování špatné nálady.

„...Tak a teď je to krásné. Nalepuji si plakát s autíčkem na zeď v mém pokojíčku. Přinesla mi ho spolužačka do školky.

Jde sem otec. Mám radost, že mu to mohu ukázat... Cos to tu provedl za spoušť? Ta zničená zeď! Všechno to oškrábeš, dojdeš koupit barvu a dáš do pořádku...

Nevím, kde se koupí barva a obrázek nechci zničit."

Lidé, stejně jako zvířata, pociťují potřebu vlastního teritoria. Je to potřeba soukromí, nutnost vymezeného prostoru, kde se můžeme uvolnit, být sami sebou a dělat, co chceme. Moudří rodiče požadavek respektují. Poskytnutá svoboda je zárukou, že i dítě bude později tolerantní a bude respektovat svobodu druhých.

„ Chtěl jsem nějakého bratříčka nebo tatínka, abych nebyl s minkou sám... Přinesla mi pejska. Svalil se a spinká, je krásný. Má mističku pro sebe, mazlím se s ním, má mě rád... Za měsíc je větší a ještě roztomilejší...

Vracím se z tábora. Nevítá mě, nevidím miskou, ani psa... Matka ho prodala..."

Rodiče by měli předem zvážit, jestli si zvíře přejí, zda ho uživí, zda ho budou opatrovat a snášet všechna omezení, která jsou s ním spojená, a teprve pak se rozhodnout. Jinak jsou to opravdu jen zbytečná traumata.

„ Chci si hrát, ale musím ležet na ručniku. Chci jít do vody, ale musím čekat, až mi to dovolí. Natahuji nohy, ale už se zase musím otočit, abych se opálil na druhé straně... Bráním se, kopu nohama. Jsem ale bit. Mám písek v puse a nesmím ho jít ani vyplivnout... Asi umřu."

Omezování vlastní svobody nesou děti obzvlášť těžce. Tyto situace snadno prolnou slova nebo zážitky z minulých životů, kdy byla omezena jejich osobní svoboda.

„Dala jsem mamince kytičku. Praštila mě s ní ale přes hlavu, zahodila ji a zařvala, že jsem ještě nevynesla smetí... Ale to jsem chtěla udělat právě teď.“

Oceníme-li kvalitu dárku, poskytneme dítěti možnost, aby prožilo radost z naší radosti. I práce pro rodiče je dar, který dítě pociťuje jako potřebu něčím splácet péči a lásku. Tato radost ho zařazuje do jejich společenství. Na projev každé lásky dítěte se musí reagovat, úsměvem, pochvalou, poděkováním...

Patologie rodičů

Mnohé nepříznivé stavy vyvolávají u dětí rodiče neurotičtí a ti, kteří trpí nějakou psychickou poruchou. Měli by se snad ještě více než ostatní naučit na sobě pracovat, rozvinout klid a trpělivost.

„Vrátil jsem se od tety. Matka se mnou cloumá, strká mě do koupelny, bije a křičí: Budeš sedět doma, nebudeš nikde běhat, zůstaneš čistý. Teta tě jen rozmazluje.

Já ale vím, že mě bije, protože na ni žálí.“

Veškeré patologie, nevyrovnanost, stresy, nepochopení, problémy ve vztazích v rodině, rozvody, to všechno zůstává trvale v hlubokém podvědomí dítěte.

Život v dnešní společnosti, to není procházka rájem. Naopak, vyžaduje překonávání mnoha nástrah a nepochopení. Pokud nemá dítě pevné zázemí v rodině nebo alespoň v jednom z rodičů, může se dostávat do problémů, které obtížně překonává. Pokud samo není silnou osobností, kterou si už přineslo z minulosti, a rozhodlo se, že si třeba právě tímto životem ověří své kvality.

„Dostal jsem nové pastelky. Jedna se mi hned zlomila. Ořezávám ji, ale znovu se láme, a znovu, teď už zbyl jen pahýl... Nevím, co s tím. Táta to nesmí vidět, seřezal by mě.

Jdu do zahrady a zapichuji ji pod keř tak, aby nebyla vidět. Snad si nevšimne, že jedna chybí. Třeba se mi podaří ve školce sebrat stejně takovou... Mám strach.

Po půl roce táta okopává keř a nachází ten zbytek... Neumíš zacházet s majetkem... Křičí na mě a jsem bit. Klečím dvě hodiny

v koutě s nataženými rukama dopředu." (Maniodepresivní psychóza)

Přílišné lpění na hmotném bohatství přivádí lidi k patologiím. V rodinách vytváří nepohodu, napětí a stres. Jestliže dítě žije trvale v narušených vztazích, mohou se tyto zkušenosti v budoucnosti stát základem duševních poruch. Nebo vytvoření stejně škodlivých podmínek ve vlastní rodině.

„Bydlíme u trati. Blíží se vlak a já chci domů. Matka ale zavřela dveře a nechce mě pustit dovnitř. (Tluče pěstmi do vzduchu, křičí, až se zalyká, svíjí se a ve tváři má děs.) Lokomotiva řve, píská, nic ze mě nezůstane...

Matka otevírá dveře. Tak pojď, vidíš, že se ti nic nestalo, že jsi statečná. Takhle nechci být statečná. Mám strach a mám na ni vztek. Nikdy mě nevezme do náručí, neutěší, všechno si musím protrpět sama. A teď mě nechá ještě takhle venku... "

Na svém bezmocném dítěti si rodiče někdy hojí i komplexy méněcennosti.

„ Utírám prach. Táta nade mnou stojí a hlídá, jak to dělám. Křičí: tady jsi to neutřela. Ukazuje mi, jak to dělat a já to po něm musím opakovat... Ještě jednou. A ještě celý pokoj vedle... Pořád mě sleduje. Bolí mě hlava, chce se mi spát.

Přichází matka, čekám, že mě pošle spát... Nevšímá si mě... Může si se mnou dělat, co chce... Zase jsem dostala pohlavek, že to není pečlivě..."

Nechceme-li, aby bylo dítě unavené a ztratilo iniciativu a chuť k práci, pak nesmíme přetěžovat jeho možnosti. Můžeme jej ale přizvat na pomoc a jeho práci ocenit. Dítě pak dělá rádo to, z čeho samo mělo radost.

„Mám kotě, vlastně je to spíš už kočka. Mám ji moc rád. Když ji hladím, tak mi přede. Dávám jí kus svačiny a pozoruji, jak se olizuje a myje. Má měkounký kožíšek.

Vyhřívá se na okně na sluničku... Dívám se na něj. Jde k oknu... Teď, teď se to stalo. Shodil ji dolů. Utíkám po schodech, je jich nekonečně... Ještě se hýbá, ale hlavička jí visí dolů (pláče). Mám ji v náručí až do večera, dokud celá neztuhla...

Jdu jí vykopat hrobeček. Nemám sílu, země je na dvorku tvrdá. Hrabu lopatičkou... Maminka mi přišla pomoci. Nenávidím ho. Nejraději bych ho taky shodil... Je zlý, chci jinýho tátu!"

Rodiče musejí být dítěti vzorem. V lásce, trpělivosti, obětavosti, odpuštění. Jak může učit lásce ten, kdo je schopen takového činu?

„Maminka odešla. Mám strach. Hraju si s kostičkami a pořád se dívám na dveře, vím, že zase přijde... Pocem. Tady si sedni, posazuje mě na postel, stahuje mi kalhotky..."

Jestli cekneš, tak tě zmlátím nebo zabiju. Osahává mě... Bolí to... Vytahuje mi kalhotky... Asi to tak musí být, dělá to i se sestrou."

„...Cítím ruku mezi nohama. Jsem vzhůru. Cítím také alkohol, strašně se bojím. Nemohu křičet, protože mi drží ruku na puse..."

Cukám sebou, ale není mi to nic platné. Je to strašné... Nenávidím ho! Nenávidím! Uteču z domova!"

Nejhorší je ztráta bezpečí, kterou otec v rodině ztělesňuje. Všichni tito otcové by si měli uvědomit, že dítě poznamenali na celý život. A pravděpodobně i do příštích životů.

Vytvářet a poskytovat pocit jistoty, to je jeho prvořadé poslání. A je jedno jak a za jaké situace se zpronevěřil nej ušlechtlejšímu úkolu být své dceři oporou a chránit ji před celým světem. Zejména před zneužitím, které nese velké psychické následky a mnohá traumata do vzájemných vztahů jejího života v budoucnosti.

Neurózy matek

Víme, že malé dítě může z nedostatku lásky zůstat opožděné, méněcenné... Známe to i z dětských domovů. Méně známé je ale to, že z nedostatku kontaktu s dítětem může onemocnět i matka.

„Strašně trpím, když odcházím a malá mě volá zpátky. Chtěla bych s ní být od rána do večera. Stejně nedokážu v práci nic pořádně dělat, neustále na ni myslím a počítám hodiny, kdy se zase spolu sejdeme."

Jsem čím dál nervóznější, zapomínám a začínám mít také problémy se srdcem."

Dítě je s matkou spojeno neviditelným poutem a přenášejí se na něj všechny její myšlenkové a citové vibrace. A také matka cítí, co se s ním děje. Mnoho matek v odloučení od dítěte trpí, protože jsou napojené na stres, který prožívá. I proto nemá matka dítě odkládat. Odloučení poškozuje oba.

S narozením dítěte se rodí i mateřský pud. Je to cit, který je kontaktem matky s dítětem posilován. Tam, kde však není rozvíjen, postupně vyhasíná. Proces vymírání lásky není dobrý ani pro dítě, ani pro matku.

Matka nutně potřebuje lásku celého sociálního prostředí, které ji obklopuje. A to především láskyplný vztah otce, který je oporou v nejtěžších dobách jejího života.

Milující rodiče

Mateřská láska je tak silná, že matka přijímá i poškozené dítě, které se narodí, a bojuje o jeho přežití.

I takové dítě je silný duch. Vidí, vnímá a chápe, ale nemůže se projevit. Poškození si většinou zaviniilo některým špatným životem v minulosti. Jeho mysl je jen zastřena a utlumena - třeba drogou, která v minulém životě ukončila jeho život.

Rodí se k rodičům, kteří chtějí duchovně růst trpělivostí a láskou, nebo mají k této bytosti nějaký karmický dluh. Sami se tím mění a vyvíjejí v dokonalejší bytost.

Rodičovská láska pomáhá překonat obtížné překážky a vykonat neuvěřitelné věci. Učí nezištné obětavosti. Rodiče, kteří jsou sami na duchovní výši, dávají lásku svým vlastním příkladem. A jsou to opět postoje nezištné lásky, kterou je pak člověk v dospělosti schopen také dávat.

Matky a otcové, kteří si uvědomí svoji zodpovědnost, budou brát dítě jako svěřenou bytost, která je svébytná a jejíž duše se k nim připojila pro získání lásky a moudrosti. Pochopí, že jí pro vývoj musí vytvořit ty nejlepší podmínky. Ze své dlouholeté zkušenosti mohou potvrdit, že děti, které tyto podmínky mají, jsou dokonalé a dobře prosperují.

U dítěte je prvořadý právě cit a ten může rodič poskytnout svou obětavostí. Láskyplný vztah však nevyklučuje důsledné a pevné vedení. Právě naopak. Dítě ví, co se od něho očekává, má přesný řád, zná svůj díl práce, zodpovědnosti i povinností.

Dobré podmínky vytváří a poskytuje pozitivně laděné vibrační pole důvěry a laskavosti. Rodiče mohou nejlépe vychovávat dítě tím, že jsou mu správným příkladem a vzorem. Šťastné jsou ty děti, které vycítují, že rodiče myslí nejprve na ně a potom teprve na sebe.

Opora v rodičích

Ve vztazích se promítají i zdánlivé maličkosti. Chovají-li se rodiče vůči dětem sobecky, pak se nesmějí divit, že se děti brzy osamostatní a rodiče nechtějí ani znát. Sami se pak chovají podle modelu: všechno pro mě. Jaký dostaneme v rodině vzor, takovou máme tendenci založit i vlastní rodinu.

V tomto případě jsme řešili neustálé útěky z domova.

„Pozoruji každé sousto, které strká do pusy. Mám na to velkou chuť... Asi mám i hlad. Jsou to jen opečené brambory. Ale my musíme s bráchou vždycky počkat, až co zbude. Někdy taky nic.

Jdeme se najíst chleba... Táta prý pracuje, tak se musí nacpat. ”

Děti velmi intenzivně vnímají i citové disproporce, nálady a napětí mezi dospělými. Snažme se proto tyto nesrovnalosti pokud možno nevytvářet a raději nemluvit o tom, kdo nám škodí. Pokud nemůžeme dítěti říci pravdu, je lépe mlčet. Každé slovo, myšlenka a zkušenost se nesmazatelně vtiskuje do jeho mysli.

Je odkázané na naši péči a lásku. Pro rodiče z toho plyne i starost, kde dítě je a s kým kamarádí. Mnoho lidí vděčí svým rodičům za záchranu před špatnou společností, protože v té době ještě neměli dostatek životních zkušeností, aby se jí sami dokázali vyhnout.

„Jsem na párty u spolužačky z vyššího ročníku, známe se ze školy. Je to u jejích rodičů v bytě, ale oni odjeli na chatu.

Každý něco přinesl, kluci obstarali alkohol. Přišli dva. Jeden je kamarád té spolužačky. Byt není moc velký, má jen dva pokoje... Jsme rozloženi na válečcích a popijíme. Kamarádka odběhla a kamarád jde za ní...

Najednou na mě leží ten druhý kluk, chci křičet, ale nemohu. Pereme se. Nikdo mi ale nejde na pomoc...

Takovou hanbu neunesu. Představte si, že mi ta holka řekla, že to na mě bylo naličené a já se jen chytla do pasti... Prý abych přestala

být netykavka. Je to hrozné. Hrozné! Neunesu to. Nevím, jestli mám odejít z gymnázia a jít jinam, nebo se raději zabít..." (16 let)

Rodiče by se měli o děti zajímat, i když si myslí, že jsou dostatečně dospělé a poradí si sami. Je velkou pravdou, že lidské mládě potřebuje nejdelsí péči. A ochranu.

Starost nekončí ani tehdy, když se dítě osamostatní. Stále o nás ví a je třeba, abychom tu byli, kdyby nás potřebovalo.

Rodičům s láskou

Děti jsme k sobě pozvali. Staly se součástí našeho života, jako jsme se i my stali částí života svých rodičů. Co jsme si od nich nejvíce přáli? Soucit, laskavost, lásku. Lásku, která by nás brala takové, jací jsme se narodili. Třeba nemocní, nebo ne právě podle jejich očekávání.

Nejlepší a největší »výživou« dítěti je láska. Je to prvotní potřeba v jeho životě. Vytváří nejdůležitější pocit jistoty a bezpečí. Dítě pak přenáší lásku i na celou zemi a na všechno, co se na ní nachází.

Do smrti budu s láskou vzpomínat na své rodiče, kteří, i když jsem se už osamostatnila, se stále stejným zájmem a láskou čekali na moje příjezdy domů. Jednou jsem se neukázala o něco déle a tatínek se objevil ve dveřích... Bylo to právě ve chvíli, kdy jsem ho nejvíc potřebovala.

Jestliže je vzájemná láska rodičů a dětí pevná, pak je silné i mimosmyslové pouto. Přestože rodiče dítě nepoutají, vycítí, kdy je jejich dítě vyžaduje nebo je v nebezpečí a potřebuje jejich pomoc.

Pro vývoj dítěte je nejdůležitější dobrá rodina a pro rozvoj jeho osobnosti šťastné dětství. Největší obtíže pramení právě z negativně prožitého dětství. Je to ale karma každého, kdo podobným stavem prochází. Nesmí proto naříkat na rodiče, ale na svou minulost a trpělivě překonávat sám sebe.

Dobrá rodinná výchova je to nejsilnější a nejcennější, co můžeme od života obdržet. Člověk prováděl zbytečné pokusy na opicích, aby se přesvědčil, jak je důležitá péče matky a rodiny. Týrání zvířat si mohl odpustit, protože máme tolik přirozených experimentů v lidské společnosti, že je to až k pláči.

Dítě je po celou dobu svého vývoje těsně spojeno s rodiči, jako zrno ve zrajícím klasu, a vyžaduje mnoho péče, aby dobře dozrálo a předčasně nevypadlo.

Nejlepší školou života je vyrovnaný, klidný a souladný vztah rodičů. Dítě nasává do svého podvědomí všechny reakce, mravní normy, postoje k práci, lidem, ke světu, moudrost a zkušenosti a také modely, jak řešit různé životní situace.

Je to buď bohatá, nebo chudá »banka života«. Většina rodičů se jí snaží naplnit dobře, ale existují i rodiče sobečtí, psychopatičtí, kteří žijí jen pro sebe, bez zájmu o život svých dětí. Připravují si tak krušný příští život nejen svých dětí, ale i svůj.

Dítě potřebuje mít pocit, že otec i matka jsou garanty jeho ochrany. Ze jsou silní, moudří, všechno dokážou, vědí... Spokojí se i s tím, že když něco neví rodiče, pak je tu někdo vyšší, kdo řešení problému zná a spolu s nimi berou onu boží *inteligenci*, sílu a moudrost jako prodlouženou ruku pro řešení neřešitelného.

Uznání Boha a pochopení, že je tu ještě něco silnějšího, pomohlo mnoha lidem v pozdějším životě překonat velké obtíže. Však také nalézt Boha je cílem všech životů. V něm je obsaženo všechno, co ke svému životu potřebujeme.

Negramotnost duše

Před pár desítkami let se potýkalo lidstvo s negramotností. Nyní se potýká s něčím podobným - negramotností duchovní. Negramotnost byla odstraněna povinnou školní docházkou. S odstraněním duchovní negramotnosti je ale také třeba něco udělat. Začít už před narozením a v útlém věku.

Snažme se vytvořit podmínky pro novou generaci už na počátku. Vývoj se pohne kupředu jedině změnou našeho myšlení a chování. Víme, že co si připravíme, také jistě najdeme. Snažme se proto vytvořit lepší podmínky i sami pro sebe.

Národy, které dosahují dobrých výsledků, pečují dobře o děti. Naopak poroba národa představovala vždy především zničení mladé generace. Proč tedy máme ještě dnes trpět agresivní vzory, které jen eskalují problémy mladých lidí?

POMOC ODJINUD

Odkud přicházíme

Každý jsme jen zrnkem písku ve vesmíru. Přestože se cítíme odloučení, i to zrno písku je součástí celé Země a ta zase celého vesmíru. Naše planeta není sama. Na všech planetách vládne život, třebaže v jiných formách než jaké si pod tímto pojmem představujeme. Všechny planety a světy, kterými jsme obklopeni, nás i prostupují v neměnné jednotě, aniž si to většina z nás vůbec uvědomuje.

V sezeních se občas setkávám i s tím, že někteří lidé mají pocit, že přicházejí a rodí se na zem z jiných částí vesmíru, z jiných světů, forem a úrovní...

„...Přišel jsem na zem, abych se obětoval. Vím to, musím pomoci lidem. Nejsem sám, bylo nás víc. My všichni jsme se obětovali pro tuto zem. Musíme splnit svůj úkol. ”

„ V čem úkol spočívá? ”

„Je jednoduchý, ale není snadný. Učit lidi lásce.”

„Jak tomu mám rozumět? ”

„Lidem přicházejí na pomoc vyspělé bytosti z jiných oblastí vesmíru, přinášejí jim rady, aby pomohli uspišit jejich vývoj. Vtělují se do lidských těl a prostupem života a svou obětí přinášejí lidstvu poučení a zasévají vyšší principy a ideály...”

V následujících úryvcích je cítit silný stesk po něčem, co tito lidé nedokážou slovy ani pořádně vylíčit.

„...Mně se tu nelíbí. Stále cítím, jako by můj domov byl někde jinde. Jako bych ho hledal v modré nedozírné hloubce nebes... nebo na některé té hvězdě nad hlavou... Vím, že jsem přišel z jedné z nich. Můj domov je tam... Mám ale před sebou ještě spoustu práce.”

„Jaké? ”

„ Učit a rozdávat lásku. ”

„To nejdůležitější je láska k druhým. Láska je božským citem. Chci to dobře splnit, abych se mohl rychle vrátit...”

„...A jsem na zemi!”

„Jak tomu mám rozumět? ”

„Dostala jsem se sem tunelem. Takovou... jako rotací světelného paprsku... Neumím to lépe vysvětlit.“

„Odkud jsi přišla?“

„Nevím, je to planeta, na které svítí stále několik sluncí. Je tam jiná vegetace, jiné květiny... Rostou tam rostliny, ale nejsou zvířata... Vlastně i my tam nemáme těla. Jsme éterické bytosti, šťastné. Neznáme lidské problémy. Nepotřebujeme takovou potravu jako lidé zde na zemi. Je tam překrásné... Těším se zase domů... “

„Kdy se vrátíš?“

„Nejprve tu musím splnit úkol. Přišla jsem pomoci trpícím, pečovat o ně. Ukazovat jim, jak se rychleji zdokonalit. Největší úkol mám nyní k rodičům a sourozencům. “

„...Sám se rozhoduji, že se narodím... Jsem taková bytost jako ze světa... maminka mě potřebuje, je moc hodná a prosila, aby se jí narodilo takové dítě... budu jí tady pomáhat, ať se stane cokoliv... “

Některé bytosti, které vstoupily do tvorby země, neměly vždy dost síly, aby uchovaly své vyšší vědomí. Vstup do úrovně hmoty měl pak za následek připoutanost, a to vše bylo počátkem karmických závislostí.

Někteří mají pocit, že v hmotném světě země uvízli nedobrovolně.

V sezení s touto dívkou jsme prošly mnoha životy a stále jsme nenacházely příčinu problému, pro který jsme terapii uskutečnily. Dostáváme se do blíže neurčitelné doby. Dívčina tvář se mění.

„Jsem v nějaké jiné době... Nedokážu ji ale určit. Vidím velké množství lidí... Ale já k nim nepatřím.“

„Jak to, že k nim nepatříš?“

„Vím, že přicházím odjinud. Z jiné planety, z jiného prostoru.“

„Najdi stěžejní zážitek života. “

„...Jdu po písku, nalevo jsou keře. Cítím, že se za mnou někdo plíží. Nemohu se bránit fyzicky, jenom myšlenkově... Nesmím mu ublížit... Cítím, že jeho myšlenky jsou temné...“

Zabíjí mě zezadu nějakým ostrým předmětem... Proč to udělal? Vždyť jsem mu ničím neublížila. Na něco takového jsem nebyla vůbec připravená... (usedavě pláče) On zavinil, že jsem tu zůstala...“

Pozoruje lidské energie, jejich vstup do těl při početí a narození.

A sama se musí zrodit podle zákonů této planety. Přichází do života rodičům, kteří oba brzy umírají.

„...Jsem ještě malá, sama v malé místnosti... Oba rodiče jsou po smrti... Je to asi území dnešní Sýrie... Jdu k jedné ženě, kterou znala má matka... Ujímá se mě. Je to hodná, krásná paní, věští... Je bílá, čistá, duchovně čistá, plná lásky. Léčí lidi. Vyhledávají ji stovky lidí a ona jim pomáhá. Nic neshromažďuje, má jenom vzácné knihy, několik vzácných knih... Také mě učí léčit, říká, že k tomu mám velké schopnosti... Má mě moc ráda. Říká, že mi všechno odkáže, dům i ty knihy... Umírá... (dlouhé ticho)

A já mám teď radost, že ty lidi půjdou za mnou. To, co jsem se naučila, nepoužívám kvůli nim a pro ně, ale kvůli sobě. Dělá mi dobře, jak jsem důležitá... Je to sobecké. Vůbec ne tak čisté, jak to dělala ona... Já to vlastně zneužívám pro sebe. Shromažďuju majetek... Umírám."

„Kam se dostáváš potom?"

„Sleduji manželský pár jakési panovnické rodiny... Rodím se v paláci. Mám dobré podmínky k výchově a jsem vychovávána k panování. Brzy ale zjišťuji i svoje mimořádné schopnosti jako hypnózu, sugesci a davovou sugesci, jimiž se odlišuji od lidí. Jsem si jich vědoma a začínám je rozvíjet...

Jsem kněžka. Obrovské sloupy... Davy lidí pode mnou. Já je ovládám sugesci a myšlenkou... Také si vytvářím pomocného ducha, aby mi sloužil. Někdy mě ale nechce poslechnout. A hlavně ho nedokáží odeslat, rozpustit a zbavit se ho, když si přeji, aby už zmizel. Jen se zmenší, uhne do strany, ale pořád je!"

Po krátké době přebírá vládu a začne lidi psychicky ovlivňovat a zneužívat svoje síly.

„...Uvědomuji si svou vnitřní sílu, kterou mohu lidi ovládat... Stojím nad vysokým schodištěm mezi sloupy svého paláce a rukama, očima a myšlenkou je ovládám. Ten méněcenný dav stojí přede mnou... Teď se mi klaní a volá slávu... Pohrdám jimi, poroučím jim... Je tak snadné s nimi manipulovat a ovládat je!"

Libí se jí muž jedné ženy. Sugesci, na pokyn své myšlenky, ho přivede do svého paláce. Tento muž a jeho žena ji pak ale provázejí dalšími životy a setkání s nimi pro ni vždy znamená utrpení.

„Posuň se do dalšího života. "

„Jsem asi komediantka... Putuju s kočovnou společností. Máme jen vůz a žádnou pevnou střechu nad hlavou. "

„Posuň se k nějakému intenzivnímu zážitku."

„Tancuju u jednoho hostince. Mezi přítomnými se mi líbí jeden muž, nejvíce mi tleská... Prosí mě, abych mu hádala z ruky. Nechce se mi... Žádá tedy další a další tanec...“

Balíme, odjíždíme... Rozhoduji se, že zůstanu sloužit v té hospodě... (Výraz její tváře se změnil do zděšení, uhýbá hlavou.) On mě mlátí!"

„Kdo tě bije?"

„Vůdce té naší tlupy... Je to ten muž, co jsem ho tehdy přinutila, aby za mnou přišel do paláce... Musím jít pěšky za vozem...“

Už nemohu únavou, sedám si u cesty. Jedou dál... (dlouho je ticho). Docházím je až potmě. Vůz stojí před jinou hospodou... Vychází a cloumá se mnou, drtí mě o zed' a strašně mi nadává... to nejde ani říct nahlas... Musím spát venku pod vozem."

Tato dívka pak prochází ještě dalšími těžkými životy. Každým životem se však pomalu přibližuje k pochopení a poznání smyslu své pozemské existence. Začíná nezištně pomáhat druhým.

Na konci terapie si však postěžovala: „Nic jsem na zemi nenašla, stále pořádně nevím, kdo jsem, kam patřím a kam zase odejdu. V noci se dívám ke hvězdám a hledám, která je ta moje..."

Každý máme své poslání

Asi jen některým bytostem zrozeným na naší planetu se podaří překonat svůdné nabídky hmotného světa a projít životem bez úhony.

Sledujeme nešťastný rozvod (žena, 35 let).

„Podívej se, proč tě muž opustil.“

„...Protože jsem si našla ještě dalšího. Mám tolik lásky, že mohu milovat oba... Já miluji všechny lidi. Nemyslím tím nic špatného, nechci nikomu uškodit, ale oni to nechápou. “

„Jdi k dalšímu problému. “

„ Všichni mi závidí. Proč mi závidí? Já tomu nerozumím... Nikomu nic neberu, nikomu neublížuju.“

Vracíme se hluboko do minulosti proti toku pozemského času.

„...Jsem tu proto, abych lidi učila lásce. V lásce vidím jejich vývoj, láskou dojdou k dokonalosti... Mám jim ukazovat cestu a učit milosrdenství.“

Dlouhou dobu je ticho, čekám. „...Zamilovala jsem se. Asi to není šťastné. On už patří jiné, mají spolu děti... Já to ale nerespektuji,

protože mám lepší šanci. Mám větší schopnosti a šarm... (opět dlouhé ticho).

Umírám na zápal plic... jsem ještě mladá. A také vidím, co jsem způsobila. Budu se muset vrátit, budu se muset znovu narodit... Musím zůstat na zemi.

Děkuju vám, já jsem už pomalu zapoměla, odkud jsem přišla a kam patřím... V životě dělám stále stejnou chybu. Teď si dám už větší pozor."

Není však třeba pátrat, za jakých okolností, proč a jak jsme se na zemi ocitli nebo odkud přicházíme. Každá bytost se rodí ke svým úkolům, každá se nachází v určitém stadiu svého vývoje a každý máme na zemi jiné poslání.

VZÁJEMNÉ SOUVISLOSTI

Osud ve hvězdách

Planeta Země a sluneční soustava jsou pouze jednou z buněk galaxie, která žije v náručí vesmíru spolu s jinými světy. Celá naše galaxie a celý vesmír existují ve vzájemných vztazích a působnosti. Vesmír je ukryt v každém atomu a tím i v nás. Uplatňují se v něm neviditelné vazby, které mají vliv na přírodu a všechny bytosti. Denně jsme v součinnosti s vesmírným děním a nacházíme se v působnosti vesmírných sil.

Planety svou silou a kvalitou ovlivňují vše, co se nachází ve spektru jejich vlivu. Těmto zákonům podléhá život na zemi, střídání dne a noci, bdění a spánku, ročních období... Působí na nás však ještě mnohem významněji, třebaže si to běžně vůbec ani neuvědomujeme.

Postavení planet a stálic v okamžiku narození odpovídá tendencím našeho budoucího vývoje. V tomto vlivu jsou zahrnuty tělesné, psychické, duševní i duchovní dispozice, charakterové rysy, sklony a mnohé další. Tento vliv pak působí po celý náš další život.

S planetárním postavením v okamžiku narození a jeho vlivem však souvisejí i zkušenosti z minulosti, jež si do následujícího života přinášíme a které se také podílejí na utváření našeho dalšího života. Rodíme se do takové kvality, která odpovídá našemu dosaženému vývoji.

Jednotlivými životy procházíme karmickými křižovatkami

a učíme se. Jsme však ve stálé součinnosti s vesmírem, v neustálé interakci vesmírných sil s námi a naopak. Vseje uloženo v nás i v programu vesmírného »Computeru«, který bezchybně registruje všechny naše činy a myšlenky, aby, až přijde pravý čas, vydal úrodu ze sklizně našich životů. Myšlenka, slovo a čin tak tvoří budoucnost a základ osudu člověka.

Měla jsem možnost u několika lidí ověřit a porovnat data odchodu ze země s jejich novou inkarnací. Jednalo se o známé osobnosti, u kterých byl zaznamenán přesný čas úmrtí. Porovnáním obou výpočtů - smrti a narození - jsem dostala zvláštní výsledky. Ukazuje se, že oba horoskopy spolu vzájemně korespondují a jejich charakteristika se shoduje.

Srovnání ukazuje, kam člověk v minulém životě dospěl a jaké úkoly má v následujícím zrození zpracovat, co v životě vykonat a zlepšit.

Mapa života

Pro vypracování spolehlivého a přesného horoskopu je nutné určení přesného data, minuty a místa narození. V jednom osudovém, vesmírem předurčeném a námi přijatém okamžiku se všechna nebeská tělesa nacházejí v určitém postavení. Je-li to postavení dobré (trigony, sextily), dostává se nám odměn za naše »zásluhy«, za to, co jsme zpracovali a zvládli. Pak se nám i v životě lépe daří a cítíme se šťastni. Naopak špatné, negativní postavení (kvadráty, opozice) znamená těžkosti, tíživou práci, problematické vztahy, nemoce a další.

Dobro i zlo, vytvořené předcházejícími životy, se odráží v horoskopu každého člověka. Pokud si však své negativní stránky uvědomíme a máme přání je změnit, pak posilujeme dobré a špatné odstraňujeme. Astrologická »mapa«, náš horoskop narození, nás tak může vést životem, neboť nám ukazuje nezpracované slabiny charakteru, úkoly a problémy, kterými musíme projít a nedořešené vztahy, jež musíme vyřešit. Astrologický výpočet se však stává zároveň i zrozením úkolů. Zrcadlí nejen naši minulost, ale ukazuje i práci, kterou jsme ještě nedokončili.

Třebaže se nám osudovost může zdát jako nevyhnutelná, nesmíme zapomínat na to, že jsme to jenom my sami, kteří ji v každém okamžiku svého života spoluvytváříme, měníme, nebo jí pouze trpně procházíme.

Heslem starých astrologů bylo: „Hvězdy působí, ale nevládnou.“

Závisí proto jen na našem rozhodnutí, jak se zachováme. Laskavostí a zvládnutím svých nedostatků rušíme nános karmy, v opačném případě své utrpení jen prohlubujeme.

Člověk je tak sám strůjcem svého osudu.

S dívkou (20 let) jsem pracovala pro psychický problém, pramenící z totálního finančního útisku jejího otce. Výpočet jeho horoskopu svědčil o chorobné touze po majetku.

Sezení nás zavedlo do kruté události minulého života.

„Stojím na střeše vysokého domu a rozhlížím se po okolí. Je to nádherný pohled. Jsem nadšená i proto, že jsem tu se svým manželem. Brali jsme se teprve nedávno.

V pase cítím jeho stisk, chci se otočit, abych ho políbila, ale to už se vznáším jakoby nad propastí. Domnívám se, že se mnou jen tak žertuje, přesto se ale trochu bojím... Teď už mě nedrží. Letím strašnou rychlostí dolů. Uvědomuji si, že je to můj konec... Ne, to ne! Prudký náraz... Dívám se na sebe...

Vracím se nahoru ke svému muži, protože nechápu, co se stalo... Vnímám jeho myšlenky a jsem v šoku. Má radost z toho, že se mě zbavil. Bude tvrdit, že to byla nešťastná náhoda.

Udělal to proto, aby si mohl přivlastnit naše společné peníze. "

„Jdi do současného života."

„Rodím se jako jeho dcera... Od narození s ním mám velké potíže. O všechno jsem ho musela vždycky prosit. Nikdy mi nechtěl dát peníze ani na věci, které jsem nutně potřebovala. Nikdy mi nic nekoupil a ještě mi chce brát i peníze, které si vydělám. Je neuvěřitelně sobecký. Nesnášíme se..."

Otec je v dalším životě zkoušen, zda opět podlehne nebo zda svůj charakter dokáže změnit. Na jeho svobodné vůli závisí, jak s touto zátěží minulosti naloží.

V tomto případě se však zdá, že nevědomost je silnější než láska otcovská i zkouška vesmíru.

Horoskopy pro každého

Setkala jsem se s mnoha lidmi, kteří se domnívají, že horoskopy jsou ty moudře se tvářící bulvární předpovědi pro každého. Mnoho lidí se jimi dokonce i řídí a velmi se podivují, setkají-li se poprvé se složitostí astrologie a s tím, že přesné vyhodnocení k minutě a místu

narození vyžaduje mnoho hodin, někdy měsíců až let tvůrčí práce, má-li být horoskop opravdu přesně proveden. Pro co nejpřesnější zpracování všech údajů je navíc třeba znalostí a dovedností, které pravděpodobně spadají i do oblasti mimosmyslového poznání.

Problém nepřesnosti horoskopu se může jevit i v tom, že nemáme přesně zmapovanu působnost naší sluneční soustavy, natož pak vlivy i ostatních stálic vesmírného nebe, které samozřejmě také působí, přestože o jejich vlivu víme zatím tak málo.

Člověk by měl být vděčný na cestě poznání za každou pomoc a poděkovat za každý drahokam, který tuto cestu ozáří. Musí to však být opravdový šperk a ne »zasvěcený« horoskop od šarlatána.

Působí, ale nevládnou

Působení vesmíru je pro nás lidi stále ještě velkou neznámou, neboť pochopit jeho skutečnou velikost a povahu není našim lidským rozumem jednoduché. Proto často stojíme nad náhodou nenáhodou jako u zjevení, přestože je to jen poodhrnutý cípek vesmírných zákonitostí a působností.

Známe svůj dům, svoji zahradu, své auto, ale sami sobě zůstáváme stále neznámí. Jestliže přijmeme skutečnost, že naše narození nebylo náhodné a uvědomíme si vliv planet v životě, pak dosáhneme hlubšího pochopení i sama sebe. Astrologie se tak může stát prostředníkem pochopení našich úkolů a mezníků cesty, na které se nalézáme. Pomocníkem na cestě poznání. Stává se tak zrcadlem mezi námi a vesmírem a pomáhá nahlédnout za záclonu našeho života.

Jsme součástí mocného toku vesmírných sil a je naší povinností využít je k dobru. Je to obrovská zodpovědnost za sebe, za druhé i za planetu Zemi, neboť i ona má vliv na ostatní části vesmíru. Působnost je vzájemná. Pokud Země vyzařuje temné vibrace nepřátelství, sobectví... působí nepříznivě i na celý vesmír.

Jestliže se svou myslí neobracíme k vyšším světům, pak jen trpně přijímáme nebo si i škodíme negativními činy, myšlenkami a nepříznivým prožíváním. Milost boží, o kterou prosíme, a samozřejmě i práce na sobě nám pomáhá mnohé přetvářet a měnit.

Je i naší zásluhou, že chceme odkrýt zavázané oči, abychom lépe viděli a přispěli k odstranění nevědomosti. Ke skutečnému poznání však dospějeme jedině tehdy, bude-li naše duše prozářena Božstvím. Pak nám bude srozumitelnější i vliv planet, který může pomoci pře-

konávat překážky a přispět k jejich pochopení na cestě zpět k Bohu. Poznáme se jako část celku, z něhož se nelze oddělit. Musíme se však pravdě umět podívat do očí. A astrologie nám v tom může pomoci.

PYRAMIDY

Spojení s vesmírem

Jedním z příběhů starověkého Egypta je pověst o Osirisovi. Byl zákeřně zabit bratrem Sethem, rozsekán a rozházen po celém Egyptě. Jeho manželka Isis, s níž měl syna Hóra, vytrvale a trpělivě tyto části shledávala, dala je dohromady a oživila. Osiris se tak vrátil zpět k životu a stal se pánem podsvětí.

Mýtus alegoricky připomíná vývoj duše. V lidské duši sídlí Osiris - božská jiskra. Nevyvinutá mysl, závistivý Seth, nižší vibrace v člověku tuto jiskru zabila. Matka boží, láska, hledá kusy »těla«, ochraňuje a spojuje je a tak dociluje zrození vyššího »Já« - syna Hóra a poznání nesmrtnosti duše.

Historie lidstva je spojena s podvědomým hledáním. Nejasně si uvědomujeme svůj božský původ a vycitujeme nespokojenost se svým současným stavem. Neustále pátráme, avšak nacházíme jen to, co je již dávno známé.

Egypt odpradávná přitahoval lidi s touhou po poznání. Cítili, že právě tam je zdroj daru spojení s vyššími světy a lákala je touha po návratu k sobě samým. Vliv Egypta na naši kulturu je jednoznačný a snad všichni velcí myslitelé starověku čerpali z egyptských základů vědění.

Přes veškerou úctu, kterou k této civilizaci cítíme, však stále nedokážeme plně pochopit, jak lidé přicházející z hlubin doby kamenné byli schopni vytvořit během relativně krátké doby tak vyspělou společnost a kulturu a odkud pocházely jejich vědomosti a znalosti, které byly námi často překonány až teprve nedávno. A mnohé zůstávají záhadou dodnes.

Kosmická energie

Slyšíme-li slovo Egypt, většině z nás se vybaví velké pyramidy u Gízy a nezbývá než žasnout nad tím, jak lidé tehdy dokázali vystavět takové monumentální stavby, lámeme si hlavu, odkud a jak získali

matematické a astronomické údaje, vtělené v jejich stavbě - Ludolfovo číslo, Pythagorova věta, poměr vzdálenosti Země od Slunce, orientace podle světových stran a další zvláštnosti.

A hlavně: proč byly pyramidy postaveny?

Uvádím úryvky z několika sezení, v nichž jsme vynesli na povrch zážitky, jež se skrývají v hlubinách lidského podvědomí.

„...Kořeny Egypta je třeba hledat daleko hlouběji, v civilizacích, které ho předcházely... Vím, že budou zničeny a nastane doba úpadku... Ale vědění nesmí zmizet. Vědomosti budou uloženy na bezpečném místě, kde nebude hrozit zkázou ani voda, ani oheň. Zaštítí je kámen... Ten se stane zároveň věčným spojením nebe se zemí.“

„...Pyramidy postavili ti, co přišli z mořské říše. Jejich schopnosti byly neobyčejné...“

„...Dosahujeme spojení s hvězdami... Podobné stavby jsme postavili na více místech země, aby byl zajištěn vývoj. Egypt je jedna z oblastí... Důvodem a smyslem je snaha uchovat vědění. Byly postaveny proto, aby koncentrovaly vesmírné síly, akumulovaly je a transformovaly.

Jako sýpky nebo hroby je označili lidé později, kdy jejich původní význam zmizel v zapomnění.“

Jsou to někdy kratší, jindy delší zlomky informací, které ke mně při různých příležitostech přicházejí během terapií.

„Sedím v malé místnosti, před sebou mám knihy... slabé žluté osvětlení... Je to buddhistický klášter vysoko v horách... Ctu tak, že se přímo vpíjím do písmen. Neumím to lépe vyjádřit. Jsem spojen s textem, jako by byl mou součástí. Těžko to dokážu vysvětlit...“

„Najdi na své časové koleji jiný podobný pocit.“

„...Jdu k pyramidě. Je mi asi třicet let. Nejsem sám, doprovází mne starší muž... Pyramida je nádherně hladká a září bělostí. Jdeme k otvoru, který se otevírá odsunutím jedné desky na povrchu... Vcházíme dovnitř a procházíme dlouhou chodbou... Sestupujeme do malého prostoru, kde je uprostřed kamenný stůl a dvě sedátka. Sedáme si proti sobě a muž na mě mluví...“

„Co ti říká?“

„Ptá se mě, jestli nemám strach, jsem dost silný, připravený, zda

jsem si to nerozmyslel. Ale já se cítím silný a klidný. Vnímám zvláštní harmonii, která jde jen těžko popsat. Ten člověk je krásný, plný důvěry, jako rodiče... Víc než rodiče. Víím, že by mě nikdy nezklamal.

Vstáváme a jdeme chodbou nahoru. Vcházíme do tmavé, velké prostory, uprostřed je vydlabaný kámen... sarkofág. Muž se mě znovu ptá, jestli jsem si to nerozmyslel. Ne, nemám strach...

Lehám si dovnitř a on mě přikrývá těžkým kamenem. Nemohu zvednout ruku, ani se poškrábat na obličej, protože kámen je těsně nade mnou... Teď mám trochu strach. Slyším vzdalující se kroky, jak odchází.

Ležím delší dobu... Najednou se strhl hrozný rámus, vítr, meluzína. Mám strach... Nevím, jestli se to děje pouze v mé představě, nebo je to skutečnost... Teď to přestalo a vidím tisíce světelných paprsků, jak procházejí v jednom proudu dolů, jakoby od špičky pyramidy. Nade mnou se rozšiřují... Vyplňují celý prostor, moje tělo, mou mysl... Cítím obrovský tlak a napětí. Hučí mi v hlavě, zaléhají uši, ale přitom nic neslyším...

Moje vědomí se rozšiřuje, mohutní... Vystupuji, ne, vznáším se, ne, letím a moje vědomí prochází ven... (Ticho, dlouhé ticho.)

Vidím jakoby stupně dlouhého žebříku. Každý stupeň je život. Vidím životy zpět a vidím je i před sebou... (Opět následuje dlouhé ticho.) Vnímám svou budoucnost i minulost. Procházím se životy a pohybují se volně ve vesmíru... Dostávám se na nějakou planetu..." (Znovu je delší dobu ticho.)

Přikazuji mu, aby se vrátil, protože se obávám, aby neobjevil nějaký drastický zážitek na budoucí koleji svého nynějšího života.

„Prosím nerušit. Chci se ještě někam podívat... (Opět ticho.) Je čas se vrátit... Najednou se rozsvětluje... Ležím v sarkofágu a muž ze mne sundává kámen. Vede mě dolů do místnosti, kde jsme byli předtím. Převlékám si šaty. Mají jemný, fialový odstín... Vycházíme ven. Tam stojí zástup lidí, jásají a projevují velikou radost.“

„Co se děje dál?“

„Jdeme do nějakého paláce, kde je slavnostní hostina.“

Zloději, kteří chtěli vykrást Cheopsovu pyramidu, byli velmi překvapeni, že uvnitř našli pouze prázdný sarkofág, bez zlata a drahokamů - poklad se nacházel v jiných sférách...

Nyní asi i lépe porozumíme slovům, která jsou napsána na stěně jedné z pyramid: „...Vstoupil jsem na tyto tvé paprsky jako na schodiště, abych vystoupil ke své matce, k živé kobře na čele Réově... Nebe ti

upevnilo paprsky Slunce, abys na ně mohl vystoupit jako na oko Réovo..."

První vládci a kněží Egypta byli vzdělaní a vyspělí jedinci. Vláda nemohla být svěřena žádnému psychopatovi, jak je tomu často v současnosti. Musel to být člověk moudrý, který byl díky své vyspělosti schopen čerpat vědomosti ve spojení s vyšším řádem vesmíru. K tomu ale bylo zapotřebí, aby prošel pečlivou přípravou a dlouhou výukou.

Dovídáme se to i od člověka, který se našel v životě egyptského kněze.

„...Adepti jsou v pyramidě vystaveni působení sil. K zasvěcení však mohou přistoupit až tehdy, kdy bezesbytku zpracují svoji duši, tedy vše, co je poutá s hmotou. Jakmile se jen nepatrně drží některé z jejích forem a duše není odpoutána, pak je stále držen, nemůže se od hmoty plně oddělit a toto pnutí může vést k násilnému oddělení duše od těla... Tehdy nastává smrt.

Jestliže mají odpovídající schopnosti a jsou dobře připraveni, touto zkouškou projdou. Pokud ne, zemřou, nebo jsou duševně postiženi, protože nebyli dostatečně zralí pro podobnou zkušenost a nápor sil... Pokud se to však podaří, dostane se jim vyššího stupně poznání a kvalit, které pak mohou uplatňovat i pro pomoc ostatním lidem... Příprava trvá dlouhou řadu let a není dovoleno ji nikomu sdělovat.

Zasvěcení tímto způsobem znamená nejen změnu v mentální mysli, vyspělosti duše, ale i přeměnu těla, které má pak jinou kvalitu... Jako by téměř cosi vyzařovalo... "

Egyptané viděli Slunce jako sídlo Boha a faraóna uznávali jeho synem. Zasvěcovací praxe spočívala ve spojení člověka s touto energií. Zasvěcenec pak již nic nehledá, cítí rovnováhu, harmonii a prožívá šťastnou jednotu. Stává se duchovně sjednocenou bytostí, která zpracovala své »já«, zbavila se vášně, nenávisti a sobectví a dosáhla vyššího stavu vědomí.

Jen pro připravené

Vedle zdařilých pokusů se ale objevují i ti, kterým se úkol zvládnout nepodařilo.

„...Vcházíme do čtvercové místnosti... Jsme uvnitř pyramidy. Uprostřed stojí sarkofág, jdeme k němu. Cítím strach... Kněz odsouvá

kámen, lehám si dovnitř a on ho na mne zase zasouvá. Je těžký, rukama ho zkuším zvednout, ale ani se nehne. "

Hluboce dýchá. Najednou se dech zrychluje, je nepravidelný, ruce suně nahoru ke krku. Proč je nezvedne? Aha, on je v úzkém prostoru a na něm leží těžký kámen - momentálně už jen pomyslný, dochází mi. Ale tělo reaguje stejně jako tenkrát.

Pomáhá si jako by chtěl uvolnit krk. Drží se za něj, chroptí, modrá, rozhazuje ruce... Teď přestal dýchat a hlava sebou trhla na stranu. Znehybněl a v obličeji je modrý.

Strašně jsem se lekla, snad jako ještě nikdy v životě. Okamžitě se s ním snažím opět navázat kontakt a chci ho probrat k vědomí. Není to vůbec jednoduché...

Konečně, po chvíli, která se mi zdála věčností, otevřel jedno oko, pak druhé a vyčítavým hlasem, pronesl: „Proč jste mě tam nenechala? Tam bylo tak krásně. Už jsem šel za světlem, přešel bariéru a vtom jsem se musel vrátit zpátky, protože jste mě volala... Mně se tam tak líbilo..."

Nemohla jsem dopustit, aby jeho život opět skončil jako tenkrát - tedy smrtí.

Při této příležitosti jsem si znovu uvědomila nebezpečí, kdyby podobnou zkušeností procházel sám podle návodů autohypnózy, nebo byl v péči nezodpovědného terapeuta.

Dalším příběhem je zážitek chlapce, který se na poslední chvíli správně rozhodl a tak pravděpodobně předešel ztrátě života.

„Připravuji se na vyvrcholení cesty. Jsem už rozhodnut... Scházíme se ještě jednou před stanoveným dnem a kněz mi říká: Touto prací postoupíš rychle kupředu a s čistou myslí najdeš to, co hledáš... Znovu se mě ale ptá, jestli jsem dobře prověřil svůj cit. Nevnímáš ještě nějaký vnitřní závazek? Máš svobodnou vůli se rozhodnout! Můžeš se ještě vrátit a jít přirozeným vývojem.

Cítím, že vidí do mé duše lépe, než já sám. Uvědomuji si, že nemám ještě všechny myšlenky dostatečně soustředěny. Některé utíkají do paláce a hledají její tvář... Miluju ji... Vrátím se, počkám na příhodnější dobu..."

V jiném sezení jsem objevila, jak může být i delší pobyt v pyramidě nebezpečný nepřipravenému člověku.

„...Podařilo se mi dostat dovnitř. Někdo tu rozkopal kvádry, protahují se dál... Odpočívám... Musím ale ještě dál, musím se dostat ještě do další chodby, třeba něco najdu... Cítím se strašně unavený... Mám s sebou jídlo i pití, nemám ale hlad ani žízeň... Něco mě jakoby někam táhne, ztrácím sílu... Ven! Musím okamžitě ven! Přepadá mě strašný strach... Lezu po čtyřech ven. Jen rychle ven... Ležím před pyramidou... hodně dlouho, nemohu se postavit na nohy... Snad bych tam byl býval zahynul.“

Další zkušenost dosvědčuje, že lidé okolo kněží věděli o tajemství v pyramidách, ale netušili, co mohou očekávat.

„Správce si mě vybírá jako nej schopnějšího... Za provedení úkol mi nabízí propuštění. Vnímám, že nemá čisté myšlenky... Touží jen po dosažení větší moci. Je úlisný... To, co po mně chce, je zakázané. Když to ale pro něj udělám, dostanu svobodu. Pokud mě chytí, budu potrestán... Svoboda je ale lákavější. Souhlasím. Mám přinést ono tajemství, slovo, listinu, věc, odpověď na něco... Sám nevím, co to je...

Protáhl jsem se úzkým otvorem a sestupuji chodbou. Dostávám se do další chodby a nahlížím do velkého prostoru... Za špatného osvětlení pozoruji, že si do sarkofágu lehá člověk a druhý na něj dává kámen.

Kdybych správci řekl, že člověka pohřbili zaživa a že ho stráží, je možné tím odhalit tajemství? Mám představu, že ho hlídají duchové. Cítím, že i mě někdo pozoruje...

Přepadá mě strach. Rychle se vracím... Snažím se prolézt úzkým otvorem... Teď ale nemohu dopředu ani zpátky. Něco mě drží. Jsem v beznadějně situaci. Mám pocit, že mě něco nebo někdo pronásleduje. Prožívám psychická muka. Nemůžu ale nic dělat, čekám jako oběť chycená v oku. Je to bezvýchodná situace. Mám pocit, že mě drží jakási síla. Není východisko... Mízi jakákoliv možnost dostat se ven. Dovnitř jsem se dostal, ale zpátky to nejde... Není návratu... Čekám... Umírám...“

Faraónův správce nevěděl, co se v pyramidě odehrává, ale chtěl zjistit, co dává takovou sílu a moc. Proto nabídl vězni svobodu, pokud se tajně dostane do pyramidy a přinese mu odtud »to něco«.

Síla psychické energie může být zneužita v každé době, pokud je člověk na nízkém stupni duchovního poznání. Proto musela být pod kontrolou, protože ještě ne všichni dospěli nesobeckého pohledu na svět a zneužití s sebou neslo těžké následky.

Než pochopíme smysl zasvěcovacích obřadů, zůstanou pyramidy asi ještě hodně dlouho tajemnými stavbami, o kterých budou stále přibývat jen další a další vědecká díla.

Sfinga jako by nám svým úsměvem dávala najevo naši nepatrnost v porovnání s nimi a vyzývala k přeměně »zvířete« v nás, k opuštění nízkosti a vzletu k harmonii světa.

Nic ale nemá v historii stálého trvání. Také moudří vládcové Egypta byli časem vystřídáni méně kvalitními následníky.

ZANIKLÉ CIVILIZACE

Otisky v duši

Kam sahá historie Země? Jaké civilizace se vystřídaly? Proč zanikly? Odkud přicházíme? Na podobné otázky dostávám odpovědi od lidí, s nimiž uskutečňuji terapie. Někdy se je dozvídám náhodou, jako vedlejší informaci, jindy se s jejich pomocí snažíme odstranit potíže, které člověka sužují.

„...Jdu chodbou uvnitř nějaké knihovny... Vstupuji do místnosti, sedám ke stolu a беру do ruky destičku...“

„Přečti, co je na ní napsáno.“

„Je to jako klínové písmo, znaky, které čtu odshora dolů, po odstavcích.“

Cte velmi pomalu, jako by text luštil, větu za větou. Zjedné destičky přechází na druhou. Trvá to dlouho a čas rychle ubíhá...

„Navrať se zpět do tohoto života.“

„Nejde mi to, jsem pořád v knihovně. Jsou tu tisíce dalších knih...“

Po delší odmlce dodal: „Teď už chápu, proč shořela Alexandrijská knihovna. Zapálili ji naschvál... Udělali to proto, aby se vědění nedostalo do nepovolanych rukou.“

Chlapec (13 let) se z tohoto výletu dostával velmi obtížně. Touha po poznání byla silnější než mé slovo.

Světy i města zanikly, ale je krásné, že je můžeme znovu navštívit a znovu oživovat jejich podobu, protože zůstaly jako otisk zkušenosti v naší duši.

„Mám na sobě bílý oděv až na zem... Víc mě ale zajímá ta budova.“

Je to palác? Asi ne, je to chrám, velký, zvláštní. Sloupy jsou propojeny mezi sebou zvenku i zevnitř, takže tvoří klenbu, ale působí vzdušně, lehce, mají nádherné barvy, jsou zlacené... sochy, nádherné sochy... Obtížně se mi to popisuje. Uprostřed je šachta pro výtah a okolo zvláštní točité schody. Všechna patra jsou tak spolu propojena a studuje se v nich. V posledním je astronomická observatoř, vím, že se tam pozoruje nebe a studují pohyby hvězd a planet. Také já se tu učím. "

„Co děláš ve volném čase?“

„My asi nemáme volný čas v tom dnešním slova smyslu... Jsem v přízemí toho chrámu a věnuji se právě jednomu ubožákovi. Má na krku velkou bouli. Já ho léčím rukama a radím mu, co smí a co nesmí jíst, aby se to zmenšilo. Doporučuji mu také několikadenní půst... Nejsm sama, je nás tu více a všichni máme stejný úkol. Pomáhat lidem...

Pak jdu do malé budovy blízko paláce. Mám tam postel, ale nic víc... Nic jiného stejně nepotřebuju. Vědomosti dostáváme a k práci potřebujeme jen ruce a laskavé srdce. Zdá se mi to jednoduché a cítím se velmi dobře... Lidé potřebují pomoc a moje odměna je v tom, že vím, že jim to pomáhá.

Velký význam má intuice, to nejde srovnat s dneškem. My všechno víme jinak, jiným vhladem než rozumem. Rozum se podřizuje intuici. Intuitivní vědění je obrovské. Přirovnala bych to k napojení na vědomí celého kosmu a vědomosti a informace si bereme přímo odtud. Mám pocit, že mozek tolik nepoužíváme...

My dnes klademe velký důraz na rozum a opomíjíme pěstovat schopnosti intuice a mimosmyslového vnímání. Tady je tomu právě naopak..."

„Dokážeš určit čas a místo?“

„Nevím... nedokážu, ale nevypadá to jako místo, které znám nebo jsem kdy viděla. Mám takový pocit, jako by to byla Atlantida... nebo nějaká jiná, nám neznámá civilizace.“

„Popiš mi okolí.“

*„Před chrámem je mozaika z větších kamenů, je na ní vyjádřen drak nebo něco na ten způsob. Je to krásně barevné, hladké... Ona i ta budova je krásně zdobená, barevně vykládaná, leskne se. O kus dál je voda... je to umělý průplav... A stromy, ty miluji, těch je tu hodně. Jsou asi hodně staré, mají velké koruny a široký kmen.“
(Zena, 59 let)*

Vlny na moři se valí jedna za druhou, aby opět zanikly a byly vystřídány jinými. Stejně tak se střídají i civilizace. Vynoří se, aby

byly po čase vystřídány a samy zanikly. Tak patrně zmizela i Atlantida na pomyslném vrcholu Platónského roku.

„Žijeme v harmonii s přírodou. Příroda pro nás není neznámá. Jsme v ní jakoby ponořeni a rozumíme jí víc než dneska... díváme se na ni jinak. Nejdůležitějším úkolem je zvládnout koncentraci. To se učí už malé děti... Známe svoji minulost a samozřejmě i osudovou linii. Žijeme téměř dokonalým životem. V kráse, společenských podmínkách i vztazích daleko předčí náš současný život. "

„ Co můžeš ještě porovnat? "

„ To nelze se současností porovnat... Práce je součástí nás samých. Pracujeme jinak. Nenamáháme tolik mozek, ani ruce. Využíváme hlavně silových polí a myšlenkových vibrací. To ale zvládají jen někteří. Ti umějí ovládat i přitažlivost země. (Po krátké pauze pokračuje.)

Rodíme se z velké lásky... Sexuální život je jiný, není to vášeň, ale něco krásného... pocit jiné dimenze... Emocionální život je pro nás důležitější. Jsme si bližší a máme k sobě jiný vztah - citovější, chápavější. Přála bych si, aby bylo zase všechno tak ideální, krásné. Abychom byli zase tak citově propojeni... "

Obličej ženy se rozzářil, zkrásněla mi před očima. „ V každé lidské činnosti by myslel jeden na druhého, ne jen na sebe. Pracoval a staral by se o druhé stejně jako o sebe, aby netrpěli a aby měli všechno, co potřebují... Pak by i on sám měl všechno, protože i ostatní by vycítovali, co potřebuje...

Chtěla bych se tam vrátit."

Dobu rozkvětu v minulosti naší země objevilo během terapie ještě několik lidí.

„ ... Krásné stavby, úplně jiné než naše dnešní... Trochu se podobají řeckým, ale jsou vzdušnější, ladnější, méně těžkopádné... mnoho sloupů, teras, arkád, vodopádů... atria. Ve všem je harmonie, půvab... Krása je symbolem života, všechno musí být krásné... oblečení... všechno, co nás obklopuje. Musíme mít i krásnou a čistou duši.

Na planety okolo Země se díváme jinak než dnes. Vidíme, jak bych to přiblížil, duchovním zrakem - to je nejvýstižnější. Také jinak chápeme čas a prostor, to jsou duchovní veličiny... Vesmír je neohraničený. Když chci, čas ani prostor pro mě neexistují. Teď se na všechno díváme moc materiálně, fyzikálně, to nás omezuje a svazuje.

Také potrava je jiná. Jíme pouze to, co vypěstujeme. Ovoce, obilí,

zeleninu a také něco, co dnes neumím pojmenovat. Vůbec nejíme maso. Máme jiný postoj ke zvířatům. Ty vůbec nezabýváme, protože tvoří součást našeho života... Představte si, že byste zabila a snědla svého psa!

Miluju hudbu, jsou to krásné harmonické melodie, ne ten dnešní řev..."

„A nejhöršízážitek?“

„Upustila a rozbila jsem světlo, které samo svítilo... Je to kulaté, jako ze skla, ale není to sklo... Nemá přívod ani baterku... Celistvá koule, která sama svítí. Bude mi chybět.“ (Zena, 38 let)

V sezeních se vracíme do časů ztracených v dávné minulosti a ponořených do hlubin zapomnění. Občas se vynoří jako zlý sen, který zanechal reálnou stopu v našich duších, myslích a hlubokém podvědomí.

Ztráta duchovního rozměru

Nenacházíme ale pouze pozitivní zážitky. Objevujeme i ty negativní. Cesta ke světlu byla i tehdy brzděna zlem. V určitém období vývoje této civilizace docházelo pravděpodobně ke zvratu v jednání lidí, který pak byl i příčinou jejího zániku. Lidstvo se začalo propadat do temnot a ztrácet duchovní rozměr.

„Podléháme vesmírným zákonům. Ne tak jako dnes. I zde jsou ale někteří, kteří se jim nechtějí podvolit a chtějí vědět a mít víc, než je dovoleno. Chtějí mít stále větší moc... Vybavuje se mi, že jsou tu lidé, kteří se naučili ovládat druhé... a další, co se snaží ovládat síly země... a této síly zneužívají.“

„Vrať se o něco zpět!“

„Mámepřístup k hlubšímu vědění... Umíme věci, které dnes neznáme. Jsme na vysokém stupni poznání, ale oni chtějí ještě víc... Podmanit si lidi a okolní země. K čemu? Děje se něco nekalého, já s tím nechci mít nic společného... Dělají z lidí roboty, takové psychické roboty. Nemají vlastní vůli. Podléhají vůli hrstky lidí a jsou jimi řízeni a ovládáni...“

„Jdi ke stěžejnímu zážitku tohoto života.“

„Bráním se svému muži. Nechci s nimi jít do chrámu. Už delší dobu pozoruji, že jeho myšlenky podléhají tomu knězi. Nechápu, proč se s ním dal dohromady. On k nám nepatří. My jsme lidé světla. Přísluší sice k elitě země, ale my jsme duchovní vládnoucí vrstva...“

Vnímám sice nebezpečí, ale jsem silná, cítím se silná, moje duše je čistá, plná dobra. Mám dokonalý pocit svobody. Je to volnost uvnitř mne, protože vím, co mohu, smím a co musím. Dobrovolně se podřizují, jdu s nimi, ale jsem přesvědčena, že se jim to nepodaří. Jsem odhodlaná ubránit se veškerou silou. "

„ Proč s nimi jdeš? "

„...Chci jim dokázat, že moje síla je větší než jejich a tím pomoci svému muži, aby se dostal z jejich vlivu.

Stoupáme do kopce. Mám na sobě dlouhé bílé šaty, splývají mi okolo těla, dlouhé světlé vlasy mám rozpuštěné, přirozeně se vlní. Je mi asi třicet let. Moje chůze je lehká, vznešená, pociťuji krásu v sobě i okolí. Jdeme na vysoký kopec nad městem, kde se tyčí sloupy chrámu. Cestou přemlouvám muže. Je ale neústupný. Vycituji, jak se můj vztah k němu mění, chápu to jako jeho zradu. Ptám se, proč chce víc. Proč chtějí vědět víc a ovlivňovat lidi. Vždyť všechno, co potřebujeme, máme. Všechno víme, tak proč zasahovat do života jiných... Mám všechno, co potřebuji, po ničem netoužím... Nechápu, proč je můj muž nespokojený. "

Přemýšlí nahlas a udiveně se ptá sama sebe.

„Je to tížádost? Už asi vím, co chtějí. Proniknout do vědomí lidí vysokých duchovních kvalit a zmocňovat se jejich vědomostí, ovládat je..."

Napětí ženy roste.

„ Už jsme před chrámem. Na dvou menších kamenech leží dlouhý opracovaný kámen, jako velká dlouhá lavice. Poroučí, abych si na něj lehla. Ještě se bráním, ohlížím se na svého muže, ten ale jenom netečně přihlíží. Kolem kněze vidím tmavou zář, obklopuje ho temné světlo. Lehám si, protože jsem si jista svou silou... Hlava mi visí dolů, vysílám silné myšlenky světla, kterými se bráním... Jsem ale zaskočena. Jejich temná síla je silnější. Z výšky slyším jeho hlas. Snaží se měnit moji psychiku, abych dokázala vkládat myšlenky do podvědomí jiných lidí. To odmítám... Upadám do bezvědomí... Dívám se na sebe i na ně... Chce mě vrátit zpět do života, ale já se právě teď mohu rozhodnout. Buď se vrátit a sloužit jim jako nástroj, anebo odejít..."

Opouštím muže, který mě zradil, a odcházím... Ještě vidím, jak se snaží oživit mé tělo, ale já spěchám za dětmi, jdu se s nimi rozloučit.

Byla jsem tak přesvědčena o své síle! Selhala jsem... Tu chybu jsem udělala z lásky ke svému muži, protože jsem dala přednost lidské lásce. Do poslední chvíle jsou doufala, že má láska ochrání i jeho. Měla jsem věřit své intuici, která mě varovala. Neuposlechla jsem...

Proto se také celé věky nacházíme vedle sebe v dalších a dalších životech a vždy v tak napjatých vztazích, v kterých oba trpíme, protože jsme tehdy udělali chybu. Přestupek proti duchovním zákonům je hodnocen přísněji než cokoli jiného... "

Terapie je pokaždé malým dobrodružstvím a přináší celou řadu překvapení. Zátěží, která v tomto případě zůstala v hlubokém podvědomí ženy, byla její prožitá smrt.

Stejně jak reagovala mysl, chovalo se i tělo. Návrat se zdál děsivý ve chvíli, kdy jsem upozorovala, že se žena nachází v kataleptickém stavu. Ležela bezvládně a odmítala se posadit, protože byla ztuhlá a jakákoli změna polohy jí způsobovala velké bolesti. Musela si znovu opakovaně prožít celou minulou zkušenost, než jsme byly schopné pokračovat.

Návrat zpět ke světlu prolíná boj dobrých a temných sil, dobra a zla. V celé historii lidstva se objevuje snaha využívat temné síly k ovládnutí člověka.

„...Přijímám pozvání do chrámu. Slibují mi magické schopnosti. Jsem zvědavý...

Cekám před chrámem. Je nás tu víc... Teď nás ženou dovnitř. Jsme na sobě natlačeni... Pociťuji, jak rychle mizí energie z každé buňky mého těla. Bráním se, ale tahle síla je silnější... Vypouštějí nás jednoho po druhém a kněz u vchodu něco každému šeptá. Jsem příliš slabý, abych se ubránil... Stále mi to ale zní v uších a mám potřebu to opakovat...

V dalším životě, jak jste mohla před chvíli zjistit, se rodím do prostředí, kde se ze mě stává černý mág... Rodím se v Egyptě. "

Dobro a zlo jsou protipóly, jejichž síly jsou mocné a stále spolu zápasí. Střety jsou hnacím prvkem vývoje. Vítězství dobra přináší štěstí a blaženost, vítězství zla vrací bytost znovu k nesplněným úkolům a boji za dobro. Tím je zaručen vývoj. Zlo tvoří zase jenom zlo, které musí být jednou přemoženo.

„ Stojím u sloupu našeho domu. Cekám na bratra, vrací se z cesty na pevninu. Mám ho ráda. Přichází, objímáme se, ale cítím, že má starost. Cekám, až začne mluvit...

Oni nás všechny zničí, všechny i sebe. Musíme odejít... V chrámu jsem dostal pověření, že musím najít bezpečné místo pro chrámové věci.

Chci ho potěšit, že to nemůže být pravda, ale on se nedá utišíť. Je to jen pár lidí, ale nemůžeme se k nim přiblížit, protože mají všechno pod kontrolou.

Říkám mu, že požádáme ostatní, aby zasáhli. Nás, kteří to nechceme, je přece více... To nejde, oni vládou a jsou šílení. Zešileli ze svých možností. Chtějí si dokázat svoji neomezenou moc. Nedokážeme s nimi nic udělat. Všechno ovládají.

Napadá mě myšlenka, kterou nechci říci nahlas. Bratr se na mě dívá a jen se usmívá. Je lépe obětovat pár lidí pro záchranu ostatních, říkám. Máš pravdu, odpovídá, ale nikdo z nás to neudělá..."

„Posuň se ke konci svého života. ”

„Není čas, není kam utéci... Jsem ztuhlá hrůzou... Cítím náraz... Vznáším se ke světlu. Chci se vrátit pro bratra a pro rodiče... Oni tu jsou ale se mnou ve světle... Jsou nás tisíce, desetitisíce, zástupy..."

Nabízí se otázka, zda dnes nejsme opět před podobnou zkouškou a dnešní lidstvo nespěje k podobnému »cíli«.

„Konec... Ocitám se na ostrově, daleko. Ted'všechno zničili, definitivně zničili... Je po všem. Měl jsem štěstí, že jsem byl právě na cestě. Podařilo se mi tak zachránit... Pociťuji zoufalství. Je to hrozné, beznaděj, jen beznaděj." (Muž, 25 let)

Tak se možná do propadliště času ponořila Atlantida. Dějiny země se opakují a vyspělých kultur na zemi bylo jistě více. Lidé musejí podstoupit další řetězce znovuzrovnání a opět se vracet, aby dokázali zvítězit nad hmotou.

Možná to budeme my sami, kteří se znovu narodíme, jako se vracení bytosti z této éry, aby opět, v podobných podmínkách, ověřily své kvality. Neuspějí-li tak jako tenkrát, budou nuceny se znovu narodit, avšak do obtížnějších podmínek.

Každá vyspělá civilizace se domnívá, že je nesmrtelná. Někdy svědectví nám však zanechávají archeologické objevy, nalezené na mnohých místech země, nad nimiž stojíme často v rozpacích. Měly by být dostatečným varováním. Nezapomeňme, že se nyní nacházíme na konci astronomického cyklu Platónského roku. Buďme proto bdělí a moudří!

ROZCESTÍ

Návrat kupředu

Naše Země prochází na své cestě vesmírem Platónskými roky, které jsou určeny polohou planet vůči ní. Cyklus Platónského roku se opakuje po přibližně dvaceti pěti tisíci letech a tvoří ho dvanáct zvířetnickových znamení: Beran, Býk, Blíženci, Rak, Lev, Panna, Váhy, Štír, Střelec, Kozoroh, Vodnář a Ryby. Každé z těchto znamení zvěrokruhu, kterými Země na své pouti vesmírem prochází, pak tedy představuje přibližně dva tisíce let.

Epochy jednotlivých věků však nejsou od sebe ostře odděleny a jejich vlivy se prostupují, jak vcházejí jeden do druhého. Každý má své specifické působení a kvalitu, kterým odpovídá i stupeň vyspělosti bytostí na zemi. Rodíme se jen do těch dob, které odpovídají kvalitám našeho charakteru a stupni našeho vývoje.

Vstup do Vodnáře

V současné době se nacházíme v přechodném období mezi věkem Ryb a věkem Vodnáře. V tomto období je třeba, abychom poznali schopnosti své duše, svého vědomí a své nitro prozářili světlem a láskou, abychom se přiblížili své božské podstatě.

Věk Ryb začal přibližně před dvěma tisíci lety a je považován za nejtemnější a nejtěžší, protože se nachází na nejspodnější části spirály Platónského roku. Je to však zároveň i poslední »zimní« měsíci před příchodem duchovního »jara«. Nástup jara se vždy projevuje obrovskými změnami. Špína je uklizena a příroda se obléká do nového roucha. Tak i nástup Vodnáře provázejí převratné změny. Přechod však přichází pozvolně, proto ho nemusíme ani postřehnout.

Temnější a těžší vesmírná energie vodního znamení věku Ryb bude vystřídána jemnější energií Vodnáře, kdy bude Země procházet vyšším vývojovým stupněm. Věk Vodnáře představuje svobodné »vytí« duchovních hodnot na celou zemi, jak znázorňuje i znak tohoto znamení. Vodnář zalévá lidstvo věděním. Je to vyšší kvalita lásky. Princip lásky jako součást vesmírného dění zůstane základní hodnotou života i v dalším věku, navíc však bude ještě doplněn principem, který dnes člověku chybí -, klidem a mírem v srdci.

Věk Ryb je také charakteristický tím, že člověk sice mohl hledat

duchovní pravdy, ale často tajně a nebylo mu dovoleno, aby se otevřeně vyjadřoval bez toho, aniž by se vystavoval pronásledování, zesměšnění či kritice. Proto také symbol němé ryby. Není určitě náhodou, že ryby byly i znamením prvních křesťanů.

Tento věk byl spojen s příchodem Ježíše Krista, avatára lásky. Učení o lásce a o tom, že máme milovat druhé jako sami sebe, zde bylo celá dvě tisíciletí. Celou tuto dobu jsme měli na vypracování lásky a přitom mnozí ještě nepochopili... Kdo však neotevře této síle své srdce a setrvá v temnotě, musí výukovou třídu opakovat.

Spirálu Platónského roku nelze zadržet. Za vymezený počet pozemských let se Země vrací opět do stejného věku a nastává účtování. Vše musí být vyrovnáno a každý musí projít důsledky svých činů.

Dnes jsme na celé planetě svědky mnoha střetů, apokalyptických hrůz, ale i duchovních přeměn. Ty se odrážejí v našem soukromém životě a jsme konfrontováni se svým svědomím. Jaké hodnoty si vybereme a k jakému pólu se přikloníme? K sobectví? K soucitu a lásce?

Lidská společnost je ve věku Ryb nejméně vyspělá, přestože se honosí technickými vymoženostmi. Ty ji však ale spíše přivádějí jen k lidské a ekologické katastrofě. Jako by se temné zlo chtělo vybit, protože v následujícím věku nebude mít již takové možnosti.

Hmotná temná síla drží své oběti v materialistickém objetí a nechce jim dovolit duchovní nádech. Zanechává za sebou jen milióny mrtvých, nešťastných a trpících. Jako by člověk úplně zapomněl, že je božskou bytostí a ubližuje jen sobě, když ubližuje a nechá trpět druhé. Zapomněl na to, že všechno musí vrátit.

Nacházíme tisíce lákadel a jsme vystaveni řadě zkoušek, jestli v nich podlehneme. Každý člověk je zkoušen, čemu dá přednost, jaký je jeho cíl a kam se zařadí.

„Přijímám tyto rodiče, protože je to poslední šance se ještě narodit. Jeden potrat... Druhý, třetí... Už nemám jinou volbu... Tahle matka mi sice plně nevyhovuje, ale snad to dokážu...“

Musím teď jen dávat velký pozor, abych v tomhle životě neudělala zase nějakou chybu a nemusela zůstat v tomto věku.“ (Dívka, 14 let)

Do věku Ryb se narodilo mnoho bytostí z dřívějších zrození, neboť nezvládli úkoly, které měli splnit, stejně jako mnozí dnes. Musí tedy opět prokázat kam patří a zda už mohou ve svém vývoji postoupit.

„...Jsem zavřený ve sklepe, je tu zima... myši, strašně se bojím. Matka mě sem pravidelně zamyká, když odchází— Řeže mě vrbovým prutem, mám z toho fialové pruhy na rukou i na nohou... Mám také hlad.

Celý den nesmím mluvit, to se hned mračí... Musím do obchodu pro věci, které se tam nedostanou a jsem terčem posměchu... Děti ve třídě se mi taky smějí. Chodím v roztrhaných hadrech—

Přišla do třídy, musím se zout, sundat ponožky a ukázat třídě a učitelce, jak mám špinavé nohy. Ale to není špina, to mi jen koupila ponožky, které zapustily barvu do kůže... Je Mikuláše a já nesmím za trest z pokoje, jsem zamčený, nic jsem neudělal— Je zlá na všechny lidi, i na tátu. Ten se před ní také raději někam klidí... Utíkám často z domu."

„Kam jdeš?"

„Přespávám v lese... Skoro jsem to zaplatil životem, jak jsem jednou nastydl."

Jdeme ještě hlouběji do minulosti, do předcházejícího života.

„ Chystám se s vychovatelem do města... Otec s něčím obchoduje... Jsme bohatí... Jedeme koupit nějaké mapy... Vycházíme před dům... (dlouhé ticho) Ale ano! Itady je mojí matkou... Vychovatel se jí klání... Na služebnictvo je zlá, strašně zlá. Týrá je.

Je stejně zlá, jako byla i v tomto životě.

Po smrti se přišla se mnou ve snu rozloučit. Je zhroutená, zničená, tak ustaranou ji neznám. Řekla mi, že zkoušku, jestli už bude milovat lidi, nezvládla... Je zoufalá, protože jí prý bude dovoleno se narodit až za dlouhou dobu. Je mi jí líto a všechno jí odpouštím. Sobě ublížila víc než mně."

Každá bytost, která může a je jí dovoleno se narodit, spěchá splnit svůj úkol, aby si ověřila, zda je duchovně probuzená nebo ještě spící, ztotožněná s hmotným světem, a aby postoupila do dalšího věku nebo byla zařazena do doby, která odpovídá jejím kvalitám.

Duše se vrací do dob, které odpovídají stupni jejího vývoje pro vyzkoušení svých schopností v dimenzi pozemského života.

Rozdělení do věků

Při přechodu do jiné reality procházíme »soudem«, abychom se zařadili do té úrovně, kam patříme. Po odchodu ze života probíhá osobní soud. K podobnému soudu však dochází i podle toho, jakým

obdobím Platónského roku procházíme. Do každého věku je dovoleno vstoupit pouze těm, kteří svými kvalitami danému věku odpovídají. Je to jakýsi filtr, jímž při zrození musíme projít. Podle vyspělosti své duše se tak řadíme do odpovídajících věků.

V Novém věku bude dána možnost se narodit pouze člověku, jehož vibrační síla mu bude odpovídat. Bude-li vibrace bytosti temná, zlá, bude odpovídat vibračním kvalitám věku Ryb. Jestliže však změní myšlení a stane se nesobeckou, láskyplnou a obětavou, postoupí do věku Vodnáře a věků následujících.

Máme svobodnou vůli a záleží jen na nás, jak se rozhodneme a jak se k jednotlivým mezníkům své cesty postavíme. Budeme se nad zkouškami rozčilovat? Můžeme je ze své cesty moudře odstranit na všechny časy tím, že je zpracujeme. Každý život je zkouškou, jak se ke svým přijatým úkolům postavíme.

Ti, kdo nechápou, nechtějí nebo nemohou pochopit, budou shledáni duchovně »mrtvými«. A je jedno, zda za života nebo jako vědomí, které žije dále po smrti. Nebude jim dovoleno vstoupit do vyšších sfér ani do dalšího věku. I když je země stvořena na milióny let, je škoda promarnit šanci, kterou každým životem dostáváme, abychom postoupili dál.

Nový věk

Mnoho lidí dnešní doby hledá a nalézá hlubší smysl života. Jsme svědky nebývalého zájmu o duchovní otázky. Osvícené duše touží po vzestupu a uskutečňují duchovní zdokonalení sebe a tím i druhých. Jsou nadějí pro budoucnost celého lidstva. Pokročilé bytosti si uvědomují, že toto období je časem zkoušek, ve kterých musejí obstát.

Nic na zemi nedostáváme zadarmo. Všechno si musíme zasloužit, a proto nás čeká práce. Usilovná námaha. Příprava do Nového věku bude obtížná, ale nutná. Bude třeba vyvinout vstřícnost a trpělivost v překonávání těžkostí a láskyplnou práci pro druhé vytvořit klid a mír.

Na tuto dobu je nutné se připravit lepšími morálními postoji. O morálce byly napsány stohy knih, proto stačí připojit pouze jedinou myšlenku. Morálka odpovídá »velikosti« ducha v nás. Jak dokonale je zpracováno naše sobecké »já«, jak pevně je naše duše zakotvena v »Já jsem«, v božském bytí, takový je hodnotový systém i morálka člověka.

Dosáhneme-li pomocí vyvinutého ducha »Já jsem« vyšších úrov-

ní, dostává se nám přímého vedení a nejsme vláčeni nízkými vlivy, které na nás působí. Kdo je veden světlem, dokáže harmonicky působit nejen na sebe, ale jeho vliv je zřetelný i v celém okolí.

Úkol lidstva

Pro ty, kteří se rozhodli, kam chtějí patřit, to nyní představuje obětavou práci. A zodpovědnost. Osobní zodpovědnost za to, co dělám, jak se účastním společného života, aby bylo na zemi lépe, a jak přispívám vývoji, abych nežil pouze nevědomým životem. Božské síly mohou na naši zemi působit právě jen přes lidi, proto budme trpěliví a pokorně a s láskou pracujme. Každý sám u sebe a na sobě. Je to nutné pro záchranu naší krásné modré planety. Věk Vodnáře podmínky poskytuje, ale produchovnění Země musíme uskutečnit my lidé.

Vypracujeme-li ve svém srdci Kristovský stav, můžeme i optimisticky vyhlížet do budoucnosti. Vše je v plánu božím a je jenom na nás, abychom život zvládli co nejlépe, v harmonii se světem a nakonec i se sebou samými. Kristus říká: „Modli se, jako bys dnes měl zemřít, a pracuj, jako bys měl věčně žít.“ Změna nás samých, našeho nitra, je podmínkou pro vytvoření spojení s božským »Já jsem«, s nekonečnou všeprostupující silou lásky.

Co z nově se otevírajícího světa a vývoje povstane, to bude výsledkem našeho stupně poznání, kterým silám se chceme otevřít. Lidstvo musí postoupit o stupeň dál, aby mohlo dojít k produchovnění země a aby i země mohla postoupit na své duchovní cestě.

Přes vnitřní uvědomění si své sounáležitosti s božským bytím jsme všichni spojeni v jedinou kosmickou rodinu. Teprve klid a mír v nitru každého člověka zajišťuje i mír mezi lidmi a národy. Vodnář znamená klid a mír v duchovním srdci.

POSELSTVÍ LÁSKY

„...Vidím oči, krásné oči. Ten člověk je celý krásný, i když má na sobě staré, zaprášené šaty... Oblečení je špinavé, ale on sám je světlý... Když mluví, mluví ke všem, ale jeho oči najdou moje a já vím, že mluví ke mně...

Bliž ho neznám, ale jdu za ním a poslouchám ho. Víím, že všechno, co říká, je pravda, kterou má v srdci, a touto pravdou žije.

Vypravuju to doma ženě a jdeme tam všichni. I děti jdou s námi, ale ty tomu ještě nerozumějí, jsou moc malé. Hrají si u mých nohou s prachem a pískem... Jdu za ním, je nás hodně... Chodím ho poslouchat jako ostatní."

„Znášjméno toho muže?"

„Ježíš..."

Ježíš! Dozvídám se, že ho ukřižovali... Víím, že splnil to, co měl pro lidi udělat... I když už ho nebudeme moci poslouchat a jít za ním jako předtím, všichni, kdo jsme ho znali, to vííme...

Ty oči... Už nejsem sám, jeho oči jsou stále se mnou... "

Dívka se rozplakala a litovala svého pokusu o sebevraždu, pro který jsme uskutečnily sezení. „Proč jsem se chtěla zabít? To by bylo to nejhorší, co bych mohla udělat... Už nejsem sama, víím, že je pořád se mnou, víím, že mi vždycky pomůže..."

„Dříve než se Abrahám narodil, Já jsem," - tak sám Ježíš charakterizuje svůj příchod na zem. Dobrovolně přijal úlohu božské bytosti narozené v lidském těle. Zrodil se podle zákonů země a vzal na sebe podobu člověka, aby pomohl lidstvu. Přišel jako zástupce projevené boží síly na zemi, čisté mysli, nezátížené karmou, univerzální síla Kosmické lásky.

Narodil se v chudobě, jako by tím chtěl naznačit, že se musí zrodit právě v chudobě našeho srdce, našeho nitra, aby ho zaplnil darem lásky. Přišel na počátku temného období lidských dějin, na počátku věku Ryb, ku pomoci lidem, aby mohli dospět a zdokonalit se. Ukázal cestu osvobození se od hmotného zatížení, cestu sjednocení s Bohem. Tou cestou je láska, neboť pravá láska otevírá dveře pravému poznání.

Člověk sám o sobě je velmi slabý, aby byl schopen v krátké době jednoho života změnit svou osobnost a stát se dokonalým. K tomu většinou potřebuje pomoc a tu mu zaručeně poskytuje Kristus svou milostí.

Božská jiskra sídlí stále v našem duchovním srdci. Z ní může čerpat každý, kdo obrátí pozornost do svého nitra a prosí Krista o pomoc. A pokud upřímně a správně prosíme, dostává se nám síly i ve chvílích beznaděje a vlastní zkušeností se přesvědčíme, že existuje milost boží.

V přístupu k této mocné síle se projevuje naše pokora a láska k Bohu. Každou prosbu musíme podmínit vůlí boží a za poskytnutou pomoc nesmíme zapomenout poděkovat. Je třeba si také rozmyslet,

O co prosit, a vyvarovat se malicherných přání. Nabýváme sílu, kterou si nesmíme dovolit žádným způsobem zneužít. Zpronevěříme-li se, jsme karmou opět přivedeni do rovnováhy.

Na čistě lidské úrovni, úrovni lidského těla, prošel Kristus umučením, aby vlastním příkladem vyzdvihl význam oběti, naučil lidi lásce a tak ukázal, kudy vede cesta ze strastí a duchovní temnoty.

Svým životem, smrtí a mystériem zmrtevýchvstání ukazuje bezpečnou cestu vzhůru. Ne útek před utrpením, ale - Vezmi svůj kříž (karmický kříž) a následuj mě.

Udělej však ještě další krok - Sejmi mě z kříže! Zpracuj svou karmu a více ji netvoř. Dobrovolně přijmi práci jako cestu návratu k Bohu. Nenaříkej, nehledej viníka, nestěžuj si na osud nebo dokonce na Boha.

Jeho smrt na kříži znamená mystérium smrti našeho »já« - ega a znovuzkříšení našeho duchovního »Já«, našeho Kristovství v nás, povýšení do stavu »Já jsem«. Vzkříšení je symbol přeměny a je to I zrození nového člověka v nás.

Přeměna je nutná, neboť je třeba docílit stavu, kdy znovu ožijeme duchovním životem, abychom byli připraveni na Kristův příchod a rozuměli výroku bible „Budu soudit živé i mrtvé,“ což neznamená tělesně, ale duchovně mrtvé. Dar nesmrtnosti obdrží každý, kdo se spojí s »Já jsem«.

Naše cesta může být ještě dlouhá. Možná musíme projít ještě mnoho životů, než ve svém srdci vyvineme Kristovský stav myslí, překonáme své »já« a tuto skutečnost osvědčíme v každodenních skutečích svého života. Kristus přišel proto, aby nás naučil lásce. Jeho učení je poselstvím lásky a pokory. „Já jsem ta cesta.“ Je proto nutné začít láskou: „Miluj svého bližního jako sama sebe.“

Jestliže přijmu život i s obtížemi, které přináší, pak ho mohu žít dokonce i radostně. Všichni známe ten pocit, kdy se podíváme do hloubky času na své překonané bolesti a uvědomíme si, že nebyly náhodné, protože nás vedly určitým směrem.

Čím více se snažíme přijmout a uskutečnit Krista ve svém srdci, tím více je v našem srdci přítomen On sám. Čím větší je Jeho světlo a láska, tím menší je naše »já«. Je to tak jednoduché - stačí si tuto skutečnost jen uvědomit!

Pochopíme?

Ježíš si uvědomoval, na jak nízkém stupni se ještě nalézáme my lidé. „Řekl bych vám více, ale vy byste nepochopili.“ Tato úloha proto spočinula na jedincích, které si pro tento účel vybral.

Apoštolově se narodili většinou jako chudí, prostí lidé, nezatížení žádnými dogmaty. Nemohli být fanatiky ani fundamentalisty, což by jim ztěžovalo přijmout čisté, nové a pro tehdejší dobu jistě i obtížné učení - jako je nesnadné pochopit a přijmout pro mnohé ještě dnes. Ježíš potřeboval muže duchovně vyspělé, moudré, připravené k oběti a službě. Připravenost spočívala ve zpracování vlastní osobnosti, charakteru a stupni duchovního poznání. Svým vhledem však věděl, co se skrývá pod obyčejnou slupkou, a proto mohl své žáky snadno nalézt.

„ Chodíme za ním, posloucháme. Jak je to neskutečné proti dnešku. My nic nepotřebujeme, po ničem netoužíme, jen ho slyšet... Je to prožitek naprostého štěstí, jsme naplněni láskou jeden k druhému. Je to pocit nehmotné báze věčné podstaty. Jak je to krásné, jak je to prosté, jak je to úchvatné, nabité láskou a duchovní silou... Všechno chápu... Je to pocit, který mě spojuje s láskou.“

Lidé, kteří žili v době Ježíše Krista, se do života na zemi vraceli vícekrát, aby svým úsilím pomohli nacházet světlo i ostatním. Za to však byli často pronásledováni, nebo se jim vysmívali a nechápali je.

„...Musíme se schovávat, hrozí nám nebezpečí, smrt... Jsme schované ve tmě nějakého sklepení. Máme hlad a žízeň a bojíme se vyjít ven... Trvá to dlouho... Znovu cesta, prach a únava... Utíkáme... “

Kristovo učení mnozí berou, pokud ho vůbec přijímají, jako pohádku. A přece je to jedna z nejpřímějších cest osvobození a odchodu z planety Kříže - planety Země. Čím více se blížíme porozumění, tím větší rozhled a lásku získáváme. A tím blíže jsme i tomuto cíli.

V historii země nebylo většího okamžiku než život a obětování Ježíše Krista. Nad celou zemí byla rozprostřena obrovská moc, z níž máme možnost stále čerpat pomoc, odvalu a hlavně lásku pro svůj vzestup a osvobození z otroctví vlastní duše.

I letopočet počítáme od Jeho narození. Není možné, aby život a Kristova smrt neměly pro tento svět význam. Přešel celý věk a Jeho

učení je stále živé. Láska, jako všeobjímající princip, bude na zemi, dokud na ní bude život.

Kristus přinesl univerzální sílu lásky, z níž stále čerpáme. Kolik si však z této síly uvědomujeme? Jak se svým životem blížíme k tomuto ideálu - Kristovství v nás? Jsme s ním spojeni, nebo odkloněni k materiálnímu světu, jenž se stal naším bohem.

Vypělý člověk, který se naučil ovládat své myšlenky, našel ve svém nitru božské »Já« a uskutečňuje myšlenku Ježíše Krista: „...Přijde doba, kdy nebudete potřebovat ani chrámů, ani kněží, neboť budete nosit chrám boží v sobě a každý bude knězem sám sobě.“

ZÁVĚR

Knihy JÁ JSEM je pokračováním knihy JSEM. Třebaže měly být původně knihou jedinou, rozdělila jsem materiál na radu přátel do dvou dílů, které na sebe volně navazují.

Obě knihy ukazují podstatu lidské duše a jsou otevřeným dopisem všem, kteří je četli a měli možnost zamyslet se nad sebou, nad svými myšlenkami a také činy. Mohli zvážit, zda žijí podle zákonů vesmíru, jdou ve směru božské lásky, a pochopit, že každý sám je tvůrcem svého osudu, protože žádný život není náhodný.

Utopením poznáváme následky svých činů a chápeme, že pokud zraníme někoho jiného, ubližujeme především sami sobě. Vidíme, že jsme zodpovědní za každý svůj čin i myšlenku, protože vše se vrací jako hozený bumerang. Dobro i zlo přichází znásobené zpět.

Byla-li nám dána možnost nahlédnout do minulého života, dostali jsme zároveň milost uvědomit si osudovou vazbu, která navazuje na současný život. Minulé životy nás poučily, že vše je minulost, kterou jsme prošli, a třebaže ji již nemůžeme změnit, osvětluje nám současnost, abychom lépe porozuměli stavu, ve kterém se nacházíme. I špatné a těžké zkušenosti byly dobré. Dovedly nás k poznání, že lze jít i jinou cestou, než jsme šli doposud.

Hlubšího poznání však můžeme rychleji dosáhnout vlastní prací na sobě, místo toho, abychom ztráceli drahocenný čas hledáním mnohdy nepotřebných nebo dokonce rušivých zkušeností naší minulosti. Mnohem důležitější je žít správně v situacích, do kterých jsme životem postaveni v současné chvíli.

Touto nabízenou možností Kosmické inteligence je ona stálá, trvalá současnost v čase, který je nám dán. Právě nyní je nutné se chovat láskyplně a lidsky. Pak se nebudeme muset bát ani svého přítího osudu a ani karmických následků.

Jsme hosty této země, která nám poskytuje podmínky pro vývoj. Každý život je velký dar. Nabízí vědění, lásku, sílu, moudrost a možnost překonání sama sebe na cestě duchovního růstu. Máme možnost se zbavovat připoutanosti a přiblížit se k cíli všech životů. Kniha života nás učí po veškerý čas. Děkujeme proto za každé nové ráno a prožitý den.

Osvobozujícím pocitem je, že můžeme změnit svůj způsob života a začít myslet a jednat jinak. V každé chvíli se snažit, aby byl život radostný, plný světla a lásky. Právě lásky, která se neobléká do slov, ale je vyjádřena činy a obětmi.

Odpouštíme a nehledáme viníka, neboť je nám jasné, že všechno

jsme si »připravili« v tomto nebo předcházejících životech. A pokud toto vše vědomě pochopíme, staneme se naprosto a dokonale svobodnými.

Je smutné, jak si někteří lidé zakládají na své osobnosti, jak se pyšní krásou, společenským postavením..., někdy pouhým oděvem. Naše lidská maličkost nemá být na co pyšná. Stačí zakopnout, naposledy vydechnout a člověk je na »druhém břehu«. Vráti se, samozřejmě že se vrátí, ale třeba jako žebrák, bez hezkých šatů, bez slávy a krásy.

Je nutné se naučit napojit na univerzální nesobeckou lásku, která jediná nám všechno dává a posiluje v těžkých chvílích. Budoucnost je otevřena světlu a lásce, ráji duše, země i vesmíru. Záleží jen na nás, zda zvolíme vývoj k dokonalejším světům, nebo chceme stále jen životy opakovat a zároveň trpět. Nenaříkejme pak, až se opět ocitneme v nesnázích, protože život si tvoříme sami a svůj osud řídíme svými skutky.

Na tuto zem se rodíme pro duchovní vývoj a vzestup. Nenechme se proto spoutat žádným cizím názorem, lidumilnou sektou... Buďme nezávislí a nepoutejme ani my sami nikoho svými názory a vůlí. Věřme jen sami sobě, svému Božství v nás. Přemýšlejme a ptejme se. Uvědomme si, že největší cena života je *láska*... Láska jako rozvoj, láska jako růst, láska jako poznání, láska jako všechno. Vždyť Bůh sám je láska.

Ať se s námi děje cokoli, jsme stále pod ochranou Boha a nic se nemůže stát bez Jeho vůle. Je naší záštitou, ochranou a jakmile jsme Ho našli a ztotožnili se s Ním, víme, že cokoliv dopustí, nikdy nás v tom neopustí.

A já si jen přeji, aby obě knihy přispěly k lepšímu pochopení života a všichni našli rychleji vnitřní klid, mír a štěstí.

OBSAH

ÚVOD	5
VĚDOMÍ	7
Poutníkem životy	7
Věčné návraty	8
Toužíme po jednotě	9
Chrám, v němž »Já« přebývá	11
Smysly nás klamou	11
Sídlo citu najdeme v duši	11
V duchovním srdci	13
Odras okolního světa	13
Genialita paměti	14
Prožitky duše	14
Duše nespí	15
Banka pro život	16
Vyšší vědomí	17
Energetická pole	17
Terapie všechno neřeší	18
Nebezpečné otevření	19
Terapeutem nemůže být každý	21
NA DRUHÉM BŘEHU	24
Inventura života	25
Poznání hodnot	27
Náš čas je vyměřen	29
Odchod není vždy definitivní	30
Kam patříme	33
Život ve sférách	34
Nebe je stav vědomí	36
PŘIPOUTANOST	37
Bloudící duše	37
Ti, co nás předešli	39
Spojení s jiným světem	41
MEZI ŽIVOTY "	42
Před návratem na zem	42
Svobodná vůle	44
Z vyšších sfér	47
Paralelní světy	48
Doteky neviditelného světa	49
Svět je most	50

PUTOVÁNÍ ČASEM	50
Vězni těla	50
Cesta zpátky	52
Úkoly vývoje	55'
Koloběh života a smrti	57
Selhání vrací zpět	59
Přestupní stanice	60
NEVĚDOMOST LIDSTVA	62
Karmická vyrovnání	64
Stopy války	66
Slzy karmy	69
Vražedné zbraně	71
Zničíme sami sebe?	73
ODPUŠTĚNÍ	75
Odpusť a bude ti odpuštěno	78
Milost odpuštění	79
Zrušíme karmu?	82
Hněv je nemoc mysli	83
Vysvobození duší	84
CESTA	85
Nenaplněné touhy	85
Pochopení osvobozuje	87
Slepé cesty	90
Cesty, které nikam nevedou	94
Úskalí na cestě poznání	95
Kdo hledá, najde	96
Pokora	98
Spěchej pomalu	99
Chyby z neznalosti	100
Intuice	100
Za oponu života	102
Cestou lásky	103
Hledání Mistra	104
Za světlem	105
Koncentrace	106
Dosažení svobody	107
Mystická smrt	108
BOŽSKÝ PRINCIP	108
Láskou pomáháme planetě	109
Spojení láskou	110

Nedostatek soucitu	112
Otevřít se světlu	113
Láska vítězí	114
MEDITACE	115
Změnit myšlení	115
Zklidnit mysl	116
Neúčinná meditace	117
Pracovat denně	118
Nebezpečné meditace	119
Mantra	120
Pomáhá přežít	120
Meditace na odpuštění	122
Síla modlitby	124
NEJ VĚTŠÍ ZODPOVĚDNOST	125
Vzácná návštěva	125
Je osobností	126
Slova hýbou, příklady táhnou	127
Oplácí nám lásku	128
Bezpečí a jistota -	131
Nebude samo	132
Bezbranné pro život	133
Citlivá psychika	135
Zázrak povzbuzení	136
Komplexy méněcennosti	136
Není nepopsanou deskou	137
Napravit vlastní selhání	138
Když chybí láska	139
Zbytečná traumata	140
Patologie rodičů	144
Neurózy matek	146
Milující rodiče	147
Opora v rodičích	148
Rodičům s láskou	149
Negramotnost duše	150
POMOC ODJINUD	151
Odkud přicházíme	151
Každý máme své poslání	154
VZÁJEMNÉ SOUVISLOSTI	155
Osud ve hvězdách	155
Mapa života	156

Horoskopy pro každého	157
Působí, ale nevládnou	158
PYRAMIDY	159
Spojení s vesmírem	159
Kosmická energie	159
Jen pro připravené	162
ZANIKLÉ CIVILIZACE	165
Otisky v duši	165
Ztráta duchovního rozměru	168
ROZCESTÍ	172
Návrat kupředu	172
Vstup do Vodnáře	172
Rozdělení do věků	174
Nový věk	175
Úkol lidstva	176
POSELSTVÍ LÁSKY	176
Pochopíme?	179
ZÁVĚR	181

PhDr. Marta Foučková

JÁ JSEM

Na obálce použita reprodukce obrazu Ing. Václava Švejcara
Grafický návrh Stanislava Vlková, zpracovala firma VAPO
Fotografie Petra Růžičková

Redakční a grafická úprava Mgr. Ilona Manolevská
a Slavomír Brázda

Vydalo nakladatelství Praha v roce 1997

Vytiskly Tiskárny Vimperk, a. s.

ISBN 80-902177-1-0

ReGeNeRaCe

ČASOPIS PRO ZDRAVÝ ŽIVOTNÍ STYL

- léčitelství • psychotronika • zdravá výživa • jóga**
• homeopatie • fytotherapie • hypnóza • orientální medicína •
hraniční jevy • změněné stavy vědomí

Položte náš časopis před sebe a natáhněte ruku nad střed obálky. Pocítíte mírné teplo. V té chvíli už přijímáte harmonizující a léčivou energii, již každé číslo Regenerace aktivuje přední psychotroniku.

Neexistuje jiný časopis, jenž při čtení hladí duši a uzdravuje.

ReGeNeRaCe

je připravována předními odborníky v oblasti klasické i netradiční medicíny, léčitelů, senzibilů a lékařů, kteří se nesmířují s hranicemi současné medicíny, jako jsou Milan Calábek • Jiří Čehovský • PhDr. Marta Foučková • Ing. Valdemar Grešík • Jan Hnilica • MUDr. Felix Irmíš • Ing. Jiří Janča • MUDr. Josef Jonáš • Jiří Lang • Prof. MUDr. Vilém Palisa • PhDr. Zdeněk Rejdák • MUDr. Miloš Rýc • RNDr. Milan Špůrek • MUDr. Jiří Štangl • Josef A. Zentrich a další.

ReGeNeRaCe

přináší aktuální informace z tradičních i netradičních terapeutických oborů z domova i ze světa • zdravotní poradny pro čtenáře, vedené předními odborníky • přednostní léčení čtenářů u tří stovek spolupracujících léčitelů a terapeutů • hodnocení výrobků a léčiv
• informace o zajímavých akcích • soutěže

ReGeNeRaCe

každý měsíc rada a pomoc na dosah.

Chceme být vašimi průvodci labyrintem života

Redakce:

Husinecká 11a, 130 00 Praha 3, tel. 02/ 627 8502, linka 406

Předplatné vyřizuje

A.L.L. Production s.r.o., Box 732, 111 21 Praha 1, tel. 02/769 350.

Jednotlivé číslo stojí 17,50 Kč, celoroční předplatné 180,- Kč.

Na Slovensku

L.K. Permanent, p.p. 4, 834 14 Bratislava 4.

PhDr. Marta Foučková se snaží promlouvat k těm, co upřímně hledají. Nabízí nový způsob myšlení, jímž by bylo zmírněno utrpení lidí a pochopen smysl života. Celý život se snažila poznávat zákony Vesmíru a předávat je dalším lidem. Její vypracovaná metoda, kterou nazvala hlubinná terapie, jí umožnila odhalit celou řadu zákonitostí hlubokého podvědomí. Dobrala se důvodů mnohých depresí, duševních poruch, narušených vztahů mezi lidmi a poznala, že naše útrapy a těžkosti nepramení pouze z tohoto života, ale že je nutno najít jejich příčinu i v čase zpět, v minulosti i v minulých životech.

Stěžejní základ práce, štěstí lidí a klid na Zemi, spatřuje v oblasti duchovního obrození. Její přednášková činnost je rozšířena po všech místech naší země a slyšely ji již tisíce lidí. Svými články přispívá rovněž do několika časopisů a novin a vídáme ji i na televizních obrazovkách. Ve svých knihách nás provede fascinujícím světem plného světla, dobra a poznání.

První kniha »JSEM« je napsána, aby poodhalila tajemství života a smrti a ukázala cestu všem, co váhají, tápou a nevědí, proč jsou na světě a jaký je jejich úkol. Jsou zde shrnuty duchovní poznatky a výsledky práce s mnoha lidmi, jejichž jména nejsou uvedena. Tyto poznatky však stojí na podkladě přesných terapeutických údajů.

Druhá kniha »JÁ JSEM« souvisí s všeobecným vesmírným děním. Je zaměřena na poznání vyšších světů a ukazuje, jak hluboce souvisí všechno se vším a jak se každá bytost musí snažit nejen splnit svůj úkol zde na Zemi, ale uvědomit si i svůj vztah k celému vesmírnému Bytí v lásce a moudrosti.